

pákovics
miklós
örökké
hibiszkuszok

PÁKOVICS MIKLÓS

ÖRÖKKÉ
HIBISZKUSZOK

© Pákovics Miklós

Címlap, tipográfia, tördelés:

Serczik Károly

ISBN 978-963-12-3009-3

Magánkiadás

pákovics
miklós

örökké

hibiszkuszok

„Minden jó, amíg süt a nap.”

A. Kamppari

1.

RITKÁN fordul elő, hogy valaki az örök tavaszból zord, hűvös, esős vidékre kívánczik, de előfordul amint azt Nicolas Delgado Avila példája is mutatja. Avila évek óta élt Gran Canaria szigetén, tengerparti reklámok szerint a „világ legjobb klímáján”. Nem volt, s nem is lehetett egy gramm panasza sem, mégis időnként kifejezetten fáradtnak érezte magát, s ezt érdekes módon a „világ legjobb klímájának”, pontosabban az időjárás következményeinek tulajdonította. Annak, hogy egész esztendőben fáradhatatlanul virágzott, zöldellt, tenyészett a természet. Nem kerülhette el a bugenviliák, hibiszkuszok, streliziák, afrikai akácok, pálmák, babérfák agavék látását, az Atlanti Óceán szüntelen hullámverését, a turisták tömegének évszakokra tekintet nélküli kitartó vonulását. Igen hamar felfedezte a legkézenfekvőbb védekezést. Időnként hetekre elszökdösött a szigetről északi tájakra. Aztán sem változtatott szokásain, hogy feleségül vette a szépséges Nievest, azaz megnősült. A kikapcsolódás, a regenerálódás kedvenc terepe Párizs volt. A francia főváros természetesen egyéb kellemetességekkel is szolgált a feltöltődéshez szükséges barátságtalan klímán kívül. Ez volt az a pont, amikor a barátok lecsaptak Avilára. Irgyelték tőle Nievest, vagy egyszerűen csak jót akartak. Párizsba két okból se vidd az asszonyt, tanácsolták neki. Egyrészt van ott nő elég, másfelől ha a francia férfi figyelmet a feleségedre, lehet, egyedül kell visszatérned a

szigetre. Avila nem volt éppen ijedős, sem különösebben féltékeny, így nem fogadta meg a figyelmeztetést. Aztán már Párizsban meggyőződhetett arról, nem ok nélkül aggódtak érte. Egy napon az Agence France Press, a francia hírügynökség közelében várakoztak Nievessel, amikor egy férfi szabályszerűen faképnél hagyva elképedt barátnőjét vagy menyasszonyát, mindenáron Nievesen akart „segíteni”. Kínos volt a jelenet Avilának, a faképnél hagyott barátnőnek. Nieves arcán zavart mosoly ült, s ez csak olaj volt a tűzre. Hosszabb idő után tágitott a férfi. A másik ominózus elszakítási kísérlet a párizsi Charles de Gaulle repülőtéren történt. A reptéri alkalmazott nem akarta engedni, hogy a visszafelé útra Nieves és Avila egymás mellé üljenek. Igen, a közmondásos francia férfi. Avilának eszébe jutott, érkezéskor hatalmas, egész alakos körözesi fotó fogadta őket a reptéren. Az „első számú közellenséget” kereste a rendőrség. Avila másként értelmezte a dolgot. Az „első számú közellenség” nem lehet más, mint a mások feleségére vadászó francia férfi, aki soha nem adja fel a kísérletezést.

Az elmondottak szerint Párizsban nem, csak Párizs után állt helyre Delgado Avila egyensúlya. Belátta, jobb, ha mégis bízik a barátaiban. Az óvatosság nem árthat. Élete napok alatt visszatért a régi kerékvágásba, bár éppen elhatározta, hosszú idő után felkeresi az orvost. Így is tett egy szerdai napon. A verőfényes General Mas de Gaminde utcán haladt. Nem emlékezett pontosan a rendelő címére, ezért megszólított egy járókelőt.

– Azt kérdi, hol lehet Tudela doktor? – kérdezett vissza a megszólított.

– Jól értette, pontosan azt.

– Nos, Tudela doktor elkódorgott.

– Hogyan?

– Jól hallotta, elkódorgott.

– Mi az, hogy elkódorgott?

– Eltűnt, felszívódott. Ugyanaz, mint elkódorgott.

– Ha kutyáról, macskáról lenne szó, még érteném. De egy köztisztelőben álló ember, ráadásul orvos nem szokott csak úgy elkódorogni, ahogy maga mondja.

– Pedig ez a helyzet. Sajnálom. Ha szabadna kérdeznem, kije magának a doktor, hogy a hollétét firtatja?

– Nem szabad kérdeznie. Egyszer vidékre utaztam süteményért. Ismeretlen asszonyosság szegődött mellém. Leplezetlenül megkérdezte, kinél voltam. Vesztemre megmondtam. Aztán mit vett? Mennyit fizetett? Van-e menyasszonya? Miért nem veszi el? Mire vár? Majd jól elhagyja, aztán nézegethet. Mondhatom, kínosan éreztem magam. Az információ manapság drága dolog, meg veszélyes is lehet.

– Ezzel látja, egyetértek. Maga is érje be azzal, hogy elkódorgott. Így nem esik bántódása senkinek. Legalábbis remélem. Most pedig hagyjon békén. Semmi kedvem ismeretlenekkel csevegni.

A megszólított idegen továbbállt. Avila egyedül maradt a General Mas de Gaminde utca sarkán. Tanácstalanul tárta szét a karját. Gyanú ébredt benne, talán csak szórakoztak vele. Az illető nem is ismerhette Tudelát, viszont először életében fontos szerephez jutott. Kényes

ügyben kérték ki a véleményét. Meggyőződése szerint helyesen járt el. Nem adta ki a doktort, és óhatatlanul védelmébe vette Avilát is, ha a doktorral netán elszámolni valójuk lehetett. Manapság egyre gyakoribb a számlák kiegyenlítésének igénye. Milyen kifinomult megfogalmazása annak, ha csupán a vérét akarják venni valakinek, persze nem orvosilag, hanem a maffia érzéstelenítés nélküli módszereivel. Leszámolás műhibáért, ismeretlen eredetű mulasztásért. Na és ha a helyzet fordított? Meggyógyítottak egy kedves rokont, és elérkezett a hála lerovásának a pillanata. Olyan világban, ahol a hála fogalma lassan ismeretlenné válik.

Avila évek óta nem találkozott Tudela doktorral. Legutóbb ismeretlen eredetű hátfájással fordult hozzá gimnáziumi osztálytársa, Nicolas Maside tanácsára. Injekciót kért a bajára. Masidet tökéletesen rendbe hozták, fát lehetne vágni a hátán. Azóta a felesége, Sauce Llón vagy Reyes Morella állítólag ki is próbálta. Avilának nem volt ilyen szerencséje. Tudela hirtelen felindulásában kipenderítette a rendelőből, mert sokat kérdezősködött. Ezt zsigerileg utálják az orvosok. A páciensek megbocsáthatatlan vétkeiről állítólag terjedelmes listát köröznék az orvosi fakultáson. Ráadásul lista ide vagy oda, ügyet sem vetett Plöm-Plöm kisasszony, a szemre való asszisztensnő önzetlenül felkínált bájaira. Ezt Tudela személyes sértésnek vette. Véleményét nem rejtette véka alá. Kellő hangerővel a beteg tudomására hozta. A vizitet ép bőrrel megúsza, ráadásul azonnal elmúlt a hátfájása. Az akkori csillagállás szerint a váratlanul bekövetkező gyógyulást szerelme, Nieves odaadó törődésének tulaj-

donította. Nemlétezõ nyavalyáit a lány példátlan sikerrel gyógyította, s még azt sem róta fel szerelmének, hogy a bolondját járatja vele. Avila azért tudta, hol a határ. Nem minden képzelt betegség ismeretlen tüneteinek információját osztotta meg Nievessel. Egyiket-másikat, mint felbecsülhetetlen értékes titkot megõrizte magának. A lány is ismerte a határokat. Ha úgy ítélte meg, hogy kíváncsiszkodása többet ártana, mint használna, akkor háttérbe vonult sértődöttség nélkül, s szorgalmasan készült a következõ képzelt kór hírének fogadására.

Avila még mindig Tudela doktor rejtélyes elkódorgásán rágódott. A megszólított illetõ helyében biztos inkább macskára, kutyára alkalmazta volna a kódorgás fogalmát, de nem a viszonylagos tisztességben megõszült-megörült doktor zavaros személyiségére. Rögtön meg is róta önmagát. Ne akarjunk mindig más helyében lenni, más helyett fogalmazni, megszólalni, örökké másokat javítgatni. Hiába kereste zsebében a bölcsek követ, nem találta. Meggyõzõdéssel vallotta, az ember önkorrekciónak igénye bőven kitölti az idõkorlátok közé szorított életet. Maradjon mindenki magának, gondolta, mert nem jutunk sehova. Avila legvilágosabb pillanataiban úgy tudta, el akar jutni valahova. Boldogsága tetõpontra hágott, ha ebbéli igyekezetét Nieves lehengerlõ kedvességgel visszaigazolta. Ilyen pillanatokban az életnek nagyvonalúan értelmet szavazott, amit más pillanatokban reménytelenül elvitatott tôle.

Idõnként, mint a legtöbb halandó adós maradt a legegyszerűbb dolgok teljességével is. Lehangelődött, amikor a General Mas de Gaminde utcán lezajlott párbe-

szédre gondolt. Kíváncsisága megrekedt egyetlen szó hegyként magasodó akadályá előtt. Képtelen volt átjutni az átkozott kódorgáson. Bocsánat, elkódorgáson. Úgy érezte, csapdába került, csőbe húzták. Csőbe húzták, mert hagyta. Ha nem akadékoskodik, akkor birtokában lehetne az elkódorgás idejének, irányának, s még sok egyébnek, mert a hasznos információk természete olyan, hogy ablakot nyitnak a következőknek és a következőknek. Csupán résen kell lenni, hogy észrevegyük a nyíló ablakokat.

Dolgavégezetlenül hazafelé venni irányt, s otthon beszámolni a semmiről? Hősiesen állni Nieves gyönyörű pillantását, s sikertelenül elkerülni a füllentés látszatát? Haladékot adni és kapni, hogy majd legközelebb? De lesz-e legközelebb egy olyan játékban, amit mindig előlről kell kezdeni? Vajon képes lesz összegyűjteni az elrugaszkodáshoz nélkülözhetetlen erőt, amely minden alkalommal veszít magából valamennyit? Kérdések, kérdések egymás hegyén-hátán. Válaszkényszer nélkül is kízóak, és válaszokkal sem mentesek kétségektől. Érdeemes játszani a gondolattal, mi lett volna, ha annak idején a hátfájást pontosan úgy adja elő Tudela bőrpamlagokkal és külföldi orvosi továbbképzések bekeretezett dokumentumaival teleszórt rendelőjében, ahogy az Tudela nagykönyvében meg vagyon írva? Mi lett volna, ha élve a bizarr alkalommal elfogadja Plöm-Plöm kisasszony szerelmének bőkezűen elibe tárt ajándékait, ahogy feltehetően más páciensek szorgalmasan megtették? Plöm-Plöm szerelmének ajándékai? Azon a füledt délutánon szoba sem jöhettek, pedig éppen füledt délutánokon

szoktak tiltott szerelmek beteljesedni. Plöm-Plöm neki tiltott volt, noha nem viselte magán a behajtani tilos táblát. Ellenben a szoknyáját nem húzogatta állandóan lefelé, ahogy a szemérmesnek, tisztességesnek álcázott nők szokták a belátás lehetőségét zavartan felszámolva. Inkább észrevehetően feljebb és feljebb csúsztatgatta. A parányi ruhadarab vészesen közeledett ahhoz a kényes határhoz, amelynek a közvetlen közelében elég nehéz halogatni a döntést. Határozni szükséges akkor is, ha fennáll a veszély, hogy a páciens megfeledkezik a vizit eredeti céljáról, s megadóan tűri, hogy páratlan izgalmat tartogató anatómiai leckében részesítsék. A döntés megtörtént. Megmagyarázhatatlan módon Tudela jóval kevésbé tudta elfogadni, mint Plöm-Plöm. Vajon milyen aljas alku, szemérmetlen zsarolás kiszemelt áldozata lehetett? Plöm-Plömért nem aggódott. Nem úgy a doktorért, akit szemmel láthatóan gutaütés kerülgetett. De mit szól Nieves, ha belesétál a csapdába, és ő bárgyú módon abszolút szükségtelenül előadja a történetet? Mit mondott volna? Klassz férfi vagy kedvesem. Mindig mondtam, a váratlan alkalmakat ki kell használni. Ha már a híredet keltik, javadra, javunkra váljon. A kettő látszólag az egy tőszomszédságában lakozik, de ezzel a csigabiga tempóval még a közelébe sem juthat, és akkor hol vannak a távolabbi pontok, célok, amelyek szintén elérésre, beteljesedésre várnak?

Ha nem cövekel le az elkódorgás, mint rögeszme tövében, talán még azt is észreveszi, hogy Tudela egykori rendelője helyén körbekerített üres, felgazosodott telek tátong. Nem vitás, a rendelő is elkódorgott. Talán a dok-

torral együtt. És ez még a szerencsésebb eset. És vajon merre kódorgott el Plöm-Plöm kisasszony? Egy ilyen nő a kódorgás valóságos nagymestere. Avila ráérős idejében megfigyelte, emberek és székhelyek, épületek együtt tűnnek el. Nyilván a globalizáció kinövéséről van szó.

– Aztán hova lett a rendelő, kedves uram?

– Fogalmam sincs.

– Na, látja, maga sem az a született zseni. Erre nem meri mondani, hogy elkódorgott. Nem akarja, hogy bolondnak nézzék. Még megkockáztathatná, hogy manapság építményeket, templomokat, nyaralókat, egyebeket egyszerűen görögökre raknak, és más helyre visznek, de Tudela rendelője biztos kivétel.

– Miből gondolja?

– Én bolond, kellett magának ötletet adni. Nyugodjon meg, a rendelő nem mehetett máshova.

– Úgy gondolja, nem kelhetett lába?

– Úgy.

– Ha az nem is történt, lebonthatták, elsöpörhette egy tsunami, egy földrengés.

– Még csak az kellene. Az Atlanti-óceán nem tesz ilyesmit. Továbbá...

– Továbbá?

– Továbbá láthatja, a General Mas de Gaminde utca hiánytalanul megvan.

– Hogyan hiánytalanul?

– Annak idején sokat csatangoltam erre. Úgy látom, megvan a segoviai üveges néni, a lanzarotei nyakkendő-árus, a regionális királyi tévéstúdió, és gondolom, ott is mindenki a hírolvasótól egészen az interaktív műsorok

vezetőjéig, aki egyszer magas rangú katonatiszt jelenlétében képtelen volt abbahagyni a nevetést, le kellett keverni az adást.

A másikba, aki szerint Tudela doktor egyszerűen elkódorgott, mint egy kutya vagy macska, rengeteg tapintat szorult. Meg sem kérdezte, aztán miért tetszik keresni a doktort, holott talán kézenfekvő lett volna. Az orvost általában nem jókedvükből keresik. A rossz kedvüket, azaz a jajukat, bajukat meg fedje jótékony homály. Avila a világért nem fedte volna fel az okot, pláne egy idegennek. Okoskodók szerint az idegent rögtön bizalmassá avathatjuk, ha valami olyant közlünk vele, amit normális esetben a világért sem. Normális eset? Ugyan. Hol élünk? Ide is betört a globalizáció. Egyre több az abnormalis, a rendellenes, a hagyományostól eltérő. De azért a féltett titkok előbb vagy utóbb feltárulnak. Feltárulnak, csak egy kicsit lassan. Siettetni kellene a folyamatot! Siettetni? Eszünkbe ne jusson! Észvesztő az ember hajlama. Helyváltoztatás nélkül is képes elkódorogni. Mennyivel tisztább helyváltoztatással tenni, hosszabb ideig nem látszani. Az örökké fogalmától ódzkodjunk. Eltűnni csakis oda, ahonnan van visszatérés. Gyors vagy lassú, az a lényegre nézve majdnem mindegy. Persze nem mindenkinek. Avilának például egyáltalán nem volt mindegy a tér és az idő. Itt és most akart szembesülni Tudela doktorral. Miért is? Hogy előadja... Mit is? Hát a titkot, amit elsőként vele akart megosztani. Sőt, kizárólag vele. S minden továbbit tőle tenne függővé.

2.

EGYIK reggel lélegzetelállító élményben volt része. A felkelés utáni szokásos praktikus mozdulatokat végezte. Úgy is lehet mondani, készült a napra. A fürdőszobai tükörben vizsgálta az arcát, majd maga számára is abszolút meglepő módon hangosan megszólalt: „Nem én öltem meg...” Ennyit mondott. Okkal vagy ok nélkül, nem érdemes sietni miértekkel, minősítésekkel, magyarázatokkal. Egy ilyen mondatnak, ha úgy tetszik vallo-másnak olyan roppant súlya van, hogy a teher alatt föld-be gyökerezik az ember lába. Különben nem hallotta senki más. Nieves két szobával odébb készülődött. Az is lehet, hogy megtöltötte és elindította a kávéfőzőt, mire Avila végez a tolláskodással, kész legyen a reggeli. Fogalma sem lehetett arról, hogy miközben ő, a tündéri, imádott feleség a nap sikeres indításán fáradozik, mint máskor, az időnként egészen elviselhető férj drámai val-lomást oszt meg a fürdőszobai tükörrel: „Nem én öltem meg...” Milyen ősi, ismeretlen eredetű bűntudat kény-szeríthet ki ilyen drámai vallomást hétköznapi, egyszerű emberből, akinek szerényen mindig is tartotta magát? Önértékelése Nieves szerint általában megrekedt az ala-csonyabb régiókban, amely régiók mások számára szinte ismeretlenek voltak. Már-már úgy látszott, megszívleli Nieves szavait, ám tartós eredményt nem volt képes felmutatni. Hétfőn igen, kedden nem, szerdán nemigen, csütörtökön legyintett, pénteken beérte régi énjével. Kép-

telen volt totális és tartós átalakulásra. Vajon milyen erők, kényszerek munkálnak egy emberben, aki bűnöző hajlamtól, életviteltől, alvilágtól, minden törvénytelen dologtól távol egyszer csak bevallja a fürdőszobai tükörnek, hogy nem ő ölte meg? Ha ilyesmit a hatóságok előtt állít, akkor régen slamasztikában van. Nyilván megvádolták, megölt valakit. Talán szemtanúk, bizonyítékok is vannak, ahogy neki viszont nincs alibije. Aztán jönnek a számársággal, hogy rosszkor volt rossz helyen. Kizárólag egyetlen verziót ismernek. Nem hallottak olyasmiről, hogy valaki rosszkor volt jó helyen vagy jókor rossz helyen? Nézőpont kérdése. Rosszkor volt jó helyen, mert valakin éppen segíthetett volna, de mások magakadályozták, ezért hegyibe borult az építmény. Jókor volt rossz helyen, így életet menthetett. A hatóságokkal soha nem került összeütközésbe. „Nem került összeütközésbe... a hatóságokkal.” Nem szerette a közhelyszerű fordulatokat, az úgynevezett nyelvi paneleket. Elképzelte, ahogy a hatóság közeledik állig felfegyverkezve, ő pedig pusztá kézzel felveszi a harcot, útját állja az erőszaknak. Pontosabban próbálja elkerülni az összeütközést. De ha egyszer a hatóság nem akarja elkerülni az összeütközést, sőt kifejezetten keresi azt. Ha keresi, nyugodt lehet mindenki, be is következik. Mármint az összeütközés. És akkor?

Semmi akkor. Nem történt semmi. Reggel, ahogy szokta, szemben találta magát a fürdőszobai tükörrel. Ezúttal azonban nem fütyörészett, mint máskor, nem vágott grimaszokat, hogy aztán elnevesse magát, hanem védekező állásba helyezkedve bevallotta, nem ő ölte

meg. Nem azt mondta, hogy nem ölt meg senkit. Ez lehetett volna az állítás, pontosabban a tagadást nyomatékosító további verzió. „Nem én öltem meg.” Konkrét áldozatra vonatkozó precíz kijelentés, amely mögött felsejlik egy egész információs hálózat. Ha nem ő tette is, a határozott ráutalásból kiderül, tisztában van azzal, valakit megöltek, akit ő ismerhetett, valami köze is lehetett hozzá. Annyira azonban nem, hogy megölte volna. Csak tudja az ember, hogy megölt valakit, vagy sem, ha más erről nem tájékoztat, akkor is. Szegény Nieves! Szerelmes éjszaka után egyik arra ébred, hogy boldog, bár egy kicsit fáradt, a másik meg mentegetőzik a tükörképe előtt, hogy egy bizonyos emberölési ügyben ártatlan. Mondta valaki az ellenkezőjét? Hol a vádló, hol az áldozat, hol a megalapozott gyanú, a bizonyítékokról nem is beszélve? A legegyszerűbb krimikben sem lehet valakit megalapozatlan vádakkal illetni. Nyilván azért, hogy megálljon a lábán a sztori, hogy kerek, ugyanakkor elég hosszú legyen a történet, legalább egy televíziós este erejéig.

Avilára hidegzuhanyként hullott az önvád, pontosabban annak fordítottja, a felmentésért folyamodó reménykedés, amely azért súlyos dologról szólt. Megöltek valakit. Az már órá nézve fontos részletkérdés, köze volt-e a gyilkossághoz. Úgy érezte, foglyul ejtette a fürdőszoba, tükörképe árgus szemekkel figyeli. Segítségért kellene kiáltani. Ugyanakkor el is vetette az ötletet. Nieves talán szívbajt kapna, ha nekiállna óbégatni, szabadíts ki, drágám. Nevetségessé válna, ha Nieves visszaszól: „Miért? Beszorultál, édesem?” Mit lehet erre válaszolni? Megöltek valakit, és most engem gyanúsítanak? Pedig hidd el,

nem én öltem meg? És most ezért a bolondságért nem vagy képes kijönni a fürdőből? – reflektálna Nieves. Semmi kétség, a nő hinne neki. Az együtt töltött évek alatt semmit nem veszített nála a hiteléből. Ez persze fordítva is igaz. Ami egyszer sikeres, az sikeres. Az ő házasságuk ilyen.

Végül nem maradhat napestig a fürdőben. Határozott mozdulattal hátat fordított a tükörnek. A reggeli szeánsz véget ért. Kávé mellett, immáron szemben Nievessel azonban megint rátört a kényszer, hogy a gyilkosságban való részvételét kategorikusan tagadja. Szerencsére a kényszer nem tudott utat törni magának, így némán szűrcsölte a kávét. Közben Nieves szép arcát figyelte, észrevehetett-e valamit a történetekből. Sejtése szerint egy keveset biztos, mert Nieves a hogyléte felől érdeklődött, s ez gyanút ébresztett benne. Érzéseiket, gondolataikat általában megosztották egymással. Meggyőződéssel vallották, a sok elhallgatás, némaság, rejtőzködés nem tesz jót egy kapcsolatnak. Ha már valaki jogot formál a titkokra, akkor baj van, vagy akkor kezdődik a baj. Avila nyugodt volt, nem keveredett hazugságba. A kérdés a hogylétére vonatkozott szerelmes éjszaka után, s nem arra, milyen önvád rágja a lelkét, különösképpen emberölési ügyekben. Ettől a bűntudata még megmaradt. Tisztában volt azzal, el is hordozza még egy darabig, ha valakivel nem sikerül minél hamarabb megosztania. Hosszas töprengés után rá is bukkant a valakire, mégpedig Tudela doktor személyében. A régi vizit a hátfájással, a doktor szeszélyes magatartásával, Plöm-Plöm kisasszonnyal pontosan rögzült az emlékezetében.

Elmosolyodott, amikor azt a bizonyos délutánt felidézte. A vonzás, hogy a tettek mezejére lépjen, erősebb volt benne, mint a kétség, hogy érdemes-e büntudati problémával orvost felkeresnie. Persze, hogy érdemes. Kivált, ha a doktor nem neurológus, hanem közelebb áll a sima páciens habitusához. Doktor, mint páciens? Igen, miért ne! Irtózott attól, hogy a szakmai rutin erőszakolt diagnózishoz vezessen vele kapcsolatban, majd ugyanez a rutin pilulák tömkelegével halmozza el, amelyek lenyelésétől minden porcikájában remegett, így általában kihajította őket. Tudela doktorban fantáziát látott a vitathatatlan örültség mellett. Egész életpályája arra predesztinálta, hogy kiemelkedjen az orvosok szürke tömegéből. Némileg túlzó megállapítása szerint még Plöm-Plöm kisasszony csatasorba állítása is Tudelával kapcsolatos meggyőződésének fényes igazolása.

Természetesen fel volt készülve arra, hogy a doktor kávéházi szalonnak is beillő rendelőjében bizarr meglepetések érhetik. Ám ha ugyanazok, mint annak idején a hátfájáskor, azt is megemlegetheti. Sebj. Így valamenynyire készülhetett az újabb vizitre, amelynek nem kisebb volt a tétje, mintsem az, hogy világosan kiderüljön a gyilkossági ügyben való ártatlansága. Különben büntudatával akár egy papot is felkereshetett volna. Sergio atya nemrég arról mesélt neki, hogy a kórház egyik orvosa rendre hozzá küldi a betegeket, mondván, a lelküket legalább olyan fontos rendbe tenni, mint meggyógyítani a vesebajukat. Test és lélek együttesének ismeretében ez nem is történhet másként. Kínos pillanat volt a felismerés, hogy Nieves sem előtte, sem közben, sem a vizitet

követően nem szerezhethet tudomást Avila mesterkedéséről, titokzatos vállalkozásáról. Részint sérülhetne a feltétlen őszinteségükre vonatkozó közmegegyezésük, részint az ügy, mert ez már igenis ügy, ismeretlen, s kettejük szerelmére nézve nem éppen üdvös fordulatokhoz vezetne, uram bocsá' végkifejletében szakításhoz, heveny, számukra szokatlan bizalmatlansághoz, továbbá a bűnügyi régiókban hatósági elmarasztaláshoz. Érdekes módon a lehetséges veszélyek latolgatása nem riasztotta el Avilát, inkább megacélozta elhatározását, előbb vagy utóbb, természetesen inkább előbb felkeresi a doktort, s bátran szembenéz a következményekkel.

Nem ártott számolni váratlan meglepetésekkel, ezért Avila körültekintően igyekezett eljárni. Célszerűnek látszott Nievessel keresetlenül közölni, az elkövetkező napok valamelyikén felkeresi Tudela doktor rendelőjét azzal a régi hátfájással, amelynek az emléke időnként még felsajdul. Egy kontroll biztosan nem árthat. Az egészségügy berkeiben a kontroll kötelező, mondhatni rögeszme. Minél több van belőle, annál jobb mindenkinek, minél kevesebb, annál rosszabb. Nosza, ha ez így van, irány a kontroll. A kontroll iránti bizalom még az okos Nievest is megfertőzte. Avila azt gondolta, nem árt az óvatosság. Mert mi van, ha Nieves majd el akarja kísérni a világ legtermészetesebb módján? Megtiltani nem lehet neki. Legfeljebb abban bízhat, hogy sűrű elfoglaltságai közepette éppen azon a napon nem ér majd rá, s ha netán mégis, majd csak kitalál valami megoldást. Avila hajlamos volt azt a veszélyes taktikát követni, hogy ha nem mutatkozik bármilyen megoldás egy problémára,

akkor jobb hagyni, talán magától megoldódik. Normális nézőpontból kissé kínainak hatott ez a lehetőség, a kalandos íze azonban elvitathatatlan. Gyeplőt a lovak közé, aztán majd csak történik valami. Tudatában volt annak, ha ezt az utat választja, jobb, ha mindenre felkészül. Jó, jó, de mi az a minden? Gyerekkorában látott elszabadult lovakat a ház falának rohanni. Alighanem egy Avila ülhetett a bakon, aki szintén elhatározta, a lovakra bízza a dolgot. Tudela doktor rendelőjének a felkeresése nem kecsegtetett elszabadult lovak rohangálásának a veszélyével. Annál inkább vállalhatónak látszott a döntés elődázása. Majd a napján kiderül minden. A taktika végül beváltotta Avila reményeit. Nieves nem ért rá a kiszemelt napon.

– És te mit csinálsz kedvesem?

– Van egy-két elintéznivalóm – válaszolt Avila.

Ilyen röviden és egyszerűen megúsza a dolgot. Ha meggondolatlanul bedobja a kavicsot a vízbe, hogy „orvoshoz megyek”, kérdések lavináját indíthatta volna el, ami könnyen megváltoztatná az előtte álló nap eltervezett menetét. Végül, ha nem szép is kimondani, Nieves módosítva a saját programját ráakasz kodik, innentől kezdve pedig bármi megtörténhet. A jól előkészített rögtönzés talán fából vaskarika, de mindenképpen eredményre vezet. Íme. Amint Nieves kitette a lábát a lakásból, Avila úgy érezte magát, mint a börtönéből szabadult rab. Kettőjük választott rabsága szerencsére mentes volt drámai elemektől, de a tapasztalatok tárháza mérhetetlen és beláthatatlan. Röviddel Nieves távozása után rá kellett jönnie, lényegében nem oldódott meg semmi. A büntu-

dat bevallásának súlya ott tornyosult előtte leküzdhetetlen akadályként. Abban sem lehetett biztos, hogy a leckét biztonságosan elsajátította, abban pedig még kevésbé, sikerül-e majd a döntő pillanatban felmondania. Amikor az iskoláit befejezte, boldogan röpködött a tengerparti napsütésben, hogy nem kell többé felelni, vizsgázni, aztán igen hamar kiderült élete legnagyobb tévedése. Nap, mint nap ott feszengett megoldandó feladványok előtt, s volt, amikor visszapattant a kemény próbatételekről. Ilyenkor megrohanták a kétségek, vajon elég iskolát járt, sikerült az életre való felkészülés? Egyértelműen soha nem sikerült eldöntenie, hogy a dolgok természetéből adódóan mostantól majd örökké lázadozzon, vagy éppen a dolgok természetéből adódóan törődjön bele a sorsba. Úgy látszik, neki ez jutott, a gyötrődve belenyugvás, a belenyugvó gyötrődés. Elméjét mindenkor igyekezett megkímélni káros behatásoktól. Jelszava volt, inkább száz kitalált baj, mint egy valóságos. Nem számolt ennek a jelszónak az ingatagságával. Száz kitalált bajba már belefér néhány valódi, meg aztán ki dönti el, melyik a kitalált és melyik a valódi. Figyelme arra sem terjedt ki, milyen sérülés származhat abból, ha fordítva értelmezi és kezeli a bajokat, valamint abból, ha nem ismeri fel az átmenetek változatait vagy magának az átmenetnek a folyamatát. Nieves egyszerűbb, ugyanakkor okosabb lénynek bizonyult. Sikeresen eligazodott az élet, a mindennapok útvesztőiben. Nem foglalkozott álproblémákkal, a valódiakkal viszont nagyon is komolyan. Képes volt a lehető legjobb tanácsokkal ellátnia önmagát. Arról nem volt Avilának tudomása, kire hallgatott még önma-

gán kívül. Talán csak okosan figyelte a körülötte zajló világot, és szivacsként szívta magába a hasznosítható ismereteket, ügyesen kiostálva a feleslegeseket. Erre születni kell, dicsérte Avila jóleső érzéssel. Az ember csak bizonyos pillanatokban tudhatja, mire is született valójában – állapította meg Nieves. Vélekedése egybevágott azzal a nézettel, hogy az emberi tudás metszetekben létezik, nem körkörös, nem mindenható. Változó, mint az egyszeri külföldi angol nyelvtudása szerte Angliában. Bristolban tudott angolul, Sheffieldben nem, Londonban tudott, Manchesterben nem, Liverpoolban tudott, Brightonban nem. Nos, tudás-e a bristoli, és nemtudás-e a brightoni? Juthatunk-e arra a véleményre, hogy ezen a világon minden esetleges, semmi nem biztos kizárólagossággal, semmi sem bizonytalan kizárólagossággal?

3.

AKÁR így, akár úgy, a gyilkossággal kapcsolatban érzett bűntudat kivizsgálásra szorul, méghozzá orvosi kivizsgálásra, tovább menve pontosan arra, hogy Tudela doktor járjon a dolog végére. Semmi ok a bizalmat a szédült doktorba helyezni, ennél fogva megáll a tétel fordítottja is: minden ok meglehet erre. Bizalmi, bűntudati problémák területén igen csak járatos lehet a doktor. Az ilyesmit azonban nem az egyetemen sajátítják el a szakemberek, hanem a tanintézetek falain kívül a nagybetűs vagy kisbetűs életben. Tudela már csak a bekeretezett továbbképzési diplomák tanúsága szerint is megjárhatta a hadak útját. A továbbképzési helyszínek felölelték a fél világot. Csak a szokás kedvéért mondható a fél világ, mert valójában annál is több. A páciensekkel kapcsolatban tanúsított különös magatartása, nem éppen betegbarát felfogása a rendelő berendezésében, Tudela életvitelében is kifejezésre jutott.

Felvethető a kérdés, miért ragaszkodott Tudela személyéhez. Különösen annak fényében, hogy az orvos negatívumairól érzékletesen tudott beszélni, óhatatlanul azt a látszatot keltve, lényegében rossz, értéktelen szakemberről van szó. A jelenség mögött a negatívumok általános természetét lehet sejteni. Mindig markánsabban jutnak kifejezésre, mint az erények, a jó tulajdonságok. Nem valószínű, hogy a sátánt kellene a dolog háttérében keresni. Bár a rossz olykor tartósabban megüli a lelket,

mint bármi más. Szabadulni tőle pedig azért nehéz, mert a rosszhoz bámulatosan tudunk kötődni. Mintha az életünk múlna rajta. Az élet sok mindenben múlik. Azon is, amiről értelemszerűen nem nagyon szeretnénk tudni. Azonban jobb híján nem tehetünk más. Avilát Tudelában az összetett személyiség varázsa fogta meg. A doktor a magamutogatás leghaloványabb szándéka nélkül pergette a napjait. Egyéniségének, környezetének kirívó vonásait sokan észre sem vették. Különösen azok, akik beérték a távolságtartó előítélettel. Avila kifejezetten kereste a közelséget, amelyet az ellenkező látszat, vagyis annak ellenére, hogy elsőre kihajították a rendelőből, megtalált. Mint a jól elhajított bumeráng éppen visszatérni készült ugyanabba a rendelőbe, vállalva a megismételt vizit lehetséges kockázatait. Nem kellett félni ezektől a kockázatoktól. Ahogy kétszer nem léphetsz ugyanabba a folyóba, a vizit is mindig más lesz. Világos. Időközben változott az orvos, ahogy változott Avila, továbbá más lett a sziget paradicsomi környezete. Nem messze olajra leltek. Ha tető alá kerül az üzlet, pontosabban engedélyezik a kitermelést, akkor beláthatatlan folyamatok indulhatnak el. Közel és távolabb minden megváltozhat. Tudela megbánhatja a pillanatot, amikor igen régen hajója partot ért a Lúz kikötőben. Plöm-Plöm kisasszony is válaszút elé kerülhet észveszejtő bájaival. Végül Nieves és Avila is nézhet más élettér után, ha nem bírják megemészteni, kedvező eredménnyel feldolgozni a hirtelen változásokat. A jelek egyelőre nem tűnnek drámainak, sőt nem is léteznek. A kávéházi teraszokon többéves időbeli távlatról, különböző engedélyezési problémákról beszélnek,

amelyek akár meg is hiúsíthatják az olajüzletet. Szóval nyugalom.

Avila nem volt nyugodt. Érthető, hiszen rejtélyes gyilkossági ügybe keveredhetett, amely egyelőre olyan rejtélyes, hogy sem áldozat, sem gyilkos, csupán a lázongó bűntudat. „Nem én öltem meg”. Ezrével elhangozhat naponta a földtekén. Bocsánat, kit nem ölt meg? Ha már ilyen határozottan állítja, valamilyen ismerete csak lehet arról, akit nem ölt meg. Neveket sorolnak előtte, fényképeket mutogatnak, különböző eseteket sorolnak. Csak rá kellene bökni némelyikre, hogy kiderüljön az igazság. Az igazság? Majd kiderül, ha akar. Olykor igen nehezen megy. Tiltakozik ellene a gyanúsított szervezete. Miért is ne? Jól felfogott érdeke, hogy körömszakadtáig ragaszkodjon ártatlanságához. A detektív érdeke ezzel ellentétes. Ő már nagyon unja az egész tortúrát. Kiegyezne akár egy porszemnyi vallomással. A beismerés súlyát azonban nem patikamérlegen mérik. A marhavasár mázsálója is kevésnek bizonyulhat hozzá. Az egyikről, a detektívről sziklányi súly gördülne le a beismerő vallomással, ugyanez a szikla könnyen agyonnyomná a gyanúsítottat. Állítólag a bűnösségnek jól felismerhető jegyei vannak, akár a depressziónak. Ha ez így van, akkor az ártatlanság nyomai is felismerhetők. Nem mindenki számára. A szakértelem igénye szerencsére gyakran utat tör magának. Mindezek értelmében Avilát akár a kétség is elfoghatná Tudelával kapcsolatban. Vagy lehet, úgy általában bűntudati kérdésekben teljességgel tájékozatlan, Avila speciális vonásokat hordozó bűntudata pedig nyitott könyv a számára? Speciális bűntudat? Minden bűntudat

speciális lehet az ügy természete, a személyiség jegyei szerint. No, ha eddig nem szembesült Tudela tudományos feladvánnyal, most utoléri a nemezis. Avila tálcán szállítja a problémát. Ha a doktor nem futamodik meg elsőre, jobban mondva, ha a tudelai örület hajtóerejénél fogva nem hajítja ki Avilát a folyosóra üldözési mániájával egyetemben, akkor valódi kihívásban lehet része. Végül is mi kell a férfiembernek úgy az életkor zenitjén? Egy vaskos kihívás, amelyet megemleget százhusz esztendőskorában is.

A nagy vizit előtt még szükséges volt tisztázni egy fontos módszertani kérdést, amelyet egyszerűen úgy lehet megfogalmazni: mi a célszerűbb, ha kellőképpen felkészül a rendelő felkeresésére vagy mindent a véletlenre bíz. Csak semmi öncélú lezserség, semmi önemészítő merevség. Jé, csak nem lámpaláza van, mint fellépés előtt a primadonnának, a bonvivánnak? Reszel a torka? Köhécselési ingere támadt? Izzad a tenyere? Ez utóbbin egy jókora pofon segíthetne? Ő adná vagy ő kapná? Nem mindegy. Érdekes, a pofon képe többször felmerült az elméjében. Lám, a lappangó erőszak. Miért is lappangana, ha nem a váratlan felszínre törés ígéretével. Alvó tűzhányó, alvó pofon. Ha kitör, mind a kettőt megemlegetik, főleg azok, akiket érint, akiket elsöpör. Aggodalomra végső soron semmi oka nem volt, tehát minden oka meglehetett. Egyikről sem volt fényesen meggyőződve. Némileg az nyugtatta meg, hogy a doktor reakcióját nem is sejtette. Ha detektívvel, rendőrrel osztja meg dupla nullás titkát, az el nem követett gyilkosság képzetét, minden bizonnyal kihallgatják, lejegyzik, jegy-

zökönyvbe veszik, elisméltetik, figyelmeztetik, ne hagyja el a várost, maradjon elérhető, hacsak előzetesbe nem küldik. Vagyis gyanúsított, s ez már felér egy kalanddal, amivel nem mindenki kérkedhet. Jó, jó, csak az ostobák kérkednek ilyesmivel. De az ostobák olykor nem is annyira elesettek, ellenben a született zsenik könnyen zavarba hozhatók. Egy ponton megáll a tudomány. Másfajta képességet célszerű előhalászni. Ha van ilyen képesség, és van honnan előhívni.

Kicsit már sajnálta, hogy nem kérte meg kísérőnek Nievest. Nélküle olykor gyengének, erőtlennek érezte magát. Igaz, akkor meg kellett volna nyílnia, valamilyen szinten megosztani az információt, a büntudatot. Az utcán méregette a járókelők arcát. Ismerős is akadt közöttük, sőt egészen közeli. Castellel évekig együtt koptatták az iskolapadot. Amikor útjaik végleg elváltak, Castell a zszurnalisztika felé vette az irányt, nemsokára a regionális Diario szerkesztője lett. Amilyen hirtelen bukkant fel, olyan hirtelen állta útját Avila, hogy aztán rögtön beszélgetést kezdeményezzen.

– Szervusz Castell. Mondd, barátom, jól vagy? – tudakolta.

A másik furcsán nézett rá.

– Persze hogy jól vagyok. Te viszont mintha nem találnád a helyedet.

– Miből gondolod?

– Nyugtalannak látszol.

– Igen, mert szeretném tudni a véleményed egy bizonyos dologban.

– Kérlek, állok rendelkezésedre.

– No, ne legyünk olyan kimértek, hivatalosak. Csúpan arra volnék kíváncsi, foglalkoztál-e már a bűntudattal, mint olyannal.

– A bűntudattal? Jó hogy egyenesen nem arról faggatsz, van-e bűntudatom.

– Szívem szerint azt tenném.

– Ha már itt tartunk, biztosan volna bűntudatom, ha mondjuk megöltem volna valakit. De akkor is lenne, ha durván megbántok valakit. Jelentem, nem követtem el semmit.

– No, látod, pontosan erről van szó. Nem öltél meg senkit, de mégis lehet bűntudatod.

– Én ilyent nem mondtam. Kérlek, velem ne takarózz. Ha valaki bedumált neked valamit, s ezért most rosszul érzed magad, nem tehetek róla. Fusd körbe a repülőteret vagy a kikötőt, meglátod, elmúlnak az aggályaid.

Castell, az egykori osztálytárs, a Diario szerkesztője ezzel továbbállt. Még hogy aggályok! Bár biztos lehetne abban, az egész csak képzelgés, kitaláció. Már bánta, hogy megszólította ismerősét. Hogyan is gondolhatta, hogy neki megfelelő módon felveszi a fonalat, és jut az egészszel valamire? Jön a város ismeretlen negyedéből, idegen gondok, kapcsolatok, remények, kiábrándultságok sűrűjéből, s majd rögtön ráhangolódik valaki másnak a hullámhosszára, amely hullámhossz egy ideje a bűntudat feliratot viseli, a bűntudatot, ráadásul emberölés gyanújával összefüggésben. Bevillant, talán sikerült elérnie Tudela doktor örültségének szintjét. Akkor viszont számíthat némi megértésre, legalább arra, hogy

nem lesz kivágva meghallgatás nélkül a rendelőből. Ha kedvezően alakulnak a dolgok, esetleg még Plöm-Plöm kisasszony szíves támogatására is számíthat. A kedvező kimenetel érdekében még az sem baj, hogy szerelmi valutában némi ára lesz a segítségnek. Ha lesz, hát lesz. Csatában csak a legbolondabbak csodálkoznak, hogy ott lövöldöznek néha. „Nyisd meg a pénztárcádat, ne sajnáld valaminek az árát” – tanácsolta Avilának valaki. Ár, pénztárca konkrétan és átvitt értelemben is vehető. Máskor ő javasolta óvatosan valakinek az élet, az élmények, a vagyonok megosztását a nyomasztó magány elkerülése érdekében. Avila az utóbbi években ritkán volt egyedül, a magány ízébe azonban bele-belekóstolt. Ilyen időszakokban rázuhant a sorsa, ahogyan fogalmazott, másképpen szembesült önmagával. Nievessel nemigen emlegették a magányt. Az együttlétben gondolati és gyakorlati síkon egyaránt betöltötték egymás világát. Ezúttal mégis elengedte Nievest, anélkül, hogy legalább jelzés szintjén éreztetett volna vele valamit az utóbbi idők gyötrődéseiből, középpontban az átkozott bűntudattal.

Az ember nem tudhat mindent kizárólag önmagától. Szomorú vagy abszurd, olykor a legsúlyosabb dolgokra is a külvilág vezet rá. A külvilág, amely kegyetlenül szembe mond ezt, azt. Nem érdekli, hogy beleszédül az ember fia, az sem, hogy a másik életét fenekestől felfordítja, ad abszurdum tragédiát okoz. Avilával közel ilyesmi történt. Valaki, valamikor beleoltotta a bűntudat önvádját, s tette ezt olyan sikerrel, szinte szédelegve közlekedik, eltávolodott a konkrét, megfogható világtól, s ha nem történik valami, akár csoda, egészen nagy baj kere-

kedhet belőle. Milyen jó, mindebből Nieves aligha sejt valamit. Vagy netán mégis?

Lehet, hogy éppen a Diario hétvégi mellékletéből értesül majd, mi gyötri Avila lelkét. A zszurnaliszták megbízhatatlanok. Mindenek felett a szenzáció. Márpedig igazi sztori, hogy valaki a kérdezősködés örvéen bűntudatot próbál plántálni valakibe, talán éppen azt, amivel ő képtelen megbirkózni. Ha elég elvetemült, attól sem riad vissza, hogy névvel közölje az egészet. „Gyanútlanul mendegélek a General Mas de Gaminde utcán, amikor váratlanul megszólít egykori osztálytársam, Delgado Avila, s minden átmenet nélkül a bűntudatomról faggatózik. A bűntudatomról, amely voltaképpen az övé, de olcsón megszámitva hajlandó nekem átadni. Nos, éppen siettem valahova, persze a lap érdekében, s nem elég, hogy feltartanak, még alig használt bűntudatot is rám akarnak sózni. Hallatlan! Persze nem mondhattam Avila szemébe ott a helyszínen, hogy tökfilkó, ha úgy gondolja, vevő vagyok egy olcsó történetre. A lényeg, hogy nem hagytam magam falhoz állítani. Üzenem a kedves olvasónak, aki a történetet másképpen hallaná vissza, netán egyenesen Avilától, hogy tollamból a hiteles változatot ismerhette meg. Egyébként remélem, Avila is megleli végre önmagát, és képzelgéseinek világából végre leszáll a biztonságos földre. Szívből kívánom neki.”

4.

NIEVES nem állt szenvedélyes újságolvasó hírében, de számítani lehetett arra, legalább három barátnő, öt, mindenkinek mindenkor jót akaró ismerős figyelmébe ajánlotta volna a Diario megfelelő számát, benne a hírhedt cikkel. A váratlan találkozástól, Castell lényegében elzárkózó, felfuvalkodott reakciójától Avila nem lett okosabb, nem jutott előbbre. Immár nem először magára maradt a problémával. S mivel elsőre kudarcot vallott a kísérlet, hogy felvegye a kapcsolatot Tudela doktorral, egyelőre nem tehetett semmit. A büntudat rejtélyét felülírta egy másik, lehet, jóval nagyobb. Tudela doktor eltűnt, elkódorgott. Még talán az eltűnés lett volna a kezelhetőbb fogalom. Aki eltűnt, az eltűnt. A hatóságok, kereső szolgálatok közreműködésével el lehet indulni utána bizonyos idő elteltével. Felnőtt emberről lévén szó huszonnégy óráig nem annyira aggasztó a helyzet. Ám bár azzal is számolni érdemes, esetleg soha nem találják meg. Megszökött, elbujdosott, megölhették. A sportköri elnökkel ilyesmi történt. Egyszerűen nyoma veszett, de még a hatméteres limuzinjának is. A szigetről nem tűnhetett el nyomtalanul. Ha repülővel, légpárnás hajóval távozott, nyomot hagyott volna. Semmi nem maradt utána. Tudela nem kisebb, de a megoldásra nézve reményt keltőbb feladvány. Elkódorgott. Ahogy az ismeretlen mondta a General Mas de Gaminde utcán. Aki elkódorgott, az egyszer csak elősomfordálhat. A lehetőség

nem kizárt. Elősomfordál, aztán az elkészálása nyomán kelt zűrzavart, pánikkeltést mérgesen kikéri magának. Felállíthatja a távollétéért komolyan aggódók, valamint a kárörvendők kategóriáját. Az emberiség alapjáraton irigy. Sajnálhatták tőle még az óceáni levegőt is, az anyagi gyarapodásról, Plöm-Plöm kisasszony ígéretes bájáról, földközi utazásairól nem beszélve. „Ez nem a maga napja” – mondta egyszer valaki Avilának, amikor valami balul ütött ki. Hát tényleg nem volt a napja. A mardosó büntudat egyfelől, másfelől a megghiúsult gyógyítási kísérlet, aztán Tudela aggasztó elkódorgása, s mivel úgy látszik, az ördög időnként igen nagyot tud dobni, bevágott még egy dolog. Hazatérve Nieves azzal a hírrel fogadta, a háztulajdonos azonnal felmondta a bérleti szerződést, merthogy Venezuelába költözik családi okokból. A házra már vevő is van. Aviláéknak menniük kell azonnal. Természetesen nagyon sajnálja a dolgot. Ha gondolják, a lakáskeresésben megpróbálhat segíteni. Vannak barátai, összeköttetései. Stb. Rögtön mondott is egy nevet, Alfonso Monroy valamikori hajóskapitányét, aki a partra vetve vagy vetődve az ingatlanüzletre váltott. Irodája van az Avenida Maritimán, különben törzsvendeg a Parasol vagy Quitasol vagy Girasol nevű bárban, esténként ott biztos meg lehet találni. Nem volt mit tenni. A lecke fel volt adva. Nieves és Avila egymásba kapaszkodtak, igyekeztek a drámai helyzethez jó képet vágni, hogy a szerencsének, amire nagy szükségük támadt, sehogy ne állják az útját.

Monroy kapitány Avenida Maritimán található irodájának ablakában kecses hajómodell vonta magára fi-

gyelmet. Nem utazási iroda és nem is hajózási cég képviselte székel az üzlethelyiségben, hanem ingatlanügynökség. Évekkel ezelőtt nagy feltűnést keltett a szigeten, amikor Alfonso Monroy, kereskedelmi hajó egykori kapitánya búcsút mondott a tengernek, és ingatlan ügynökségre adta a fejét. Mivel megbízható információval nem rendelkezett senki a markáns pályamódosítással kapcsolatban, a legkülönbébb találgatások kaptak lábra. Monroy zárkózott egyéniség volt, zárkózottságát nyomatékosította a jókora pofaszakáll, az elmaradhatatlan nap-szemüveg. Egyesek családi okokra gyanakodtak, mások gyógyíthatatlan tengeri betegségekre, és olyanok is akadtak, akik áltudományos elméletekre alapozva meghatározott időközönkénti munkahely változtatás, sőt hivatáselhagyás szükségét hirdetve dicsérték a kapitány bátorságát. Láthatatlanban igazat adtak neki, s talán még irigyelték is kicsit, ha ők nem mertek hasonlóra vállalkozni. Monroy az eltelt évek alatt a sziget elmaradhatatlan tartozékává vált. Rövid idő alatt megcáfolta a zárkózottságáról eszkábált képet. Gyorsan híre ment barátkozó kedvének, szelíd természetének, annak is, hogy alkalomadtán szívesen betért a helyi bárók valamelyikébe, s ott ismeretlenekkel szívesen leállt beszélgetni. Bántások, bántódások külsődleges nyomait nem viselte, esetleges belső sérülésekről meg szerényen hallgatott. Kitől kaphatta a tanácsot, hogy meghatározott szigeten éppen ingatlanügynöki irodát nyisson, nem lehetett tudni. Egy biztos, valamire vállalkoznia kellett, ha azt akarta, hogy a tengeren töltött időt sikerrel maga mögött tudja. Talán éppen az ingatlan bizonyult a legszerencsésebb átviteli

eszköznek, hiszen a szigeten óhatatlanul kapcsolatban volt a tengerrel, ha éppen ezt akarta, ezt látta kedvezőnek. Ha pedig az ellenkezőjében kereste a gyógyírt, bízvást megtalálta. A tengert, a hullámok hátán himbálózó hajókat felfoghatta festői díszletnek szárazföldi léte színpadi játékához.

Idő múltával sok minden kiderült róla. Például az, hogy kereskedelmi hajó kapitányaként hajójával és annak legénységével jócskán bekalandozta a földet, jobban mondva a tengereket. Ennek köszönhetően számos egzotikus nyelven tudott legalább megszólalni, továbbá nemzetközi gasztronómiai ismeretei jócskán meghaladták az átlagos szintet. Családról nem értesült senki, viszont a bárszékről, ahol elfoglaltságától függően napjában többször is kotlott idegenekkel diskurálva, lapokat böngészve, időnként felhívott telefonon egy bizonyos hölgyet, és kedélyesen elbeszélgetett vele. Természetesen a vendégek füle hallatára.

Az azonnali költözés kényszere talán még megenged egy lélegzetvételt, ha azt igen, akkor igent mondhat egy kávéra is tengerparti teraszon – gondolta Avila, és Nieves kezét fogva megcélozta az egyik hívogató bár teraszát. Gyümölcsszörpöt, tejeskávét kértek. Amíg a rendelésre vártak, Avila felkapta az asztalon heverő bulvárlapot, s ott megakadt a tekintete egy hívogató ajánlaton, amely természetesen nyერeménnyel kecsegtet. „Hány évig őrszi ön elmúlt szerelem tárgyi emlékeit? Ha öt évig, ikszelje be az első kockát, ha nyolcig, a másodikat, ha tízig, akkor pedig a harmadikat. Azoknak, akik rögtön megválnak mindentől, a négyes kockát ajánljuk.

A szavazók között magányos személyre szóló meghívót sorsolunk ki, amely nívós ismerkedési esten való részvételre jogosít.” Avila fejcsóválva félredobta a meglepetésekkel soha nem fukarkodó bulvárlapot. Az ilyen és ehhez hasonló feladványokkal általában az volt a baj, hogy rögtön korlátozzák, behatárolják az olvasót. Lehetőséggel, választási szabadsággal kecsegtetnek, ám rögtön kiárnak minden más egyebet. Manipulálnak. Manipulálnak, igen, de mi lehet ezzel a szándék? Találgatásnak semmi akadálya. Pontosan azonban az sem tudja, akinek a fejéből kipattan az ötlet: mi lenne, ha elővennénk az emberek múltját, méghozzá érzelmi terepen kutakodva? Szerelem, jusst is szerelem. Mindegy, ki mit ért alatta. „Elmúlt szerelem tárgyi emlékei...” Majdnem költői a megfogalmazás. Rengeteg energiájába telhetett a bulvárbán kellemetlenkedő, szükségképpen felszínes, majdnem törvényszerűen felelőtlen, sokszor a füllentéstől sem visszariadó zszurnalisztának kiötleni. Megfizetik? Máris vállaltam. Nem honorálják annyira fényesen? Nem baj. Amíg van pénz, türelem is lesz. Persze a végtelenbe ne tévedjünk.

Avila első megállapítása rögtön az volt, egyik kockába sem fér bele. Módosítani kellene a megjelölt időpontokat. Lefelé vagy fölfelé. Nem mindegy. Ezzel az ő kedve máris el van rontva. Másodszor, elmúlást emlegetni éppen a szerelemmel kapcsolatos játékban fölötébb lehangoló. Harmadszor, mit akarnak a tárgyi emlékekkel? Netán önzetlenül összegyűjtenék, ha volna olyan érzéketlen bolond, aki szívesen látná viszont, mondjuk múzeumi tárlókban szemlére téve legkedvesebb emléke-

it. Például kiürült parfümös üvegcsét, szalaggal átkötött bizalmas levelezést, amely mintha megpörkölődött volna a szavakban testet öltött szerelmi hevülettől. Megfakult virágszál súlyos lexikonok lapjai között lepréselve. Ez, az, amaz, vagyis bármi. A fantázia szegényes minden lehetséges variációt felsorolni. Az elmúlt szerelmek tárgyi emlékeinek múzeuma nem is bolond ötlet. A múzeummal egyébként is kitaposott úton járt valaki. Avila ismert valakit, aki munkatársak, barátok, rokonok válás, elhalálozás, vagy egyszerű összeveszés, elhidegülés következtében feleslegessé vált tárgyi emlékeit gyűjtötte kísérő gyűrű, jegy- és pecsétgyűrű változatokban, szigorúan ragaszkodva az aranyhoz, mint alapanyaghoz. A legenda szerint bámulatosan rövid alatt gyarapodott a gyűjtemény tekintélyes méretűre. A szakítások áldozatai bizton remélhették, a különös szenvedély áldozata megvásárolja tőlük a feleslegessé vált kincseket, mégpedig a zálogházihoz képest jóval kedvezőbb áron. Nyilván megkérdezheti bárki, mi lehetett az illető szándéka a szomorú sorsfordulókra utaló gyűrűk megvásárlásával. Bármilyen hihetetlen, anyagi befektetés volt a távlati cél. A közhit szerint a készpénzzel ellentétben az arany értékállóságában töretlenül lehetett bízni. Talán a bulvárlap is megpillantotta egy nagy dobás lehetőségét. Nem kellene csupán híres emberek adományaira szorítkozni. Izgalmas dolgokkal igazán az ismeretlenek szolgálhatnának. Ebbéli meggyőződésében Avilát megerősítette egy ártatlan lomtalanítás, amikor mások kacatjai között kapirgálva az utcán komplett szerelmi levelezésre bukant. Senki nem vetheti a szemére, hogy merő kíváncsi-

ságból megsértette az idegen levéltitkokkal kapcsolatos erkölcsi tilalmat, és éjjeli lámpa fényénél elolvastatta a leveleket. Hosszú ideig kincsként őrizte a ritka leletet. Meg nem vált volna tőle semmi pénzért.

– Mit gondolsz erről a számárságról, drágám? – fordult Nieveshez.

– Azt gondolom, el kell adniuk a lapot. Ami azt illeti, a szerelem ehhez elég alkalmas témának, eszköznek látszik. Az elmúlt szerelem engem is zavar egy kissé. Talán azért, mert mi hála a sorsnak éppen lángolás közben vagyunk, meg egyáltalán.

– Egyetértetek. Miért kellene a szerelemnek elmúlnia?

– Nem kell, de sok esetben elmúlik. Ez a tapasztalat. Ezt látja az ember maga körül. A legnagyobb szerelmek képesek tönkre menni, összeomlani.

– Mi az, hogy nagy, legnagyobb? Szerintem a szerelem önmagában a nagyság szimbóluma. Ha kicsi, akkor már nem is szerelem.

– Ezzel meg én értek egyet – bólintott Nieves.

– Sajnálom azokat, akik csupán pislákolnak.

– Magam is sajnálom őket. A receptet persze senki nem tudhatja. Talán nincs is. Azok, akik bonyolultnak tartják az egészet, nem is sejtik, mennyire egyszerű. Nyilván az egyszerűséget sem tanácsos a végletekig fokozni, mert könnyen a semmivé válik minden.

– Tényleg az derül ki, ahogy mi most erről elmélkedünk, hogy nincsen recept.

A hangos töprengés közben Avila megakadt a negyedik kockán, amely a mechanikus megközelítésre, a felszínességre jellemző módon azokat hívja tetemre, akik

rögtön a szerelem elillanásakor megszabadulnak a tárgyi emlékektől. Szinte biztos volt abban, hogy a bulvárlap idegen szerelmi emlékekre vadászó munkatársai soha nem voltak szerelmesek, ellenben imádnak turkálni mások magánéletében. Rengeteg sebből vérzett hát a lap különös ötlete. Mennyivel szimpatikusabb lett volna az ő szemében, ha a lap ajánlata nem eleve elmúlt szerelemről szól, hanem csupán szerelemről. Jelzők, mindig a jelzők. Az elmúlás gondolata önmagában sem vidám. Gyászos hangulata nem sokat veszít lehangoló erejéből, ha éppen a szerelemmel összefüggésben kerül szóba. Nem csupán a híres szerelmek tragikus fordulataiban látott igazolást meggyőződésére. A lomtalanításban lelt levélköteg abszolút ismeretlen emberek élményeire derített fényt, és bővelkedett könnyekben, szomorúságban, kiváltképpen, hogy a háború is beleszólt a levélírók sorsának alakulásába. Természetesen a szerencsés nyertesnek kitűzött jutalmat sem tévesztette szem elől a felhívás kritikai megközelítése. Magányos személyre szóló meghívó nívós ismerkedési estre. Hm. Ha a nyertest az akció éppen kivirágzó érzelmi kapcsolat közben éri, akkor a meghívóval, az ismerkedési lehetőséggel nem sokra tud menni. Ha pedig súlyos csalódás az osztályrésze, nem biztos, hogy fejest kíván ugrani egy ismerkedési parti közepébe, amely óhatatlanul ismeretségekkel kecsegtet. A férfi eddig mondhatni érdek nélkül időzött a kezébe került sajtótermék akciójának vonzaskörében. Vonzaskör? Azért ne vegyük betű szerint. Még bizonytalanabbá vált az egész, amikor saját helyzetével szembesítette a dolgokat. Nievessel boldog párkapcsolatban éltek. Nemrég nyug-

tázták nagy meglepéssel, csupán az idő múlik, az ő szerelmük viszont múlhatatlan. Az ördög támadásait sorozatosan visszaverték, sőt, a nem mindig elkerülhető harcokból érzéseikben megerősödve kerültek ki.

5.

BULVÁRLAP szeleburdi ötletét ritkán vetik olyan szigorú vizsgálat alá, ahogy ezt Avila és Nieves tette. Az újságnak nyilván nem lehetett fogalma arról, hogy a kávéházi teraszon szemlélődő, elmélkedő pár általában is előítéllettel viseltetett a sajtóval szemben. Avila különösen harapós kedvében volt, ha függetlenségével kérkedő újság került a keze ügyébe. Szent meggyőződéssel hirdette, gondolhat mindenki, amit akar, a tulajdonos, a kiadó stb. érdekeitől, egész érdekszövevénytől senki sem független. Továbbá érdekein keresztül a tulajdonos is függőségbe kerül, úgy, ahogy nem csak a rabszolga függött a rabszolgatartótól, hanem a rabszolgatartó is a rabszolgától, akár beismerte, akár nem. Kutyaharapást szórével alapon indulatait úgy csitította, hogy időnként kifejezetten a „független” szót tartalmazó fejlécű lapokat olvasott. Nem nagyon hagyta, hogy a felbolydult világból érkező híradások megzavarják az elméjét. Éberségre, óvatosságra nagyobb szüksége volt az élet egyéb területein. Amikor olyasmire akadt egy ilyen független újságban, hogy a mesterséges intelligencia nagyobb veszélyt jelent az emberiségre, mint a nukleáris fenyegetés, nem esett kétségbe. Mint akinek fogalma sincs a kijelentés vészjósoló tartalmáról, megállapította, az ő kétségkívül meglévő aggodalmai a mesterséges intelligencia veszélyei és a nukleáris fenyegetés közötti terepen helyezkednek el, és egyelőre valószínűleg ott is maradnak a két

kozmosz méretű veszélytől egyformán megbízható, ugyanakkor mégsem megnyugtató távolságban.

Az ember már csak olyan, reggel normál körülmények között pozitív várakozással indul el otthonról, hogy találkozzék az első kávéval. Egyesek azt állítják, legjobb dolog a napot kávéházban kezdeni. Már ha megteheti az ember, mondják a kishitűek. A nagyobb hitűek boldogan bólogatnak, és megcsörgetik zsebükben a kávéra szánt aprót. Persze a kávéház nem tehet arról, hogy időnként nyomasztó emlékek színhelyévé avanzsál. Elég, ha valaki kérietlenül vagy nagyon is eltervezetten, beleegyezéssel helyet foglal az asztalodnál, aztán rossz napodat kifogva fárasztó, lehangoló társalgásba fog, majd mond, közöl, említ valami olyant, ami beárnyékolja életed elkövetkező időszakát két naptól kezdve esetleg hetekig, hónapokig. Avila szerencsétlenségére kifogta a prófétát, aki nem egyszerűen mond, közöl, említ valamit, hanem melegen tanácsol, sőt figyelmeztet, mintha ő szünet nélkül kész volna arra, hogy balgaságánál, könnyelműségénél fogva veszélyes ösvényekre tévedjen. Alábecsülése ellen nem volt módja tiltakozni. Hiába is tette volna, hiszen a másik állandóan jót akar, hogy bele nem szakad az örökös jótékonykodásba. Emlékezete szerint asztaltársával a közvéleményt kissé felkavaró bűneset körülményeit ecsetelték, amikor a másik nyugtalanító közléssel, jobban mondva figyelmeztetéssel állt elő, amely körülbelül így hangzott: Vigyázni kell, mert az ember tudtán kívül is bűncselekmény részese, résztvevője lehet.

Avilát egyelőre nem taglózta le a figyelmeztetés teljes súlyával, csupán annak részelemén akadt fenn. Mi az,

hogy bűncselekmény részese? Ne adj Isten valakivel osztozott a zsákmányon, vagyis tudtán kívül lopott holmit vett, és majd jön a törvény ereje lesújtani? Vagy ennél rosszabb a helyzet, ugyancsak tudtán kívül részese, azaz résztvevője lett egy bűncselekménynek, s ha nem képes bizonyítani ártatlanságát, akkor számolnia kell a legrosszabb következményekkel? Ez volt az a pillanat, amikor körülötte mindenki hirtelen kopóvá változott, mégpedig őt üldöző kopóvá, mert megfélemedezett az alapvető figyelmeztetésről, és finoman szólva a tilosba tévedt, amiért megüti a bokáját. Netán az asztaltárs tud valamit, s most virágnyelven a tudomására hozza, hogy valami készül ellene. Az ő feketéjét issza az ő kávéházában, és van képe burkoltan fenyegetni? Arra sem méltatja, hogy nyíltan a szemébe mondja: komám, bajba kerültél, vigyázz, mert elkaphatnak? Kik? Miért? Nincsen válasz. Marad a kétség, a sötétben tapogatózás. Ha nem lett volna eddig a kávéházi napig aggodalmaskodási programja, most bezzeg van. Köszöni szépen. Egy idő után jószéri-vel nem emlékezett a személyre, aki ellátta a tanáccsal, maga a figyelmeztetés viszont az agyában dörömbölt szünet nélkül.

Önvizsgálatot tartott. Nem kitörő örömmel, de elismerte, eddig felszínesen, gyanútlanul, felelőtlenül élte az életét. Nem tulajdonított jelentőséget apró, ám mégis fontos momentumoknak. Még jó, ha mindebből nem származott kára, és végtelenül sajnálatos, ha származott, s erről nem vett tudomást. Nem vett tudomást, mert gyanútlanul morzsolta a hétköznapiakat, az ünnepnapokat. Olykor eluralkodott rajta a kincstári elégedettség,

olykor tompán szomorú volt, de semmi több. Elérkezett hát az idő, hogy látszólag jelentéktelen dolgoknak minél nagyobb jelentőséget tulajdonítson. Gondolatban felelevenítette az előző napok történéseit, s megpróbálta azokat az öntudatlan, akaratlan bűnrészesség jelmezébe öltöztetni. Egyik délután séta közben beszédfoszlányt kapott el a levegőből. Fiatalember közölte a mellette haladó lánnyal: „elméletileg szakács vagyok”. Ártatlan vallomás ártatlan kérdésre, mivel foglalkozik az útitárs. A felek az ismeretség kezdetén lehetnek, vagy régen találkoztak. Feltehető, a lány nem arra volt kíváncsi, ki a másik elméletileg. Elméletileg szakács, vagyis nem a szakmájában tevékenykedik. Az sem kizárt, csak az álmaiban szakács. Gyakorlatilag lehet bomba gyáros és bármilyen más tiltott dolog megszállottja. Ha így van, nem köti a lány orrára. Tudtunkon kívül is lehetünk bűncselekmény részesei? Az utcai kamera rögzítette azt a kockát, ahol az elméleti szakács, mellesleg régóta körözött fiatalember halad a lánnyal, s a felvételen ott látható ő a véletlen szemtanú. Semmi köze az egészhez, a hatóság azonban másként látja. Már körözik őt is minimum vallomástételre egy homályos ügyben, amelybe tudtán kívül belekeveredett.

Tudtunkon kívül? Rövid időn belül az autóbuszon két százhusz kilós nő zuhant a lábára. „Ez nem a maga napja.” Semmi kifogása nem lehetett a hölgyek túlsúlya miatt. Tanácsolhatná nekik, egyenek kevesebb krémes süteményt, és mindenképpen mozogjanak többet. Mert a szabadesés, hogy tehetetlenül az ő ölébe zuhannak, nem tekinthető mozgásnak. Az esetet elmesélte egy-két he-

lyen. „A nők csak bajt csinálnak” – reagált egy nyugalmazott minisztériumi tisztviselő. „Mert a nők biztosan nem kapaszkodtak, a buszsofőr meg szándékosan éppen akkor indított” – vélekedett egy zenekari muzsikus. „Biztosan ki akartak veled kezdeni” – nyugtázta egy jó barát. Nem tudni, mit mondott volna a baleseti sebészeten a főorvos, ha az egyik százhusz kilós nő – reccs! – eltöri a kinyújtott lábát, és rohammentő viszi a kórházba. Sajnálta a nőket részint az egészségügyi kockázatot jelentő túlsúlyért, részint azért, mert feltételezése szerint hasonló eset időről időre előfordul. Megfogadta, soha többé nem foglal helyet a busz első részében, ahol felszállnak az utasok, és valami megmagyarázhatatlan ösztönnel lecövekelnek pont őmellette. S ha még kapaszkodnának... Itt jön képbe a buszsofőr, aki éppen akkor indít. A szabadesésben tobzódó hölgyek kipirultan bocsánatot kértek, s talán ők is tettek fogadalmat. De mi van akkor, ha... Ha feljelentik őt testi sértésért, s ami még rosszabb, nemi erőszak kísérletéért. Legéberebb tudtával hasonló dolognak még az árnyéka sem merülhetett fel, de mit tudni, mire képes a rosszindulat, ha elindul szokásos útjára. Egy napon hatósági idézés érkezik a címére körmönfontan megfogalmazott váddal, és még két mindenre képes tanút is találtak. Mellette viszont sem tanú, sem igazság.

ISMERŐSSEL futott össze az utcasarkon. Ő kérdezett először. Hogy vagy? „Ezt a trógeret várom” – volt a meglepő válasz, s tudtán kívül máris kellemetlen történekek forgatagában találta magát. Az ismerős válasza, hogy „ezt a trógeret várom” direkt utalás volt arra, hogy a

trógert ő is ismerhette, s ha ismerhette, tudhat a viselt dolgairól, azokról nemkülönben, amelyek törvénybe ütköznek. Ha visszakérdez, „melyik trógert várod?“, akkor rögtön tételeződik, hogy tudomása van több trógerről, talán trógerek fényes gyülekezetről, akik faltörő kossal feszegetik a törvényesség határait. Hívták már Avilát többször tanúnak egészen elképesztő ügyekben, amelyekről nem tudott, nem is tudhatott semmit. Hasonló lehetett ez a trógeres dolog is. Tudtán kívül bűncselekmény részese lehet? Lehetett?

Orvosi rendelőben várakozott. Nem, nem a Tudela. Másvalaki. Már bánta, de nem volt mit tenni. Sorszámok alapján ment a rendelés. Kis időre eltávozott valamit elintézni, amikor visszatért, már csak két páciens maradt. Egyiket megkérdezte, mi a sorszáma. A páciens megvetően végigmérte, majd így szólt: „mi köze hozzá?“ A történet mindössze ennyi, ám ő felfűzte az öntudatlan bűnrészesség fonálára. Súlyos oka lehetett annak, hogy kitérő, ráadásul durva választ kapott. Netán merényletet tervez az illető az orvos ellen. Ennél fogva mindegy, hányas a sorszáma, mindenképpen utolsónak akar majd belépni, hogy végrehajthassa a tervét. Hallott már felpozott, fenékbe rugdalt doktorokról. Ennél durvább dologra is ragadtathatja magát valaki. Avila politikáról ritkán beszélt, csak akkor, ha ez elkerülhetetlen volt. Egyszer neki tették fel a kérdést, tudja-e, miért nem eshet bántódása x város polgármesterének. Természetesen fogalma sem volt. A kérdező tudta, ám jelentőségteljesen közölte, nem mondhatja meg, mert a titoktartás kötelezi. Az illető hallgatásra kötelező titoktartási kötelezettsége

aztán végleg betette a kaput az öntudatlan bűnrészesség szövevényes témakörében. Öntudatlan bűnrészesség? Hiszen ez az öntudatlan bűnvád édes testvére. Egyik tökéletesen rímél a másikra. „Nem én öltem meg.” Tudja bizonyítani? Azt nem, de... Semmi de. Most csak az érdekes, amit nem tud. Ha nem tudja, akkor egészen egyszerűen fogalma sem lehet róla. A kávéházi jóakaró a megmondhatója, hogy bármikor... Tudtunkon kívül... Majd lesz, aki megmondja? Megnyugodhat, lesz. Tanú maga ellen, vádló ugyancsak maga ellen több is akad. Önként és dalolva, ahogy mondják. Felmentő seregre, de akár egyetlen maga mellett kardoskodó jótét lélekre ne is számítsen. Tudja, hogy van? Nem tudja? Megtanulhatta volna mások keserű tapasztalatából. Bűntudata van? Legyen is. Ezen mindenki keresztülmegy egyszer. Észre sem veszi. De megnyugtatom, észreveszi. Ha másként nem, utólag. Ez még rosszabb, mintha pontosan az idejében történne.

Mivel mindenképpen szeretett volna a gyötrő bűntudat végére járni, mint oly sokszor életében ezúttal is a logikához fordult segítségül. „Nem én öltem meg...” Rendben van, de bizonyítani kellene. Jobb híján szabályszerű kihallgatást rendelt el önmaga ellen. Abszolút siker nem várhatott tőle, ám a semminél mégis több volt. Ráadásul betöltötte a szórakoztató játék szerepét. Játék felnőtteknek. Szex helyett. Először is idézést küldött a saját címére. Avila beidézte Avilát határozott nap határozott órájában, kilátásba helyezve mulasztás esetén a hatósági előállítást. A hatósággal nem jó packázni, tehát pontosan megjelent a saját címén. Bőségesen ellátta ma-

gát megfelelő igazolványokkal. Tisztában volt azzal, pár napra akár maraszthalhatják is, azaz nem engedik szabadon távozni. A bezártságot tapasztalatai alapján elég rosszul tűrte. Előfordult, hogy liftek tartották fogva rövid időre. Egyszer elfelejtett kiszállni a páternoszterből. Hirtelen elöntötte az izzadtság. Miután nem volt ismerős számára a páternoszter mechanikája, felkészült a legrosszabbra. Nem történt baj, holott történhetett volna. Például ha elájul, és nem veszik észre időben. Ijedtsége csak fokozódott, amikor megtudta, hogy a világhíres cirkuszi mágus, szabaduló művész bennrekedt a bécsi luxushotel expressz liftjében, és képtelen volt kiszabadulni. Gyorsvonat mosdója is foglyul ejtette. Sem belülről, sem kívülről nem lehetett kinyitni. Nem volt mit tennie, mikor a célállomásra ért a szerelvény, ráadásul az országhatárra, kimászott a mosdó parányi ablakán. A kaland nem maradt következmények nélkül. Attól kezdve soha nem zárta be az ajtót a vonat mosdójában. És ez néha kellemetlen pillanatokat okozott. Szóval megjelent az idézésre. Leült magával szemben. Adategyeztetésre átadta és átvette a személyi iratait. Engedélyt kért és kapott, így cigarettára gyújtott. Formás füstkarikákat eregetett a levegőbe. Nem sok ideje volt a gyönyörködésre, mert máris elhangzott a szokványos első kérdés. „Tudja, miért idéztük be?” Nem tudta. Fogalma sem volt róla. Illetve célszerűnek látta tagadó választ adni. Milyen gyanúsított az, aki az első szóra ugrik, ajánlja magát, bevall mindent? Az enyhébb büntetés reményében? Miféle enyhébb büntetés? A vádló nem alkuszik. Ellenkező esetben akár szerepet is cserélhetnének. A kriminalisztika közhely szótá-

rában a „minden bevallása” különös jelentőséggel bír. Annak ellenére, hogy sokszor talán csak egyetlen dologgal azonosítható. A nagyobb hatás kedvéért szokták a „mindennel” szorongatni a delikvenst. Konceptciós perben még volna értelme a kényszerítésnek, hiszen azt is ki akarják szedni a delikvensből, amihez biztosan semmi köze, aminek az árnyéka sem vetülhet rá. Szorult helyzetben igen fontos a lélekjelenlét megőrzése, akár a hidegvér. Választás, mérlegelés mindig van. „Tudom. Gyilkossággal vádolnak, gyilkossággal, amit én nem követtem el. Elkövethettem volna, de nem tettem ilyent. Tudja a neveltetésem, az erkölcsi meggyőződésemm... Nem, lehetetlen. Kizárt.”

– Aztán miért ilyen biztos ebben?

– Mert ott voltam, illetve dehogy... Miket beszélek? Nem voltam ott, mert nem is lehettem. Egészen más helyen tartózkodtam.

– Honnan tudja, hol történt a gyilkosság, illetve, hogy gyilkosság történt egyáltalán?

– Nem tudok én semmit. Hagyjanak békén. A kávéházban figyelmeztetett egy ismeretlen, vigyázzak, mert tudtunkon kívül is bűncselekmény részesei, résztvevői lehetünk.

– S hogyan érintette önt az a figyelmeztetés?

Mondhatom, elég rosszul. Ilyesmire soha nem gondoltam. Átokként hullott rám ez az egész.

– Ezt meg hogyan érti?

– Úgy, hogy a kávéházi figyelmeztetés óta mindig védekező állásba kell helyezkednem, amennyiben...

– Amennyiben?

- Amennyiben gyakran bevallom, nem én öltem meg.
- Ez magának bevallás?
- Igaz, ez csupán védekezés.
- Védekezés, ami gyenge lábakon áll.

Avila úgy érezte, a világ összes bűnének súlya nehezedik rá. Pedig nem volt túlságosan kemény önmagával. Ügyvédet nem fogadott. Nem is volt rá idő. Meg aztán némi előítélettel viseltetett az ügyvédek iránt. Hogy nem volt erre semmi alapja? Világos. Miért is lett volna? Az ügyvédé nem lehetett gyanúsabb szakma, mint bármely másik. A szakmákat többnyire valami homály lengi körül. A homály olykor megtévesztően respektre enged következtetni. Olykor a respekt hiányára.

A kihallgatás még nem ért véget. Avila hirtelen Párizsra terelte a szót. És Párizs ezúttal nem menedéket jelentett számára, hanem kelepccét. Valami súlyos dolog történt ott évekkel előbb, amit azóta sem tudott megemésztetni, feldolgozni. Este a bulvárokon tett fárasztó séta után tértek nyugovóra Nievessel a Magenta körúti kis hotelben. Rögtön elnyomta őket az álom. Fogalmuk sem volt arról, hogy a következő nap egy kerületi rendőrőrsön találják magukat, ahova panaszosként érkeztek saját elhatározásból, majd lettek máig nem tisztázott módon majdnem gyanúsítottak. Kérdések tömkelegére kellett válaszolniuk, anélkül, hogy előzetesen felmérheték volna a válaszok kockázatát, hogy szövetkezhetek volna az eredményes szereplés érdekében. Szereplés? Nem színházi előadás zajlott a Chabrol utcában, noha a fiatal nyomozó mintha csak a filmkockákról lépett volna elő. Ha valaki, akkor nyilván ő is a legjobb végkifejletre

törekedett. A nyomozás természetéből, rendjéből fakad, hogy a legjelentéktelenebb ügyet is bajos egyetlen nap alatt lezárni. Erre a kivételes szerencsére ritkán adódik alkalom. Nieves és Avila a maguk részéről nem egyetlen nap, hanem fél óra alatt lezárták volna az eljárást, a körülményesség azonban szintén kötelező a nyomozati munkában sok egyéb mellett. A tét az volt, hogy kiderüljön világosan, ők raboltak vagy őket rabolták. Avila fejében ott zsongott a cinikus ügyvédi bölcsesség, miszerint olykor nehéz eldönteni, kinek oldalán az igazság.

– Mi történt Párizsban? – kérdezte Avila Avilát.

– Párizsban mindig történik valami – hangzott a válasz.

– Hogy érti, hogy mindig?

– Úgy, hogy mindig. Ha nem veled, akkor másokkal, de olyan sűrű a történések szövete, hogy úgy érzed, te is érintett vagy.

– Na, köszönöm szépen. Így utazzon az ember Párizsba.

– Nem kötelező, hangsúlyozom. Régen voltunk külföldön, ezért úgy döntöttünk, elmegyünk, s ha már megyünk, akkor Párizsba. Régi adósságot akartunk törleszteni.

– Várjunk csak ezzel a törlesztéssel. Törleszteni mentek, akár bosszút állni, aztán csapot-papot hagyva visszatérni a szigetre. Így képzelek el én egy „véres kéz” akciót.

– Nem tudom, ki beszél itt vérről?

– Én, kedves uram. Ha nem vall töredelmesen, biztosíthatom, alaposan utána járunk a dolgoknak. Sajnos,

mi akkor nyugodhatunk meg, ha kezünkben van a rabló, a gyilkos, a terrorista.

– Mi pedig akkor leszünk boldogok, ha fény derül az ártatlanságunkra. Maguk bocsánatot kérnek, mi talán megbocsátunk, és a soha viszont látásra.

– Ne tessék sietni oly nagyon! Ne feledjék, azért vagyunk itt, hogy elszámoltassuk magukat. Bármi lesz az eredmény, a munkát becsülettel el kell végezni.

– Akkor igyekezzék, mert lemegy a nap, és Párizsban drágább az idő, mint egy paradicsomi szigeten, ahol persze szintén nem olcsó.

– Kikérem magamnak a kioktatást. A rendőrséget nem lehet sürgetni, de hozzáteszem, nem is kell sürgetni. Ha mindenki úgy látná el a feladatát, mint mi, akkor sokkal szebben nézne ki a világ.

– Mondják maguk, mert ugye a mundért védeniük kell.

– Mundér ide, mundér oda, így van, bármit állít egy külföldi.

– Minket kiraboltak, nem fényes nappal, hanem sötét éjjel. Reggel arra ébredtünk, hogy az autónkat feltörték. Képzelteri, mekkora volt a megdöbbenésünk.

– A tapasztalatlan külföldiek...

– Hogy érti ezt?

– Nézzék, Párizsban öt percre nem lehet őrizetlenül hagyni a kocsit, ha érték van benne.

– És maguk még a mundért fényezik, hogy a rendőrség így, meg a rendőrség úgy... Mondhatom szép dolog.

– Jegyzőkönyvet kell felvenni, ez a szabály. Ettől azonban a holmijuk még nem kerül elő, ha egyáltalán volt. Ha netán nem volt, és itt reklamálnak, akkor automatikusan gyanúsítottak lesznek. A hatósággal nem lehet packázni.

– Szóval maga azt hiszi, jobb dolgunk nem lévén, kitalálunk egy rablási mesét, és a maguk kontójára gazdagodni akarunk. Köszönjük a szívélyes bánásmódot. Képzeljük, hány ártatlant tartanak fogva, csak azért, hogy képtelenek az ügyet kinyomozni, és mi sem egyszerűbb, a vádat hirtelen a panaszosok ellen fordítják. Javaslom, vegye fel a jegyzőkönyvet, aztán itt sem vagyunk.

– Ó, az nem ilyen egyszerű. Majd én döntöm el, mi lesz a maguk sorsa.

6.

MIUTÁN Avila kipróbálta az önmagával történő szembesítés kalandos útját, s újra átélte a fordulatos párizsi kiruccanást, visszahelyezte magát a napfényes tengerparti teraszra, vissza Nieves társaságába, vissza a napi gondok közé. Eladják a házat, ahol eddig laktak, és ez azt jelenti, hogy költözniük kell, mégpedig azonnal. Még szerencse, hogy általános szabadság igényük kikényszerített egy kis frissítőt a tengerparton, történjék bármi. A holmijukat legfeljebb a ház elé kirakva találják. Sokkal rosszabb dolog nem történhet velük. Nieves egy fokkal könnyebbnek érezhette magát Avilánál. Fogalma sem volt, legalábbis Avila szerint, mi minden aggasztja a másikat tőle fél méter távolságban. Hiába, az embereket világok választják el egymástól. A sokat emlegetett azonos hullámhossz inkább jelent párhuzamosságot, mint egymást fedő tökéletes azonosságot. Lehetett volna más-ként is, ha Avila első pillanattól megosztja az önvád nyomasztó terhét. Nem osztotta meg, mert abszurdnak gondolta a gyilkossággal kapcsolatos önvádat, amely az idők folyamán és a titkolózás következtében terebélyessé nőtt benne. Mindennek rendelt ideje van, még egy elképesztő ötlet előadásának is. „Nem én öltem meg...” Önvád és önfelmentés egyszerre. A tiltakozás látszik erősebbnek, de ki mondja meg cáfolhatatlanul, hogyan állnak a dolgok? Kertelésnek helye lehet egy ideig, egy ponton túl azonban rendet kell rakni a kétségek tárházá-

ban. Ezt követeli a tisztesség és a másik iránt érzett felelősség. Feltéve, ha mindkettő, a tisztesség és a felelősség is a kételkedő birtokában van.

– Drágám... – törte meg a csendet Nieves.

– Tessék – kapta fel a fejét Avila.

– Gondterheltnek látszol, mintha valami emésztene.

Tipikus felvetés két ember között, s megvannak a felvetés kezelésének ugyancsak tipikus módozatai, de nem lehet előállni panelekkel Nieves megnyugtatóására. Annál ő jóval intelligensebb, okosabb. Rögtön átlátna a szitán, és kiszedne belőle mindent az utolsó szemig. Annak pedig semmi értelme, hogy a meggondolatlan közlés után immáron ketten hordozzák egy szörnyű érzés terhét. Jöhetne a közhellyel, hogy egyszer minden véget ér. Véget ér a lakhatás, a kávé, a szerelem, a művelt világ minden kellemetessége, s még jó, ha a számtalan problémának, kellemetlenségnek is vége szakad. Felhőnek kellene lenni, mindig ugyanannak, mindig másnak, tengernek az apállyal és a dagállyal, a partra csapó és a visszahúzódó hullámokkal, soha el nem porladó sziklának, napsugárnak, holdfénynek. Miért éppen esendő ember valaki, amikor annyi más is lehetne? Romantikus és egyben lehangoló gondolatok.

– Igen, gondterhelt vagyok – bökte ki váratlanul Avila. Úgy mondta, mintha nem is ő tette volna. Előfordult vele ilyesmi máskor is. A legemlékezetesebb eset, hogy karácsonykor kellemes húsvéti ünnepeket kívánt valakinek. Az illető zokon vette, jó locsolkodást kívánt, és kikérte magának, pedig semmi szándékosság nem történt az ő részéről, egyszerűen megréfálta az elméje.

Rövidzárlat. Olyan, mint amikor nem bír valaki megszólalni, nem jön ki hang belőle, holott semmi nem gátolja, akadályozza. Dehogy nem, vethetné ellen tudós elme, és talán el is magyarázná, ha lenne, aki megértené. Olyan ez, mint az önvád alóli önfelmentés? Nem én öltem meg? Kit, mikor, hol, miért? S ha történt bűncselekmény, van tettes és áldozat. Viszont nem ő tette, akkor ki és így tovább. Türelmetlen fazon indulatosan kitörne, hogy ezt nem lehet elviselni, szörnyű! Sokra nem menne a kitöréssel, de legalább állást foglalt.

AVILA lavinát indított el a beleegyezéssel, kérdések lavináját. Hátrálni már nem hátrálhat, jobb, ha elibe megy mindennek, ami következhet. Még legfeljebb arra számíthat, Nievesben elalszik az éberség, röviden napi-rendre tér a dolog felett, és belemerül a poharába, a napfénybe, a tengeri párába, a fürdőzők látványába. A lényeg, van mibe belemerülni. Nieves azonban nem csak kiszámítható tudott lenni, hanem kiszámíthatatlan is. Arckifejezése pillanatnyilag mérlegelésről árulkodott. Talán az elérhető eredményt latolgatja, ha nekilátna faggatózni. Igaz, eredményről még túl korai beszélni. Kérdés, hajlandó egyáltalán a másik bármire a folytatásban, vagy lecövekel a kijelentés mellett, hogy ő gondterhelt, zavarni azonban a világért sem merészelne senkit a továbbiakkal? Pedig a kezdés, a kezdet után mindig csak a továbbiak az érdekesek, a bennrekedő vagy kibukkanó továbbiak.

– Gondterhelt vagytok, mert nyakunkon a költözés. Egyszerűnek látszik ugyan, ám az egyszerűség képes megváltozni eredeti állapotából bármire. Hiába van gya-

korlatunk. Tizenhatszor költöztünk, vagy tizenhétszer. Volt, hogy tizenkilencet számoltam. Ritkán szerettem, ellenben megutáltam a könyveket, a fiókokat, a szekrénykéket. Milyen szekrényekről beszélek, Úristen? Mázsásnak éreztem valamennyit, pedig elég jó kondiban éreztem magam. Ha segítség volt, az nem tetszett, ha nem volt, akkor azt nem tudtam megemészteni. Egyedüli jó érzésem akkor támadt, ha téged, drágám, maximálisan tehermentesíteni tudtalak. Untig elég volt, ha az ügyes-ségedre számíthattam. Emlékszel, amikor a pianínót leejtettük? Na, nem te, édesem, hanem mi, a többiek. Megmondta egyik barátunk, a zongora nem hangszer, hanem bútordarab. Milyen igaza volt.

– Én is úgy látom – bólintott Nieves.

Avila boldogan nyugtázta, a gyanút sikerült más irányba terelni. Igaz, az érvelésben kissé kifáradt, de nem bánta. Valamit valamiért. A sikernek azonban valahogy nem tudott örülni. Túljárni a sokkal jobbra érdemes, ártatlan és nem melleleg imádott nő eszén egy ilyen bagatell dologban, és nem jutni előre egy tapodtat sem, nem éppen a siker csúcsa. Csupán csatanyerés, de annak is csak időleges. Nieves bármikor leleplezheti, természetével dacoló módon átmehet ellentámadásba, sarokba szorítja, gúzsba köti, megalázza, aztán magára hagyja az össze bajával, olcsó kis titkával, amely a leleplezést követően már nem is titok. Ha meg éppen nem jön rá semmi-re, akkor nagy igazán a baj. A tárgyyszerű párbeszéd feloldhatná a feszültséget, a gyomorgörcsöt, a fejfájást és társait. A leghatásosabb gyógyszer a szó. A lódoktorok által rossz lelkiismerettel ajánlott patikaszerek legfeljebb

a patikus bevételét növelik, a betegséget, a kórt meg sem merik közelíteni, ahhoz túlságosan hamisak, gyengék, mesterkéltek. Élete során ritkán volt szerencséje a bevett gyógymódokkal. Meglepő módon a betegség kellős közepén éppen akkor érezte magát sokkal jobban, amikor önkényesen felhagyott a szigorúan előírt gyógyszerekkel, azaz kidobálta őket. Hogyan orvosolhatott volna néhány pilula egy beképzelt bajt, üldözési mániát, amelynek az ellenszerét legfeljebb évszázadok múlva találják majd ki esetleg közönséges kuruzslók? Vagy lehetséges, hogy századok múlva rendelkezésre áll, csak a tudomány egyszerűen feledésbe merült? Fel kellene fedezni újra meg újra, mint a langyos vizet. Ez utóbbi persze mindössze gátlástalanság kérdése, vagyis nem kérdés.

– Én pedig azt gondolom, nem a költözés a te igazi bajod – csapott le áldozatára Nieves.

„Ez a nő egy zseni” – futott át Avila agyán. Zseni, látnok, s ha csak úgy bármit képes kitalálni, akkor kár kertelni, fáradozni, törékeny hazugságokból építkezni. Gyeplőt a lovak közé, bűnöket szánni, banni és mindekelőtt alázatosan mindent bevallani. Idültebb állapotában erőltette volna a lehetetlen tételt, hogy két pont között talán nem is az egyenes a legrövidebb út, ilyesmihez most nem volt bátorsága. Végül is nem akarta, hogy a fejét kapcsolatba hozzák a repülő csészealjjal plusz a csészével a vendégsereg őszinte megrökönyödésére. Házastársak között egy két röpködő tányér még nem a világ vége, akár jó is kisülhet belőle. Például unták már a készletet, s a perpatvarral két legyet ütöttek egy csapás-

ra. Levezették az indulatot, és elindulhattak felfrissíteni a készletet.

– Néha azt hiszem Avila, el akarsz nekem mondani valamit. Olykor a nyelvem hegyén a kérdés, aztán visszaszívom a kíváncsiságot. Arra gondolok, még nem értél meg a közlésre, a vallomásra, s ha siettetem, talán soha nem kerül sor semmire. Csak az maradhat bennünk, ami bennmaradásra rendeltetett örökre. Aminek viszont ki kell jönnie, az előbb vagy utóbb meglódul és újtára indul.

„Ez a nő duplán zseni” – lelkesedett magában Avila. Rögtön mindent rendszerez, elmélettel megtámogat, s miközben ezt teszi, vagy kilenc nagyszerű tulajdonságot képes egyszerre felcsillantani. Csak azért, hogy elámuljon az ember. Természetesen elámul. Addig sem kell döntenie azonnali vallomás és síri hallgatás változatai között. Némi időt ugyan lehet nyerni, de pár kínosan hosszú másodperc szinte alig nevezhető időnek. Kizárólag rigorózus fizikai szemlélet szerint. Vallomás lesz itt rögtön, ha a fene fenét eszik, akkor is. Kiút lehetőségének a nyoma sem látszik. Elbizonytalanodott. Ha nyílna valami lehetőség, kérdés, képes volna élni vele, vagy hirtelen támadt zavarában észre sem venné? Ki az, aki visszavonhatatlanul letenné a voksát itt vagy ott? És nem bánná semmit utólag semmilyen befolyásolás, kényszer hatására? Lám, a kérdések egyre szaporodnak, a kín egyre növekszik, ahogy a várakozás is mindkét fél részéről. Történhetne már valami igazán. A határozatlanság azonban olyan méreteket öltött Avila fejében, hogy a helyzet megoldása menthetetlenül Nievesre hárult. Tett is bizo-

nyos lépéseket megfelelő irányba, noha támpontok tekintetében ő sem volt éppen kisegítve. Elsősorban támaszkodott a feltétlen bizalomra, amelynek ajándékára Avila mindenkor számíthatott. A bizalom jó eséllyel meghozhatja a gyümölcsét, viszonzásra számíthat a másik részéről, de nem törvényszerűen. A kölcsönös kiszolgáltatottság lép fel ilyen helyzetekben szinte érthetetlenül. Senki nem akar rosszat a másiknak, mégis kellemetlenségre ébred, mintha bántották volna szánt szándékkal. Ilyesmiről szó sem volt magától értődően. Szerencsére Nieves a végletekig hitt az önzetlen segítségnyújtásban. Látna Avila tétova gesztusait, tanácstalanságát a praktikum mezejére lépett, mellesleg nem először hasonló helyzetekben.

– Maradjunk, drágám, abban, hogy költöznünk kell. Mindketten jól járunk, ha erre koncentrálunk.

7.

AVILA messzemenően egyetértett a javaslattal, és arra gondolt, mennyire szereti a nőt, aki megint a segítségére sietett. Dehogyan fordult meg a fejében, hogy voltaképpen ismét csak haladékokat kapott az élettől a következő majd az azt követő kínok sorozatáig. Nem ölt meg senkit, sőt azt a konkrét valakit sem ő ölte meg, akinek képzeletében már arca, személyisége, személyiség jegyei alakultak ki, az indíték pedig ott leselkedett a láthatáron. Miért ölte volna meg? Miért nem ölte meg végül is?

Ha költözni akarnak, ami elkerülhetetlen, mindent félre kell tenni. Ölést, önvádat, bűnvádat, indítékot, alibi. A lakás elhagyása, újabbnak a keresése, kiválasztása egész embert kíván, minimum kettőt, Nievest és Avilát, a költöztető cég embereiről nem beszélve. Ha mindebbe belegondolt, ereje végképp elhagyta. Hála Nievesnek az ő energiáiból bőven táplálkozhatott. Gyanútlan önzése meggátolta abban, hogy a nő energiáiért aggódjon. Mint ha az bővében lett volna mindennek, amit megoszthat másokkal. Nem volt bővében, de szerencsés alkata szüntelenül az ellenkezőjét sugallta. Az egyik akkor sem képes a másikon segíteni, ha annak az élete múlik rajta, a másik meg mérlegelés nélkül mindig rendelkezésre áll, szinte várja, hogy bármikor közbe léphessen, menthessen, menthessen. Valószínűleg azért, mert az ő élete is múlt egyben az önzetlenség szüntelen működtetésén.

– Kerekedjünk fel Avila, keressük meg a Parasol, Quitasol vagy Girasol nevű bárt, ott Alfonso Monroyt, ahogy mondták. Aztán majd a többi közbeeső állomást, mígnem célhoz érünk, remélem egy megfelelő otthon küszöbén.

– A megfelelő otthon igen szépen hangzik kedvesem. Én a magam részéről emelném a szintet, az igényt, és palotát emelnék neked, ahol te királynő lehetsz, és én legfeljebb király.

– A rád jellemző szerénység...

– Hidd el, szerény akartam lenni egész életemben, a személyiségem azonban sajnos egészen mást árasztott. A környezetem úgy fogadott el, ahogy vagyok. Legfeljebb tévedésből. Ám ez ne legyen az én bajom, untig elég elfogadnom, elviselnem. Kezdetben egy darabig hadakoztam ellene, ahogy még korábban minden ellen. Aztán az ellenállás pozícióját feladva újabb és újabb ellenállások után néztem. Találtam, majd feladtam, találtam, feladtam. Ilyen és ehhez hasonló játékok közepette kerültél az utamba. Hála a sorsnak nem engedte tovább, hála neked, nem engedtelek tovább. Így vagyunk mi most az újabb költözés küszöbén.

– Ne aggódj, kedvesem, Monroy kapitány nem hagy bennünket a szabad ég alatt.

– Mindig irigyeltem tőled ezt a kincstári optimizmust. Tehetnék legalább ötven ellenvetést, de most beérem eggyel. Még nem is találkoztunk a kapitánnyal. Te meg mintha máris...

– Ez a mi szerencsénk. Nekem szemtől szemben szoktak aggályaim támadni. Melyikünknek lesz igaza, órák múlva kiderül.

Nem fogták túlságosan sietősre a dolgot, de felkerekedtek és elindultak a másik bár, a Parasol vagy Quitasol vagy Girasol irányába, ahol a történelmi találkozás várta őket. Történelmi, mert hajóskapitányból lett ingatlanügynökkel összefutni nem mindennapi lehetőség, és történelmi, mert kiszámíthatatlanok a találkozás következményei. Néhány utcával odébb letek rá a Parasolra. A bár ajtaja tárva nyitva. Játék-automaták bugyogó hangja hívogatta őket befelé. Avila egyenesen a bárpulthoz sietett, és a pincértől Monroy kapitány után érdeklődött. Monroy alig karnyújtásnyira tőlük egymagában iszogott, s mintha társalgott volna valakivel. Gesztusaiból legalábbis erre lehetett következtetni. Körülötte azonban nem volt senki. Önmagát akarta hát valamiről meggyőzni. Avila úgy tudta, ezek a legintimebb pillanatok egy ember életében. Másokat meggyőzni könnyű vagy nehéz, önmagát majdnem lehetetlen. Arra viszont már nem volt recept, szabad-e ilyenkor megzavarni valakit. Ha eljutsz a kérdés feltevéséig, akkor valószínűleg eredménytelen marad a vállalkozás. Ha ösztönösen cselekszel, és kizárólag a saját érdeket tartod szem előtt, akkor nincs probléma.

Avila megérintette Monroy vállát.

– Bocsánat, Monroy kapitány. Ugye önhez van szerencsém?

– Á, ismerjük egymást? – fordult hátra meglepetten a kapitány.

- Mintha...
 - Én is azt mondom, mintha... Maradjunk is ennyiben. Mivel szolgálhatok?
 - Engedje meg, hogy bemutassam a feleségemet, Nievest.
 - Megengedem, sőt hódolatom a hölgynek, akinek a szépsége arról győz meg engem, hogy idegen bolygóról való.
- Avilának ökölbe szorult a keze, de türtőztette magát. A cél érdekében mindent. A férfi vele született ős primitívsége nem engedi megkerülni a közeledés kézen fekvő közhelyeit. Nő? Azonnal bók, dicséret, burkolt felajánlkozás. Hátha... Ez a hátha is a közeledés, a felajánlkozás alattomos közhelye. Hátha... Mit lehet tudni? A bátrak kívül esnek a sikertelenségi statisztikán. Nem tudni, miként csinálják, egyszer csak azon veszik észre magukat, rájuk mosolygott a szerencse, azaz a nő. Nieves visszafogottan mosolygott a kapitányra. Nem érezte úgy, hogy az egyenesen tengerjáró hajóval szándékozik kedveskedni. A bókot oda sorolta a többihez, amit napi átlagban learatott. Avilát elkerülték a dührohamok, hozzászokott a helyzethez. A földi élet ritkán szolgál az átlagostól eltérő momentumokkal. Ha igen, azok is mintha az átlagost erősítenék. A kivétel a szabályt.
- Önt ajánlotta egy kedves ismerős, kapitány – próbálta leküzdeni heveny ellenérzését Avila.
 - Üdvözlöm az ismeretlent. Miről lenne szó?
 - Hirtelen otthonra lenne szükségünk.
 - Ilyen hamar? Ugye nem azt akarja mondani, hogy a szabad ég alatt háltak eddig?

– Ugyan, hova gondol? Takaros kőházban háltunk. Hibiszkuszok nyíltak a kertben. Szép nagy piros hibiszkuszok. Így megvalósíthattam egy régi arisztokrata szokást. Reggelente virágot tűztem a gomblyukba, mint ahogy a feleségem is a ruhájára. Elneveztek minket hibiszkuszos párnak, és ezt mi egyáltalán nem bántuk. Nagyra értékeljük, ha embertársaink részéről a fantázia megnyilvánulását tapasztaljuk.

– Szép történet – ismerte el Monroy kapitány.

– Szép –ismételte Avila. – Szép a mai napig, amikor is költöznünk kell. A tulajdonos ugyanis eladja, ha máris el nem adta a lakást.

– Ó, a szemtelen! – kiáltott fel Monroy. – Ez jellemző a tulajdonosokra. Visszaélnék, olykor zsarolnak. Ha jól értelmezem, sürgősen lakásra volna szükségük.

– A legsürgősebben – szögezte le Avila.

Fennhangon folyt a párbeszéd a bárban. A hasonló helyeken tapasztalható zajongás ellenére a figyelem középpontjába kerültek. De ez nem zavarta őket egy cseppet sem. Monroy törzsvendégként különösen otthon érezte magát. Magabiztossága átragadt Aviláékra. A cél közelsége, a siker reménye teljesen felvillanyozta őket. A kapitány örömeiben köröket rendelt, a körök pedig hamar éreztetni kezdték hatásukat. Monroy egyszer csak egy nevet halászott elő szeszgőzös emlékezetéből. Severin Severino.

– Mit mondott, Monroy kapitány?

– Eszembe jutott Severin Severino.

– Csak nem az a Severin Severino, akihez egyszer már volt szerencsénk? Arra emlékszem, hogy a felesége

nyomtalanul eltűnt. Valószínűleg megölte. Nekünk kifejezetten jóságosnak tűnt. Mindenkit szeretett...

– Igen, kivéve a feleségét. Ámbár a hölgy soha nem került elő. A gyilkosságról így soha nem adott számot. Igaz, a feleséget néhány helyen látni vélték.

– Ugyanúgy, ahogy én egy körözött bűnözőt – vetette közbe Avila. – Ismertem személyesen. Miközben körözték, összefutottam vele. Üdvözöltük egymást. Nem gondoltam arra, hogy fel kéne adnom. Nem áll jól nekem az ilyesmi.

– Mondhatom, szép dolog. Mindenki szilárd közbiztonságról álmodik, aztán futni hagyják a gazembert.

– Sajnos. De eltértünk a tárgytól, pontosabban Severin Severinotól. Miért is hozta szóba, kapitány?

– Mert ővele találkozunk, ha maguk is úgy akarják.

– Miért pont ővele?

– Mert lakásai vannak. Higgyék el, nem rossz fickó. Amikor kapatos, kimondottan szeretetre méltó. Alkuba bocsátkozhatnak vele nyugodtan. Ha szemrevaló nőt lát, képes ellágyulni, s ez a gyakorlatban árendedményt jelenthet.

„No, megint egy nőcsábász” – gondolta Avila. Nőcsábász, aki ajánlatot tesz Nievesnek. A szerencsétlen azt gondolja, mindenki megvehető. Talán a feleségét egyszerűen eladta. Persze jó áron, Ez még mindig jobb, mintha megölte volna. Ahogy így morfondírozott, Avilában felmerültek a nem is olyan régmúlt emlékképei egészen a találkozás helyéig bezárólag. Espronceda 8. Kis utca költőről elnevezve, szerény házakkal, egzotikus bokrokkal, virágokkal. Ki és miért ragaszkodott az Espronceda ut-

cához, nem tudta volna megmondani. Még rejtélyesebbnek bizonyult azonban a jelenség ismétlődése. Monroy kapitány ezúttal is az Espronceda 8-as számú lakot adta meg a találkozás helyéül. Egyebet nem óhajtott közölni. Monroy és Severin Severino esetleges titkos szövetségéről nem szivárgott ki információ. Az akció esélyeit sem latolgatták. Nievessel a kétes értékű bizalomra kellett hagyatkozniuk, amely bizalom tökéletesen alkalmatlannak mutatkozott arra, hogy egy fiatal, hirtelen fedél nélkül maradt, de feltétlenül jobb sorsra érdemes pár beleköltözhessen. Bár az élet arra tanította őket folyamatosan, hogy a valami mindig is a semmiből jön létre, feltéve, ha már előtte is nem valaminek hívták.

A lényeg az, hogy a Parasol vagy Quitasol vagy Girasol nevű bár, annak változatos rétegeződésű közönsége ezúttal is bizonytalan kimenetellel, de talán izgalmas kalandokkal kecsegtető üzleti tárgyalás tanúja lehetett. S ha ez így van, egyelőre nem szükséges aggódni azért, hol hajtják majd álomra a fejüket az elkövetkező néhány napban, esetleg héten. Monroy kapitány valahogy levette a lábukról őket. Van ezekben a hajóskapitányból ingatlanügynökké avanzsálódott vagy éppen deklasszált egyedekben valami kimondhatatlan, ami végül is kimondható, sőt egészen pontosan megfogalmazható. Egy kalandor, amilyennek tűnt a szemükben Monroy, soha nem lécel le hátrahagyott hír, rémhír, kétes értékű postacím nélkül. A kalandor legfeljebb időlegesen szívódik fel, de csak azért, hogy kisvártatva újra szárnyára kapja valamilyen hír. Minél megbízhatatlanabb történetek keringenek róla, annál inkább megerősödhet a

jellemében. Kizárt dolog, hogy Monroy azért mondott búcsút a tengerésznek, mert ellopta a rábízott hajót, s most egy félreeső garázsban, hangárban, istállóban rejtegeti. Esetleg önhibájából elsüllyesztette a rakománnyal és a legénységgel együtt, s ezért minimum vezekelnie kell. A leghétköznapiabb verzió pedig egy nő felbukkanása a habokból, a hullámokból, s hanyatt homlok menekült a szárazföldre a nő elől, vagy éppen egy másik nő karjaiba. A világ elég nagy, hogy helyet találjon magának benne az ember. Időnként azonban kicsinek bizonyulhat, ha egy bonyolult, kellemetlen helyzetből kell kikecmeregni.

Találgatások, találgatások. Mi értelme az egésznek? A kérdés értelmetlen. Az értelem értelmét elérni lehetetlen. Lehetetlen, mint a számtalan e-betű egymás után. Több kulcsos feladvány. A kulcsok holléte titok. Avila arra gondolt, a földön mindennek van tanulsága. Először is tiszta profilú, maximális őszinteségű egyedek nem léteznek. Mindegyikről kiderül inkább előbb, mint utóbb, hogy még számtalan dolog nem derült ki. Mert hazudnak, ferdítenek, hamisítanak, kertetnek, szépítenek. Hallani, hogy sokan betegesen kerülik a társskereső hirdetéseket, intézményeket. Állítólag hetven százalék retusálja az önarcképét, fiatalít, szépít, gazdagít, büntetlenít, ártalmatlanít. Csak a naivak jönnek azzal, hogy semmi értelme, hiszen úgyis kiderül. Mi derül ki? Mikor derül ki? Az egész földkerekség haladékra utazik. Időt, életet szeretne nyerni az adósággal, a halállal, egy elkerülhetetlen találkozással, végrehajtandó büntetéssel, náthával szemben. Annyi haladék azonban egyszerűen nincsen. A törekvés iránya, célpontja, kikötője így is a

haladék. Mire kiderül ez, az, aminek nem kellene, valami keveset nyerni lehet. A kevés nem a mennyország még hordozható kivitelben sem, de nem számít. A mennyei, vagy a földi paradicsom helyett időlegesen megteszi az ehető is, kiváltképpen primőr áron.

8.

NIEVES és Avila abban reménykedtek, hogy az emlékeket ébresztő találkozás az Espronceda 8. alatt, előtt hagy valamennyi időt az élet kellemetességeire. Mint például egy pezsgőzésbe torkolló vacsora, amely végül szeretkezésben éri el a tetőpontját. Tévé kikapcsolva, beszélgetés elhalasztva, csak a bizsergető fáradtság, aztán könnyű álmom a zavart, ám mosolygós másnap reggeli ébredésig. De hol vagyunk még a másnap reggeltől? Gondolatban mégis csak illik felkészülni az otthonkeresésre. És gondolaton túl praktikus megoldásokkal is. Megérdemli az ismeretlen, jövődóbeli lakás, a halovány emlékeket felidéző Severin Severino, nem utolsósorban Monroy kapitány is, aki nem kevesebbet, nem kisebbet az óceánt hagyta el, eredeti foglalkozásának csodálatos színhelyét, közegét, hogy őket a szárazföldön méltóképpen szolgálhassa. Igen, rajtuk is múlik, milyen színnel jelölhető esemény lesz a lakáskeresés Monroy naplójában. Rajtuk is áll, milyen szín idézi fel egy szép szerelem intimitásokat is bőven tartalmazó krónikájában. Severin Severinoról valahogy nem voltak képesek feltételezni hasonlót. Ezzel vitathatatlanul nem lettek egy csapásra az igazság bajnokai. Az ilyesmit időnként kényelemből is átengedték másoknak. Rengeteg halandót láttak, aki nem akart napkeleti bölcs lenni, beérte a szürke eminenciás jelmezével, egy átlagos fizetéssel és az átlagosnál is harapósabb főnökkel. Úgy érezték, az életük már a szüle-

téskor eldőlt. Ebbéli meggyőződésükhöz igyekeztek megfelelő módon asszisztálni. Miután a szerencsének is engedtek némi érvényesülési lehetőséget, életükre kirakták az „elégedett vagyok” táblát, amelyet azért időnként megtépáztak a főhivatású vandálok, legfőképpen az irigyek.

Mire idáig jutottak, számtalan maratoni vitát lefolytattak létfelfogásuk időszerűségéről, tarthatóságáról. A viták során azonban mindenkor sikerült egyességre jutniuk, s ezt a továbbiakra nézve kifejezett szerencsének tartották. Olyasmi, mint egy éppen megoldandó feladat, például a hirtelen lakáskeresés kihívása nem térítette le őket a kijelölt, kiválasztott útról. Erre akár büszkék is lehettek volna, a kérkedés azonban mindennél távolabb állt tőlük.

– Ma éjjel Esproncedával álmodom – jegyezte meg Nieves.

– Álmodhatnál velem is, drágám. De nem szeretném, ha megerőltetnéd magad – válaszolt Avila.

– Attól ne félj. Tudod, az álomnak egyszerűen átengedi magát az ember. Erőszakos betörésnek, kényszernek semmi helye. Kiszolgáltatottak vagyunk, és ez így van rendjén.

– Megadom magam, Nieves.

– No, ennyire azért nem rossz a helyzet. A megadás különben elfogadható, ha nem kifejezetten a gyengeség jele.

– Erős vagyok a megadásban, legalábbis szeretnék az lenni.

– Ez nem óhaj, és nem is döntés kérdése, hanem az elfogadásé. Az elfogadáson sok múlik.

Elérkezett a találkozás napja. Látszólag olyan volt, mint a többi. Azzal a különbséggel, hogy nehezen ébredtek. A bölcsek úgy tartják, ilyen napokon ne menjen a halandó sehova, ne vállalkozzon semmire. Ennél fogva könnyen érheti a bölcseket a vád, hogy egy kissé lusták is. Szégyelljék magukat! Hiszen ha megszívlelnék a még bölcsebbek ajánlásait. Nem, ők aztán nem.

Avila a változatosság kedvéért visszafelé kavarta a reggeli kávéját. Eleinte fel sem tűnt neki. Talán azért sem, mert Nieves viszont odafelé, az óra járásával megegyező irányban mozgatta a kanalat, s így helyreállt az egyensúly. Öltözködésről ritkán társalogtak, ennyire soha nem üresedett ki a fantáziájuk, ezúttal azonban szerettek volna a szerencse szolgálatába szegődni, hogy később, utólag ne kelljen olcsó kifogásokhoz folyamodni. Világosan fogalmazva, nem múlhat a nyakkendő vagy egy blúz színén, netán intimebb ruhadarabok milyenségén az új otthon kiválasztása. Egy korábbi lakáskereséskor a nem mindennapi kaland minden résztvevője hibiszkuszokkal díszítette fel magát. A hibiszkusz vérvörös színe egyszerre árasztotta körülöttük a horror, a véráldozat és a szédítő erotika hangulatát. Avila úgy emlékezett, Nievessel együtt inkább az erotika felé sodorta az ár. Kalandozás közben adódott is egy pillanat, amikor hirtelen félbe akarták szakítani a túrát. Ám a többi résztvevő talán pusztán irigységből nehezményezte a pásztoróra ötletét. Bosszantotta őket a többiek értetlensége, a képmutatás vádját azonban nem merték nyíltan megfogalmazni.

Nyeltek, krákogtak, izzadt a tenyerük és folytatták az ismeretlen kimenetellel kecsegtető próbálkozást. A kudartól nem ment el végleg a kedvük. Tisztában voltak azzal, hogy az önmegtartóztatás a kaland végeztével már odahaza a kényelmes ágyban megtérül.

– Én farmernadrágot húzok felirat nélküli pólóval. Az összes feliratos holmimat kidobom – jelentette ki Avila.

– Aztán mi indított, drágám, erre a súlyos elhatározásra? – kíváncsiskodott Nieves.

– A világot eluraló közönségesség. A napokban láttam egy trikót, amelyik arról tájékoztató, hogy az ivóvíz egészségtelen, mert a hal szeretkezik benne. Bevallom, eddig soha nem gondoltam víziváskor ilyesmire. Ha így van, ha nem, gusztustalan.

– Ha megerőltetném magam, biztos magam is tudnék hasonló élményről beszámolni. De ruha nélkül mégsem jelenhetek meg az illusztris társaság előtt.

– Pedig mennyire örülnének. Lefogadok, elfolya a nyáluk.

– Ha még csak a nyáluk...

– Nana, Nieves... Legyünk természetesek, de csak természetesek.

– Vagyis?

– Kiválasztjuk a ruhadarabot, amit felveszel.

– Gondolod, hogy egyedül alkalmatlan vagyok a feladatra?

– Nem gondolom. Százszor, ezerszer elbűvöltél már az öltözőkéddel. Ahogy te viseled a dolgokat, édesem, azzal senki nem kelhet versenyre.

- Én nem versenyzek senkivel.
- Ezt te mondd, és mi tudjuk. A verseny azonban rád van kényszerítve. Ha tetszik neked, ha nem. Így működik a világ.
- Köszönöm szépen.
- Tehát? Mit veszel fel?
- Tudod, azt a tengerkéket delfinekkal, hogy Monroy kapitány otthon érezhesse magát. Megérdemli, pláne ha segít nekünk lakást találni.
- Rendben. És mivel akarod szédíteni Severin Severinot?
- Semmivel. Az igazság az, tőle tartok egy kicsit. A nyom nélkül eltűnt feleség nekem gyanús. Mi van, ha megölte?
- Jaj, a gyilkosságot hagyjuk!
- Mit jajongsz? Csak nem keveredtéél valami szörnyűségbe te is?

Avila a kérdésre megdermedt. „Nem én öltem meg...” – zakatolt a fejében a tiltakozás. És nem elég a nem elég, most még Nieves is... Egyenesen neki szögezi a kérdést. Mit a kérdést? A vádat. Szörnyűséget emleget, amibe belekeveredhetett. Honnan veszi a bátorságot? Honnan, honnan? Aki bátor, nem töpreng ilyesmin. S ha sejt valamit? A sejtés sokszor már konkrét tudomás. Csak ezt nem kötik a tudatlanok, a tájékozatlanok orrára. Különösen akkor, ha az információ felhasználható, továbbá ha a birtokosa olyan, hogy állandóan az ego növelésével van elfoglalva. Lehetne mással is. A növelés, a növekedés fogalma erotikus tartalmakat sugallhat. Eh... Nem kell mindig ilyesmire gondolni. Valamelyik nap Avila a go-

noszság természetéről társalgott a barátaival. Először is megállapodtak abban, hogy az emberi természettel bizony összefér egy kis rosszindulat. Eltérő nézeteket vallottak a jelzős változatokról. A gonoszság, amelyből a legkisebb is igen nagy lehet annak, aki elszenvedi. Fölidézték valakit, aki ünnepélyes fogadalmat tett, hogy bármit megtud bárki ismerős félrelépéséről, azonnal értesíti a partnert, a házastársat. Nem érdekli, ha árulással vádolják. És máris az árulásról nyitottak vitát. Mikor jogos, mikor nem? Mikor indokolt, mikor nem? Van-e haszna belőle bárkinek, vagy csupán kára? Érdekes, mindenre találtak példát, s azt rögtön el is mesélték a társaság okulására. Hogy az időtöltésnek egyéb haszna is legyen, egy kis alkohol hatására annyira felbátorodtak, hamarosan saját példával hozakodtak elő mind a gonoszságra, mind az árulásra. A felbátorodás piros foltokat égetett az arcukra. Tévedés azt gondolni, hogy a piros foltok a szégyenkezés, netán a megbánás tanúbizonyosságai voltak, sokkal inkább az élvezkedésé, a ritkán megtapasztalt bátorságé. Határokat merészeltek megközelíteni, majd átlépni, s ez általában nem volt jellemző.

Avila a gonoszsággal kapcsolatban felvázolt néhány fokozatot. Meggyőződése volt, hogy a gonoszságot akkor lehet hatásosan leszerelni, ha bármilyen hírt azonnal továbbítunk az ártatlan címzetthez, aki az általános gyakorlat szerint soha nem tudja meg, vagy csak utolsóként, ki és mit terjesztett róla, akár megalapozottan, akár megalapozatlanul. Miközben konkrét, kézzel fogható kár is érhetne. Messzemenően lovagias változat, ha a jelen nem lévő harmadikról, negyedikről stb. szóló híreket rögtön

kihajítjuk az emlékezet tárházából, nem foglalkozunk vele, sőt másokat is ugyanerre intünk. Hősök ekkor sem leszünk, ám a közérzetünk érezhetően jobb lesz. Kiváltképpen akkor, ha azt az úgynevezett mentális nagytakarítást következetes rendszerességgel elvégezzük. Avilában időnként felrémllett a tökéletesség látomása. Messze volt attól, hogy a saját vállát megveregethette volna. Mások vállveregetését viszont szolgálalkúságnak ítélte. Gyakran idézte a görög bölcsét, aki szerint barátja és szolgálója egyszerre nem lehetsz ugyanannak az embernek. A görögök, különösen az ókoriak gyakran bámulatra ejtették.

Az ókori görögök ezen az öröktavaszi, lakáskeresésre készülődő délutánon messze voltak. Valódi otthonaikon túl maradandóan megtalálták a helyüket a hálás utókor emlékezetében. Számtalanszor idézték őket, s ez valahol az éterben, az istenek kiváltságos birodalmában biztosan jól esett nekik. Az eleven valóságot Nieves jelentette, aki éppen szörnyűség miatt hozta kapcsolatba Avilát egy odavetett megjegyzéssel. Severin Severino elveszítette a feleségét, jobban mondva a nő eltűnt nyomtalanul. Ez az igazi eltűnés, nyomtalanul. Ha nyomokat találnak azok, akiknek ez a dolguk, akkor derülhet fény az igazi szörnyűségre, vagy valami vaskos meglepetésre.

– Milyen szörnyűségre gondolsz, drágám? – tudakolta Avila színlelt nyugalommal.

– Szörnyűség?

– Igen, az előbb mondtad, amikor én a gyilkosság emlegetésére feljajdultam.

– Mit mondtam?

– Hogy csak nem keveredtem én is valami szörnyűségbe?

– Ilyesmit mondtam volna? Látod már ki is ment a fejemből.

– Ha tényleg kiment, akkor jó. Látod, még egy rutinosan elejtett megjegyzés is zavart hozhat közénk.

– Közém nem, szívem.

– Jaj, de szellemes.

– Mi van veled, sokat jajgatsz?

– Az éjjel rossz álmom volt, talán ezért.

– Szegénykém. Mellesleg ha idegen nővel álmodtál, nem tudlak sajnálni.

– Látom, a lelki kutyaharapásokkal nem tudsz mit kezdeni.

– Lelki kutyaharapások? Ezt meg honnan szedted elő? Nem lehetett könnyű.

– Nem bizony. Tudod, egyfelől vannak a valódi kutyaharapások, másfelől ugyanezek lelki kivitelben. Olyanok, amelyektől kutyául érzed magad.

– Szegény ebek, mit követtek el, hogy orvoslásra szoruló bajaid érzékeltetésére nevükkel visszaélve segítségül hívod őket?

– Nem követtek el semmit. Ők nem. Az emberbe viszont lépésről lépésre beleütközöl.

– Próbáld kikerülni őket.

– Az élet csupa próbálkozás, többnyire sikertelen. Aztán itt állsz lelkileg összeharapdálva. Sűrűlővénnyel körölközve megharapott egy kutya. Szegény nem tehetett róla. Mert éppen ott bicikliztem, ő meg éppen ott kutyálkodott.

– Miért, mit vársz egy kutyától? Emberkedjen vagy embertelenkedjen? Hiszen ha az állatok beszélni tudnának!

– Tudnak, csak nem nagyon értjük őket. Egy orvos terebélyes szótárt állított össze vizslája által pontosan értett és követett jelzések alapján. Nem tudom, miért ingerel egy ebet a biciklis. Talán irigykedik. Lényeg, hogy a bokámba kapott. Az irodában, ahol akkoriban dolgoztam, elújságoltam. Nem keltettem különösebb részvétet, de védőoltást ajánlottak vérmérgezés ellen. Nem oltattam be magam. Eddig még nem tört ki rajtam a veszettség.

– Nem tört ki, de figyellek, drágám. Az éjszakai harapásaidat is.

– Imádlak.

– Elég, ha csak nagyon szeretsz.

Avila úgy gondolta, közelebb már nem kerülhetnének egymáshoz Nievessel. De ez a párbeszéd is a cáfolat igényével lépett fel, akár a többi. Az újabb tapasztalatot jó ómennek érezte a lakáskeresés sikeres kimenetelére nézve. Késő este derűsen tértek nyugovóra. A túlzott aggodalmaskodás elkerülte őket, másként fogalmazva a helyzetet éppúgy kezelték, ahogy kellett. Egymásra koncentráltak, s bárki megmondta volna, jobban nem is tehettek volna. A világ tele van elégedetlen, nem utolsósorban kielégületlen lényekkel, akik a kínyaiktól szabadulni akarván sérelmeiket azon melegében továbbadják, leverik másokon, kompenzálnak, bűnbakokat jelölnek ki, mintha mindez segítene rajtuk. A normális észjárásról teljesen megfeledkeznek, így soha nem jutnak előbbre, ellenben rengeteg kárt okoznak, s ettől talán még bol-

dognak is érzik magukat. A valódi boldogsághoz azonban mindennek semmi köze. Talán jobb is, ha nem ébrednek fel hirtelen a rossz álomból, amely tele lelki kutyaharapásokkal. Ha a felébredés váratlanul bekövetkezne, éppolyan fizikai károsodás érhetné őket, mint a tengerből túl gyorsan felszínre merülő bűvárt. Persze emberre, reménytelenje, boldogtalanja válogatja. Az általános igazságok nem törvényszerűen fedik le a konkrét eseteket. Az élet sok minden mellett a kivételről, a különbségről, az eltérésről is szól, ettől élet a maga természetességében.

9.

NIEVES és Avila szerelmes éjszaka után szép, napos, bölcsekedés nélküli reggelre ébredt. Legfeljebb a tejeskávében kavart körökről tehettek volna elmés, akár tudományos igényű megjegyzéseket. Tehettek volna, de nem tettek. Lefoglalták őket a készülődés praktikus teendői. A készülődés, a várakozás visszatérő kihívásai sem ingereltek senkit tanulságok levonására. Persze a fürdőszoba, a fogmosás, a vérkeringést pezsdítő hideg-meleg zuhany, a ruha kiválasztása, friss narancslé, gőzölgő kávé, pár harapás ezúttal nem egymás húsából, hanem a rutinosan összerakott szendvicsből. Aztán a nevezetes napra szentelt viselet, a ruházat kiválasztása, mindehhez lovagiasan és bőven adagolt elismerő szavak elsősorban Nieves irányában és természetesen Avilától. Mit adhat még egy reggel? Adhat-e a felsoroltaknál többet? Adhat, nem adhat, majdnem mindegy. Ezek a dilemmák nem létfontosságúak, ugyanakkor a döntés nem kívánja szédítő mélységek áthidalását, roppant súlyok felemelését, életveszélyes helyzetek megoldását. Igen? Igen. Nem? Persze hogy nem. Az igen átcsúszik nembe, a nem igenbe, s közben is fogják egymás kezét, mert a legfontosabb el nem ereszteni. Lehet-e így kávé inni, szendvicset majszolni, a percek idegesítő mérlegelése, számolása nélkül elkészülni? Csak így lehet.

Másnap reggel. De még milyen reggel! Mivel a jelzők, azok szaporítása olykor pont az ellenkező hatást

érik el, vagyis nem hozzátesznek valamit a dolgokhoz, hanem éppen levonnak, nem szükséges az elértéket másnapot, kiváltképpen előre minősíteni. Reggel van, az előkészület órája, az ébredésé, az eszmélésé. Megengedi a reményt, kecsegtethet ígérettel, de vissza az egész. A tenger is nyugodt. Finom suhogó hanggal söprik a hullámok a fövenyt. A zúgást, a fröccsenő robajt valahol a parti sziklák oltalmában rejtegetik. Onnan tör elő félelmetes erővel, amikor elérkezik az óra. Most hallgat, a készülődés állapotában leledzik, mint minden, ami majd életre bátorodik a nap folyamán, és megtölti a kikötőt, a várost, a playát a jól ismert, ezerarcú zajjal, amely mindig újabb és újabb színekkel, árnyalatokkal gazdagodik. Biztos vannak fordított életek, olyanok, amelyek pontosan akkor elevenednek, amikor máshol elnyugszanak és fordítva. A nappalnál csak az éjszaka izgalmasabb. Erről fogalmuk sem lehet a született szolidaknak, a meggyőződéses józanoknak. Ők némi időbeli nyereség reményében ragaszkodnak az óramű pontosságú, precízen beosztott léthez, s vallják az élettartam hosszúságát szem előtt tartók szigorú programjával kapcsolatos hitet. Miről maradnak le ők, miről a másik tábor? Talán semmiről. Lehet, nem is foglalkoznak egymás örömével, bánatával. Ha csak nem keresztezik egymást az útjaik, s ebből a keresztezésből nem származik maradandó sérelem, amelyet legrosszabb esetben tisztázni, rendezni szükséges.

Nieves és Avila azért nem maradtak némák ezen az úgymond jelentős reggelen sem. Először is megpróbálták elképzelni, mi vár majd rájuk a nap folyamán. S mindezekelőtt megpróbálták elképzelni a lakáskeresésben ér-

dekelt kalandozás szereplőit. Érdekeltségük természetes módon markánsan eltért egymástól. Szerénytelenség nélkül és könnyű szerrel megállapíthatták, óhatatlanul ők a kalandozás főhősei. Ha nem mondja fel a lakásbérletet a tulajdonos, akkor őket is beleértve mindenki számára másként kelt volna fel a nap, jobban mondva mindenki más napra ébred. Monroy kapitány más ügyfelekkel kajtat a város utcáin, vagy ingatlanügynöki feladatokról távol szerelmi légyottra feni tengeri kószálásai során kényszerűen berozsdásodott nyilait. Severin Severino maga a tökéletes rejtély. Hiszen az volt már évekkel azelőtt is, amikor voltaképpen nem derült ki róla semmi. Állítólag kibérelhető lakásai voltak szerte a városban. Állítólag felesége is volt, aki eltűnt. Mindenhol látni vélték, de sehol sem látták. Severino szabadlábbon császkált, boldogan belement velük, mármint Nievessel és Avilával a lakáskeresési kalandba. Jól leitta magát, közben számárgokat beszélt, és természetesen mindenkit nagyon szeretett. Monroyt, Avilát, az egész világot, persze főleg Nievest, akinek a szépségétől egyszerűen elalélt. Irigyelni lehet azokat, megérteni kevésbé, akik egy idősebb ember esetében mindent az életkornak tulajdonítanak. Ez nem más, mint az első megközelítés primitívsége, a lényegét gondosan eltakaró felszíni réteg. Severin Severino nagyobb rejtélye volt a földkerekségnek, mintsem megadta volna magát a felületes ítékezésnek. Leszámítva a leszámítandót végül is elnyerte az otthonkereső fiatalok szimpátiáját. Annak ellenére, hogy egyetlen lakással, vagy ahhoz hasonlóval nem volt képes előrukkolni. Na, már most voltak lakásai, vagy sem? Ez a kérdés. A kér-

dés, amelyet Aviláék nem tettek fel. Akkoriban nem volt sürgető kényszer számukra a költözés. Nem is csináltak belőle nagy ügyet. A keresés izgalmáért belementek a játékba, amely kiragadta őket a hétköznapiok egyhangúságából. Ismeretségeket, kalandokat hozott, mintha kinyílt volna számukra a világ. Pedig csak a világ egy vékonyka szelete, benne egy hajóskapitány ingatlanügynökkel, hazaszerető, de hálával el nem ismert törvényszolgákkal, Severino személyében lehetséges gyilkossal, gáláns, adakozó kedvű nemesekkel, Nievest illetően elszédült hódolókkal. Még szerencse, hogy Nieves nem ezekből a bókokból táplálkozott, de látszólag, a játék kedvéért elment addig, ameddig lehetett, elment majdnem a határig. Komolyan vette a játékot vagy a játék őt. Ki is fáradtak akkor mindannyian. Az elfogyasztott ital mennyiség csak a ráadás volt.

Ezúttal, pár év elteltével bármennyire igyekeztek, el sem tudták képzelni Severin Severinot, aki már akkor túlhaladta a képzeletüket. Igaz, ehhez kellett egy Monroy kapitány is. Monroy, aki amolyan teremtmény alkatú lény lévén, képes volt ködbe burkolni bármit a rosszabb láthatóság kedvéért. A báj totális hiánya volt a bája, s az elmentmondás igazságát, jogosultságát bárki tanúsíthatta, aki ismerte. Severin Severino tudománya a burkolt létezésben merült ki. Találkoztál vele, s a következő pillanatban minden kérdésessé vált. Maradt a gomblyukba tűzött vérpiros hibiszkusz, őt meg a szél elvitte, elfújta a lakásaival együtt. Milyen rejtekhelyről bújt elő akkor, hova tért vissza és honnan várható most, nem lehetett sejteni. Ez a bizonytalanság szinte átizzította a levegőt.

Adott esetben fel lehetett készülni arra is, hogy Severino eltűnt, mint a kámfor, és egyedül Monroy érkezik meg a kezét tördelve, sajnálkozva, bocsánatért esedezve, hibiszkusszal a gomblyukban. A hibiszkusz már akkor, az első találkozáskor szemet szűrt Nievesnek. Nem sokat kellett kutakodnia emlékezetében, míg újra rátalált.

– Emlékszel a hibiszkuszra, Avila?

– Hogyne emlékeznék, drágám. A szigeten mindeütt megtalálod.

– Nem erre gondolok, hanem arra a régre, amit a kapitány, meg Severin Severino is a kabátja hajtókáján viselt. Aztán később mi is kitűztük. Szerinted volt valami jelentősége?

– Számomra mindig is hordozott valami erotikus jelentést. Inkább, mint rémségeset. Bár a vér, a szex, az erőszak könnyen rokoníthatók. Gondolj csak bele.

– Ha nem haragszol, nem gondolok bele. Elég, ha az kellemesen bizserget, és elindítja a fantáziát. Ha netán megismétlődik a dolog, inkább kikérdezem a társaságot.

– Ha hajlandók felfedni a titkot.

– Nem normális, ha az ember örökké titokra gyanakszik.

– Normálisabb, mint hogy soha nem tűnik fel semmi. Az élet tele van rejtélyes, titokzatos elemekkel. Csak a matematikai elmék számára világos, lekerekített minden. Ők meglepően jól is érzik magukat a sivár, lecsupaszított világban. Engem jobban érdekel az, amit nem tudok, nem értek, amire nem lelek úgymond értelmes, logikus magyarázatot. Izgalomból minél többet, unalomból, meg-

szokottból minél kevesebbet. Ezek persze csak az én igazságaim. Nem kell, hogy bárki elfogadja őket.

– De ugye nem baj, ha osztom a véleményedet.

– Hogy volna baj? Kifejezetten örülök neki. Pláne hogy nem iratkoztunk be egymáshoz tanfolyamra, hanem már készen így találkoztunk. Csupán nyugtáztuk, hogy te és én, én és te egymásra találtunk. A további keresést fel lehetett függeszteni. Tudod, mennyi energiát takaríthattunk meg mind a ketten? Tudod, mennyivel egyszerűbb volt számunka sok minden?

– Persze hogy tudom, hiszen „ott voltam” én is. Kezdetben furcsa, sőt majdnem gyanús volt a titoknélküliség, aztán hamarosan hozzászoktam. Rájöttem, így egyszerűbb minden. Emlékezetem szerint alapvető dolgokra soha nem kellett egymást figyelmeztetnünk. A problémáinkat a külvilág sodorta az utunkba. Így természetes, vélekednek mások. Egyáltalán nem természetes, mondtuk mi.

„A végén még a fejemre olvassa a titkomat, nevezük ok nélküli büntudatnak, menekülésnek, üldözési mániának” – futott át Avila agyán. „Nem én öltem meg...” Kit, mikor, hol és miért? Van elég áldozat, van elég tettes, bőven lehet válogatni. Nemsokára újra találkoznak egyikkel, aki immáron személyes ismerősük. Severin Severinoként mutatkozott be, ha ez a becsületes neve, és nem valami más. Gyakran változtat nevet az, akinek takargatni valója van. A hamis név ideig-óráig megvéd, de túlságosan nem lehet alapozni rá. Kell még más is. Legjobb a személyiség teljes cseréje. A fogyasztói társadalomban minden eladó és minden megvehető.

Bizonyos helyeken állítólag még emberhús is kapható, ha éppen ahhoz van gusztusa valakinek. Hallhattad, Amerikában, a délvidéken, az indonéz szigetvilágban, de talán a szomszédban is. Nem kell fanyalogni. Vehetsz múltat, jelent és jövőt, diplomát, nyelvtudást, nemesi címet, bérgyilkost, férjet, feleséget. A felsorolás nem teljes. Hiányzik belőle például Avila önvádja és az önvád alóli menekülése. „Nem én öltem meg...” Szép lett volna, hogy a tiltakozást összeköti valami mással. Azzal, hogy ugyanakkor rámutat valakire, aki viszont megölte, és hajlandó is vállalni a tettet, valamint annak következményeit. Abban a pillanatban lelné meg Avila a végső menedéket, és kerülhetne végleg a helyére. Ellenkező esetben maradnak a kétségek és a kétségbeesés. Egyszer csak jön valaki, aki rámutat, s ő képtelen tisztázni magát a vád alól. Vajon hogyan fogadja Nieves a drámai fordulatot? Nieves, aki teljes bizalmat szavazott neki az élet viharai-ban. Pedig... Pedig voltak próbatételek, amikor helyt kellett állni elsősorban önmagáért, Nievesért. Majdnem ledöntötték az események, az emberi aljasságok, ám ő szembe szállt, védte magát rendületlenül, s a sikeres hadjáratot követően erősebbnek érezte magát, mint azelőtt. Nieves, aki mindvégig mellette állt, a segítségére volt, büszkén tekintett rá. Nem kétséges, a csatát lényegében együtt vívták, együtt nyerték meg, kaptak tőle erőt az elkövetkezőkre. Mert soha nincs megállás, mindig van tovább és tovább. Hogy meddig? Ne kísértsük a végzetet, a véget. Minden vég valaminek a kezdete, minden kezdet valaminek a vége. Az élet örült tempóját nem lehetett teljesen lefékezni, szelídíteni azonban igen, hogy

elviselhetőbb, követhetőbb legyen. Igen hamar ráébredtek, rengeteget tudnak tenni egymásért, a vállalhatóbb hétköznapiokért. Majdnem egyfajta versengés alakult ki közöttük, ki tud többet vállalni a másikért, s lényegében kettejükért, a közös célért. Sorsdöntő volt, amikor Avila egyszer csak megszólalt Szent Ágoston hangján. „Ha szeretetem nem téved...” Általában nem tévedt, a kivételek viszont erősítették a szabályt. Úgy is, hogy elfogadtattak megbocsáttattak, s ha kellett, kijavítottattak. Ágoston után szabadon Avila a példaképek nélkülözhetetlenségére is ráébredt. Ő is előbb engedett a tanítóknak, mint a parancsolóknak. A tanítás emlegetése helyénvaló, mert amíg Nieves nyugodtan hagyatkozhatott a született okosságára, Avilának be kellett érnie a tanult bölcsességgel, az innen-onnan összeszedett ismeretekkel. Dicséretére legyen mondván, olyan mélyre szívta magába mindezt, s olyan fokon volt képes magáévá tenni, s általában jókor alkalmazni, hogy rossz értelemben nem keltett feltűnést, nem keltette az idegen tollakkal ékeskedés kellemetlen látszatát. Összességében elmondható, optimális állapotban készülődhetnek életük újabb sorsdöntő fordulatára, amennyiben sorsdöntő a következő fészekrakás.

Avila igyekezett magától elhessegetni a zavaró gondolatokat. Az emberölési önvád elleni tiltakozás hangja is mintha elhalkult volna. Elmondható, ha az ember nagy vonalakban szerencsésen veszi a fordulatokat, akkor jó eséllyel kerül ki épen, sérüléstől mentesen a bajokból. A kiváltandó és alkalmazandó receptre az is föl volt írva, igyekezzen mindenki inkább a más bajára figyelni, azzal törődni, s akkor bizton jelentéktelenebbnek találja a saját-

ját, ráadásul közben még tapasztalatokat is szerez, azaz tanul. Nap közben, pár órával az indulás előtt Monroy kapitány nyughatatlan természetét igazolva rájuk telefonált, ugye jönnek, ugye nem feledkeznek meg, mert mit szólna akkor szegény Severin Severino, ne akarják, hogy csalódott legyen. Monroy aggodalma felesleges volt, továbbá több sebből is vérzett. Aggodalom, amely több sebből vérzik... Miről is van szó? Először is a sértő bizalmatlanság. Miért feledkeznének meg bármiről, különösen a lakáskeresést célzó esti találkozásról? Másodszor, miért volna szegény Severino, akinek a fáma szerint kiadható lakásai vannak a tengerparti övezetben? Anyagi helyzetét nem ismerik, nem is óhajtanának turkálni a zsebében, felbecsülendő gazdagságát, szegénységét. Szegénység volna az, hogy a feleségét még mindig nem találják, holott több éve eltűnt nyomtalanul? Vallja be, ha van mit bevallani. Leüli azt a pár évet, amennyit ér a szabados, liberális világban újabban a feleséggyilkosság, s nézhet más áldozat után. Emlékezetük szerint Severino nem látszott igazán szomorúnak élete párja eltűnése miatt. Sőt, mintha felszabadult lett volna akkor. Velük együtt merült el a mámoros, éjszakába nyúló kalandozásba. Élvezte a kellemes italokat, kitartóan legeltette tekintetét Nieves bájain, s ez abszolút normális olyan környezetben, ahol észrevehetően jelentős teret hódítottak a heterókkal szemben az azonos neműek iránt érdeklődők. Merő udvariasságból nem utasították rendre Monroy kapitányt értelmetlen felvetéseivel, így aztán a világ viszonylag keveset haladhatott előre a szigetnek azon a szegletén, abban a fél órában. Szerintük logiku-

sabb lett volna, ha ők csörögnek Monroy kapitányra, s adják elő összes észrevételüket. Például, mi történik akkor, ha estére letartóztatják Severin Severinot, s az Espronceda utca helyett egészen máshova kell mennie. Olyan helyre, ahol biztos nem lakásokat forgalmaz, hanem esetleg gyenge lábakon álló hazugságokat igyekszik eladni a nem éppen hiszékenynek tűnő hatásának. Megtalálhatják estig Severino feleségét, életben, kifogástalan állapotban, és szembesíteni akarják a közömbös férjjel, aki rég lemondott róla. Ez is lehetőség. Monroy kapitány? Hirtelen felindulástól elragadtatva, s a tengerrel kapcsolatos gyötrő hiányérzetének engedelmeskedve felöltötte kapitányi uniformisát, aztán az ingatlanügynökségnek hátat fordítva hajóra szállt. Reális lehetőség? Miért ne! De bármennyire reális, nekik eszükbe sem jutott, hogy a tettek mezejére lépve különböző örültségeket kövessenek el, s ezzel felkavarják a nap szépen érlelődő hangulatát. Soha ne ugráljon az ember, ha békében maradhat, s megőrizheti a nyugalma. Az egyik legfontosabb szabály a létezésben, különösen akkor, ha a túlélés a tét. Túlélésről a nevezetes napon nem volt szó, legfeljebb helyrejövetelről, a visszatalálásról a megszokott élet foglalatába.

10.

ÚGY LÁTSZIK, a visszataláláshoz a „megszokott élet foglalatába” szükség volt egy váratlan eseményre. Mi is lehetett volna ez más, mint egy látogatás. Castell, az egykori iskolatárs tette tiszteletét a Nieves-Avila portán. Bár tiszteletről aligha lehet szó, ha valaki váratlanul, előzetes bejelentés nélkül dörömböl az ajtónkon, s még csak elnézést sem kér. Nem mintha sokra mennénk a mentegetőzéssel, hogy életünk fontos pillanatában, sorsfordító üzleti akció küszöbén törnek ránk. Mentség ilyenkor a közeli ismeretség, a kapcsolat emeltebbnek tekinthető szintje? És netán az udvariatlan látogató rangja? Továbbá mentesség lehet a dolgok szokásos menetét fenekestől felfordító lény jövetelének esetlegesen megokolható sürgőssége? Halálának közeledtét érzi? Érezheti születésétől fogva. Ég a háza? Akkor rohanjon a tűzoltókért. Elveszítette az élete szerencsáját jelentő nyertes lottószelvényt? Adjon fel hirdetést. A megtaláló fittyet hányva saját becsületére nem akarja visszaszolgáltatni. Megszökött a felesége? Jól meggondolta, hogy lázasan keresgéli éppen az ártatlan iskolatárs otthonában? Vagy csak panaszkodni óhajt? Az ilyesmi, pláne a notórius siránkozók esetében nyugodtan várhat. Summa summarum, vaskos tapintatlanság előzetes jelzés nélkül rátörni valakire. Bár ki tudja?

– Mintha kopogtak volna – neszelt fel a heverészésből Nieves.

– Tényleg, mintha kopogtak volna – reflektált Avila.
– Megállapodhattunk volna előzetesen, hogy ma nem fogadunk senkit. Még Szent Pétert sem.

– Azért ez túlzás. Én mindig is szerettem volna vele találkozni, pláne ha olyan, mint amilyennek elképzelem.

– Köszönöm, nem kérek vetélytársakból – élcelődött Avila. – A szentek jó helyen vannak ott, ahol tudjuk őket. De nem tanakodhatunk órákig. Beeresztjük az illetőt vagy sem?

– Majd te beengeded, drágám.

Avilának nem volt választása. Döntöttek a sorsa felett. Így hát felkászálódott, és elindult az ajtó felé. Meglepetődött, mert meg kellett lepődnie. Mint az egyszeri tetőfedő, aki szintén nem tehetett mást, amikor megszédült és leesett a tetőről. Castell váratlan felbukkanása hasonló veszélyeket nem tartogatott, de okozott némi problémát.

– Hát te Castell? Mi szél hozott erre? Évekig semmi, most meg rövid időn belül kétszer is találkozunk?

– Látom, nem nagyon örülsz nekem, de hidd el, okkal zaklatlak téged.

Avila érezte, az imént kissé elvetette a súlykot. Szelídebbre hangolódott.

– Örülök neked Castell, csak most nagyon lefoglal bennünket egy dolog.

– Nem szeretnék kíváncsiskodni, de remélem, csak jó dologról lehet szó.

– Ahogy vesszük. Eladták a lakást a fejünk fölül, úgy értem, a bérlő, és most hirtelen nézhetünk új otthon után. Meg is szerveztük mára. Az ingatlanügynök, a

leendő bérbeadó, meg mi ketten Nievessel indulunk ház-
nézőbe.

– Bár nekem lenne hasonló problémám – szisszent
fel Castell.

– Remélem, tudod, mit beszélsz.

– Tudom, tudom. Képzeljétek, eltűnt a feleségem.

– Ne mondd! Hát ez igazán kellemetlen. Fogta ma-
gát, és csak úgy eltűnt.

– Nem fogta magát, hanem egyszerűen nem jött ha-
za. Három napja várom.

– Máskor is előfordult?

– Nem mondhatni, hogy rutinos eltűnő. Attól félek,
valami szörnyűség történt.

– Nyugodj meg, nem kell rögtön szörnyűségekre gon-
dolni. Ámbár mindenkinek más a szörnyűség. Próbálj
megnyugodni, foglalj helyet, legalább egy rövid időre,
igyál valamit, aztán kitalálunk valamit.

– Attól félek, nincs mit kitalálni.

– Jelentetted a rendőrségen?

– Jelentettem. Nem nagyon örültek neki. Stószban
állnak az eltűnt lányok, asszonyok aktái. Érdekes, a pa-
sasok nem akarnak lelécelni. Azt hiszem, többnyire ők a
tettek a nők ügyében.

– Vigyázz, mert akkor te is sáros lehetsz.

– Micsoda félelmetes logika.

– Köszönöm az elismerést. Igazán nem viccelődni
akartam. Csupán arról van szó, hogy bizonyos pillanat-
ban mindenki bűnös lehet, aki él és mozog. Végül is,
logikus, hogy egy asszony felszívódásában a férj elsőszá-
mú gyanúsított. Számolnod kell ezzel, ha tetszik, ha nem.

– Nem minősítést és főleg nem gyanúsítást várok tőled, hanem...

– Hanem adjam elő az asszonyt? Boldogan megtenném. A te nejedet bármikor visszaszolgáltatom, és még váltságdíjat sem követelnék érte. Az enyémet nem adhatom cserébe.

– Ez aztán a cinikus.

– Nevezd, aminek akarsz. Újságíróként kitűnő kapcsolataid lehetnek mindenfelé. Gyűjtsd be a motort, és irány a keresés. Megígérem neked, ha bármit megtudunk vagy tapasztalunk, azonnal értesítelek. Ugye, Nieves?

– Természetes, Avila. Tökéletesen átérzem Castell barátod helyzetét. Legfeljebb egyet mondanék. Asszonyok nélkül soha nem tűnik el.

– Remekül megvigasztaltál, Nieves. Látom, Avila neveltje vagy.

– Nem vagyok senki neveltje. Legfeljebb a szüleimé. Avila egyedüli érdeme, s ez sem kevés, hogy meghagyott olyannak, amilyen vagyok. Ezzel már bizony jó okot szolgáltatott arra, hogy szökésre a legritkább esetben gondoljak.

Castellt végül is nem nagyon sikerült megnyugtatni. Még azt tanácsolták neki, térjen szépen haza, az ügy magától is megoldódhat. Nem egyszer, nem kétszer ez történt. Aztán a kitörő örömtől felvillanyozódott a szerelem, finomabb lett a reggeli kávé, hihetőbb az ígéret, hogy többé soha nem fordul elő, hiszen végső soron senkinek nem lehet oka panaszra. Az élet mindig a lehető legtöbbet nyújtja, olykor kifejezetten érdekemen felül. A több-kevesebb sokszor csupán optika kérdése. Ki honnan

és hogyan nézi a dolgokat? Ki milyen lábbal kel fel reggelente a paplanos ágyból, s kiben milyen nyomot hagynak a gyengédség éjszakai viharai? Castell, Avila egykori iskolatársa talán már bánta, hogy rátört a szerelem témakörében abszolút ellenérdekeltnek látszó ismerősökre. Nieves és Avila ugyanis bánták. Túl sok volt nekik egyszerre a szokatlan élenkségű, alapjáraton magabiztos férfi, aki éppen a legrosszabbkor nyitott rájuk a lesújtó hírrel, hogy eltűnt az asszony. Az igazat vallva inkább aggódtak azért, hogy felborult a különleges és nem utolsósorban fontos programmal megszentelésre váró nap, mintsem azért, mert lába kelt Castellnének nem tudni, hány esztendei házasság után. Ami ráadásul még nem is biztos. Lehet, hogy Castell szerkesztő úr lázálmban született ötlet, netán titkos, annyi évig elnyomott kívánság, ami végül ilyen groteszken a felszínre tört. Vagy teljesült a kívánság vagy nem. Teljes a homály. És a bizonytalanság ölni tud. Jobban, mint bármi. Pláne ha segítenek is neki. Mint tehetette azt bármely meggondolásból a kétségbeesettség látszatát mutató férfi. Na, Castellkém, ezt oldd meg egy blickfangos fordulattal. Ha a riportban elakadsz, a kutyának sem tűnik fel. Lapod olvasója így is, úgy is lenyeli a táplálékot. Valaki, nyilván nem az ellenérdekelték táborát gyarapító örült kiderítette, hogy az újság, a napi hír fogyasztásra szolgáló közszükségleti cikk, akár a kecskesajt vagy a mazsolával édesített véres hurka. Nem ez az egyetlen számárság, amit manapság nem is sikertelenül igyekeznek beadni az emberiségnek. Természetesen busás anyagi haszon reményében, s ráadásul még örülnek is neki. Ez a nyerészkedés klasszikus

kettős könyvelése. De ki az ördög foglalkozik Castell talán gyötrelmes, talán nem is annyira jövedelmező megélhetési forrásával, amikor megbocsáthatatlanul belezavartak valakinek a terveibe? Nem világrengető terv az igaz, de a fej fölül hiányzó tető mégis csak elemi szükséglet a hajléktalannak, a hirtelen rászorulóknak.

– Tudod, mi zavar engem ebben az egészben? – tette fel a kérdések kérdését Nieves.

– Micsoda, drágám?

– Mindenekelőtt az, hogy ennek a szerencsétlennek is eltűnt a felesége, mint Severino Severinonak. Még jó, hogy Monroy kapitányról nem tudhatunk hasonlót. Ami persze lehet csupán információhiány is. Egy derék tengerészből, uram bocsá' hajóskapitányból kinézek akár három vízbe fojtott hitvest is. Még jó, hogy én egyelőre biztonságban érezhetem magam, legalábbis remélem. Maholnap talán te szaladgálsz kétségbeesésbe burkolt örömmel, hogy a nyomom veszett, segítsenek megkeresni. Nehogy hamis illúziókban ringasd magad, ha addig élek is, előkerülök, s akkor lesz nemulass.

– Kegyetlen vagy, drágám. Ne tetézd a dolgokat. Úgyis elég a bajom.

– Lám, már megint jajgatsz. Csak azt tudnám, miért.

– No, azt soha nem tudod meg – mondta inkább csak magának fojtott hangon Avila.

– Mit mondtál?

– Á, semmi. Csak jó lenne végre visszatérni a nyugodtabb kerékvágásba. Erre van most leginkább szükség. Abban azért lehet valami, amit megpendítettél.

– Mit pendítettem meg én?

– Hát azt, hogy a második számú feleség a Castell-né, aki körülöttünk, a mi vonzáskörzetünkben eltűnt. Ha Severin Severinoé viszont megkerült, akkor jobb az arány, amit ellenben leronthat egy vízbe hajított Monroyné.

– Látom, kezdesz felébredni, és a túl sok véletlen körmére nézni.

– A véletlen, meg az ő körme. Ezt jól kifundáltad.

– Ha már itt tartunk, nem gondolod, hogy a mai vállalkozást egyszerűen le kellene mondani? Azt hiszem, lóttek a szerencsénknek.

– Miért kellene lemondani? Eszembe jut a szegény ember története, akinek meghalt a gyereke, és mert éhes volt, enni kért a gyász közepén az asszonytól. „Hogy tudsz ilyenkor evésre gondolni?” – kapta a választ. „Enni azért csak kell” – felelt. Na, mármost az a kérdés, kell-e enni, helyesebben lakás után nézni, mert potenciális gyilkosok szaladgálnak körülöttünk? Szerintem kell, ne változtassunk hát semmi pénzért. Mellesleg sürgető az egész, hogy egy időre megint otthonra találjunk. Ha a kaland jól végződik, mindannyian örülhetünk. Ha netán nem, akkor meg a reményt még mindig megőrizhetjük, hogy mihamarabb sikerül.

– Jó hírrel szolgálhatok, kedvesem. Amennyiben védőbeszéded elérte a megfelelő hatást, vagyis nem hátrálunk, nem futamodunk nem. Kibontjuk a zászlót, s jó széllel elindulunk a megoldás felé.

11.

AVILA egy cseppet sem volt olyan magabiztos, ahogy azt a megdicsért védőbeszéd sugallta. Kísértette a nem is olyan régi kávéházi figyelmeztetés, hogy tudunk nélkül is lehetünk bűncselekmény részesei, résztvevői, szereplői. A megfelelő kategóriát még mindig nem sikerült megállapítani. „Nem én öltem meg...” – zakatolt a fejében a vád-önvád elleni tiltakozás. Csakhogy ezt nem tudhatja senki, mert nem volt mersze előhozakodni vele senkinek. Ami a legkellemetlenebb, a szeretett Nievesnek sem. Ez bántotta, nyugtalanította a leginkább. Görcsösen ragaszkodott azonban a titkolózáshoz. Szó sem lehetett arról, hogy bármilyen helyzetben élete párja elé áll, és keresetlenül közli vele, „nem én öltem meg...” Na és? A sikoltozást még talán ki lehetne zárni a lehetséges reflexiók közül, a döbbenet hullámain azonban nem. Miután Nieves aligha volna képes kiszedni belőle, kit nem ölt meg, a bolondéria gyanúját vonná magára, és végzetesen befolyásolhatná kettejük kapcsolatát. Egy alapvetően boldog, kiegyensúlyozott viszonyba sehogy sem fér bele a bűnvád, az ellene való védekezés. Az meg egyenesen szörnyű lenne, ha Nieves a fejére idézné a kávéházi figyelmeztetést, a kihallgatás pózába helyezkedne, és napokon át gyötörné jogosnak tekinthető kérdések özönével. Az meg hagyján, hogy kérdések özönével gyötörnék. Az igazi baj az, hogy nem volna képes kerek, elfogadható válaszokat adni, mert amibe keveredett, az szinte fel-

foghatatlan. Csak a fürdőszobai tükörrel merne beszélni róla, amikor egyedül van. Ezzel megdőlt volna a gyönyörű fogadalom igazsága, hogy mindenkor számíthatnak egymásra? A válaszádsra nézve, először kettejük közös életében, elbizonytalanodott. Lényegében számíthattak, egyik sem vethette a másik szemére az ellenkezőjét. Egyszer csak beköszönt valami rossz gyanakvás, hogy azért nem minden olyan tökéletes, mert lám egyetlen kávéházi megjegyzés képes volt felbukkanni ilyen zavaró erővel. Reggelente belép a fürdőszobába a tisztálkodás szándékával. Aztán a tükörre mered, és hirtelen úgy érzi, védekeznie kell. „Nem én öltem meg...” És az ölés fogalmát képtelen volt helyettesíteni bármi mással. Választék lett volna bőven. „Nem én loptam el...” „Nem én raboltam ki...” „Nem én mondtam...” „Nem én tettem boldogtalaná...” Úgy érezte, nem választhat. Ha már bűncselekmény, akkor kézen fekvő az ölés vádja elleni védekezés. Ha lúd, legyen kövér? Semmi keresnivalója itt a lúdnak. Kiválasztatott a gyanúsításra. Mégpedig kötelezően. Ahogy a gyanúsítás elleni védekezésre. Mivel szabadulni egyszerűen nem tudott, olykor már egyenesen kívánta, álljon elibe valaki, mondja a szemébe a vádat, tárja nyilvánosság elé a bizonyítékokat, s hadd menjen útjára az ügy, ahogy kell. Aztán minden kiderül, ha kiderül, ha nem, akkor a közismert formula szerint mindenki hallgasson. Jól ki van ez találva. Beszéljünk akkor, amikor hallgatni is lehetne, s hallgassunk, amikor beszélni kellene. Avila végtelenül sajnálta, hogy Nievessel továbbra is képtelen a titkot megosztani. A reményről azonban nem mondott le, hogy erre még bármikor sor kerülhet.

A haladék. Már megint a haladék. És ismét engedékeny volt önmagához. Türelmet kért, és különösebb mérlegelés nélkül kapott. Amikor a kérelmező és a jóváhagyó ugyanaz a személy, mint az ő esetében feltűnően gyakran, nincs min csodálkozni. Richárd, a harmadik országot kínált egy lóért, hogy elmenekülhessen. Nem menekülhetett. Avila számtalanszor megtehetette, miközben az ország is megmaradt. Az utóbbi kétségtelen, az előbbi, mármint a menekülés végső soron mindig hagyott kívánni valót. Kényelemből nem ásott a dolgok mélyére. Beérte a legsoványabb vígasszal, a legparányibb haladással. Holott ismerte a törvényt, hogy a cselekvés idejében cselekedni szükséges. Helyhez, időhöz, tárgyhöz, problémához, emberhez kötött törvény. Nincs miért esengeni, felmentésért folyamodni. Elmúltak a megalázó, ugyanakkor eredményeket is felszínre hozó protekciós idők. Régen szégyenérzet, szemrebbenés nélkül hajszolta az előnyöket, amelyek általában jogtalanok voltak, nem jártak senkinek, mígnem valaki az ellenkezőjét bizonyította, persze némi segítséggel, amely a dolog természete szerint a viszonzás kényszerével járt. De nem érdemes nagyon messzire kalandozni, hiszen csupán egy kis haladékról lenne szó, egy bennfentes információ időleges visszatartásáról. Castellnek, a váratlanul berobbanó regionális lapszerkesztőnek fogalma sem volt, hogy óhatatlanul hozzájárult a halogatás sikeréhez. Lehetett-e fontosabb valami felesége állítólagos eltűnésénél? Mit számít ehhez képest, hogy Avila már megint képtelen előbbre jutni bűnbánati kérdések tisztázásában? A kutya sem törődött ilyesmivel. Castell biztosan nem. Türelmetlenül

dörömbölt amúgy is érzékeny nyugalmuk felszínén. Szíve szerint sziget méretű kereső akcióba fogott volna kideríteni, mi történt Castellnével, aki különben felszolgálóként dolgozott egy luxusszálló éttermében. Ezek a szállodák már a méretüknél fogva is alkalmasnak bizonyulhattak furcsa események előidézéséhez. Nem beszélve a nagy nemzetközi jövés-menésről, amely jellemzően meghatározza a létesítmény mindennapi életét. Ha Hasfelmetsző Jack már nem is riogat manapság ilyen helyek közelében, körözött bűnözők, beteges lelkületű előkelőségek bizony időről-időre előfordulhatnak a falak között. A kötelező diszkréció, titoktartási kötelezettség nemcsak intimitásokra terjed ki, hanem óhatatlanul törvényteleniségekre is. Avila nem szeretett volna Castell helyében lenni. Felismerését némi szégyenérzet kísérte, s ezt viszont megosztotta Nievessel.

– Tudod, azért sajnálom ezt a szerencsétlen Castellt. Kegyetlen valami, ha a neje akarattal tűnt el, netán büntető szándékkal. Vannak ilyen figurák az életben. Nem szakítanak a sérelmeikért, hanem törlesztenek, azután pedig büntetnek.

– Nem osztom a bölcsességedet. Szerintem minden eset más – szállt vitába Nieves.

– Nyilván érdek nélkül mondod.

– Érdek nélkül, természetesen. Nem ismerem Castellék gondját, így nem is mernék messzemenő következtetéseket levonni. Csupán óvatosságra intenék.

– Szerintem meg a női elfogultsággal állunk szemben.

– Mi ezzel a baj?

– Semmi az égardta világon. Csupán megállapítottam.

– Nagyon messzire nem megyünk vele.

– Akkor mennénk messzire, ha az okfejtés végén előkerülne Castell felesége, és visszaigazolna mindent.

– Ami engem illet, bízom abban, végül majd minden jól alakul. Nincs szánsalmasabb, mint mikor egy férj szűköl, és az eltűnt feleség után sóvárog.

– Nem irigylésre méltó helyzet.

– Finoman szólva.

Ha összegezni kellene a Castell látogatásával eltelt háromnegyed órát, leszögezhetnék, hogy a látogató lefárasztotta őket. Ha nem a köddé vált feleség drámai sűrítésű történetével lepi meg őket, hanem a sirályok hangfrekvenciájával kapcsolatos legújabb felfedezésekkel, talán ugyanaz a helyzet, de választásról szó sem lehetett. Avila emlékezetére támaszkodva számításba vette, mekkora hullámokat vethet egy ilyen súlyú esemény. Nem érezte magát kitüntetve, hogy éppen őket szemelték ki elsőként hallgatóságnak. Mellesleg egyáltalán nem lehetett biztos a sorrendben. Annak idején huszonnyolcan végeztek a középiskolában. Páran kivándoroltak Dél-Amerikába, egy-két osztálytársnak nyoma veszett, így is lehettek legalább húszan, akiket Castell felkereshetett volna kétségbeesésében. Avila el tudta képzelni, a pánikolás elérkezhet egy olyan fokra, amikor minden szégyenérzet, megfontolás szertefoszlik, s az ösztönök teljes mértékben átveszik a motivációs szerepet, minimális funkciót sem hagyva a mérlegelésnek, a megfontolásnak. Lehetnének kérdések végtelen mennyiségben, mi min-

den történhetett a tragikus felfedezés óta eltelt időben. Hol mindenhol és főleg mivel próbálkozott Castell kilátástalannak ítélt helyzetében, hogy mielőbbi megoldásra leljen, s boldogan jelenthesse elsősorban önmagának, a feleség épen, sértetlenül előkerült. A továbbiak meg majd arról szólnak, miképpen tálalják az eseményt, kit, milyen mélységig avatnak egy intim családi esemény részleteibe. Egyáltalán szükséges-e bárkit beavatni? Nem célszerűbb-e kategorikusan tagadni mindent, s legalább nem táplálni konkrétumokkal a már útjára indult, jócskán dagadó pletykát. Eltűnt az asszony? Egyesek ától cetig ismerni vélik a részleteket. Ezt a tudást, ami különben semmire sem alapozódik, jobban mondva éppen a semmire, nem adnák az inkák kincséért sem. De kivételezett személyeket, szigorúan csak azokat szívesen beavatnak. Másoknak egy szót sem! Így dagad, hízik a szóbeszéd, lesz egérből elefánt. A lufi egyszer csak természetesen eldurran, ám addig is nagyon nagyra lehet fújni. Tanúsíthatják ezt azok, akik terebélyes tapasztalattal rendelkeznek lufi gyártásban és fújásban egyaránt. Ha volt annyi bátorsága és energiája Castellnek, hogy a középiskola osztály elérhető tagjait egytől egyig meglátogatta életének drámai fordulatával a tarsolyában, akkor az Atlanti Óceán hullámverése újfent erőre kapott, s a habokban eltűnt feleségek sikolya vetekszik a sirályokéval. Avila próbált rendet rakni az elméjében. Akár örülhetett volna a szerencséjének, hogy nem neki kell az eltűnt Nieves után kajtatni. Talán ennek volt az ára, hogy bűntudattal verte meg a sors, mellesleg el nem követett bűnért. Állította ő. „Nem én öltem meg...” Mintha ilyen

állapotban született volna. S ha így született? Ifjú kora óta rengeteget töprengett az eredendő bűnön. Érdemes volt egyetlen almáért? Megérte az emberiségnek, megérte neki? Meggyőzte magát az ellenkezőjéről. Végül is mindegy, hogy alma, Dárius kincse, ország vagy bármi. A bűn fokmérője szimbolikusan az egyetlen alma, tehát nincs felmentés, megbocsátás, könnyű, fájdalommentes vezeklés. A cipelt terhet többször próbálta lerakni. Valamiért nem sikerült neki. Eddig. Fűrészte a jövőt, és nem látott nagy fényeket. Több szempontból is vizsgálta a helyzetét, de nem jutott eredményre. A tiltakozásnál nem sikerült messzebb jutnia. Nem derengett előtte a valóság szigorú arca, amely egyben üzenet volt arról, hogy nincs tovább. A szabadulás egyelőre nem látszik. Valamivel adós maradhatott a sorsnak, saját sorsának. A rejtélyt képtelen volt megfejtetni. Ugyanakkor nehéz volt megbékélnie a valósággal is. Szeretett volna átmenni a napos oldalra, és tartósan ott maradni. Ám az élet ritkán kívánságműsor. Legalábbis a hozzá hasonlóknak.

Ha választhatott volna, Castell nem nála és nem a legalkalmatlanabb időpontban keres megoldást „nem találom a feleségem, mitévő legyek” feliratú problémájára. Nem választhatott. Jobb híján elgondolkodhatott, miért őt választotta a címzetes lapszerkesztő. Visszakereste emlékezetében a legutóbbi találkozás forgatókönyvét. Belelapozva utcai jelenetre bukkant a General Mas de Gaminden, ahol ő szemelte ki Castellt, mint egyetlen ismerőst, hogy a bűntudatról társalogjon vele úgy általában. No de lehet a bűntudatról hátsó szándék nélkül csak úgy általában nézetet cserélni? Biztosan lehet, de nem az

ő zavaros lelkiállapotában. Castell persze mondott valamit. Lapszerkesztők nem jönnek egykönnyen zavarba, ha arról tájékoztatod őket, hogy emberevő szörnyek leselkednek rád, és menedékre volna szükséged. Bármikor felajánlhatnak egy készséges panaszírodát, ahol a főnök a legjobb barátja, csak hivatkozz rá, nem lesz semmi baj. Az irónia azonban igazságtalan. Mit lehet kezdeni egy fogódzók nélküli felvetéssel, amikor minden egyebet úgy kellene kikövetkeztetni? Nyugodtan rávágthatjuk, semmit, és máris tovább állhatunk. A titkolózó pedig ott maradhat leforrázva. „Nem én öltem meg...” Minden valamirevaló tettes az egyenes tagadásra építené a védekezését. Harapófogóval sem lehetne belőle kihúzni valami hasznosíthatót. Castell annak idején szemlátomást sietett. Sebességét csak fokozta, amint meggyőződött arról, hogy csupán filozófiai kérdésben kérik a véleményét. Bűntudat öt percben? Felmentés szempillantás alatt? Mi lelte ezt az Avilát, hogy ilyen számársággal zaklatja, amikor ő él-hal a lapért, a Diárióért, és a kettő között semmire nincs ideje? Bezzeg rögtön lett, hogy a feleségének egyszer csak bottal üthette a nyomát. A sors furcsa fintora. Lehet, hogy meg kellene hallgatni mindenkit, időt, fáradságot nem kímélve? Elvileg ezt sokan helyben hagynák, hanem mindig a gyakorlattal van baj. Castell váratlan látogatása, nem beszélve annak okáról, a feleség elillanásáról, leültette az otthonkereséssel kapcsolatos várakozást. Az idő azonban haladt. „Az idő az egyetlen, amely azt csinálja, amit kell” – szokta volt mondani Avila. Semmi szándéka nem volt felfedezni a spanyolviaszt, s a tétel megdönthetetlen igazságáért sem

tette volna tűzbe a kezét. De neki kifejezetten szüksége volt valamiféle támogatásra. Ezért még azzal sem törődött, hogy Nievest kissé irritálták az elméleti mankók, az átlagosnál átlátszóbb magyarázatok.

12.

MIUTÁN Castell távozott, s elült a látogatása keltette izgalom, Nieves kiadta a jelszót, gyorsan öltözni és elindulni, nem lehet várakoztatni senkit semmilyen indokkal. Furcsa is volna éppen Severin Severino előtt késést indokolni azzal, hogy elveszett valakinek a felesége, és nekik kellett volna megtalálni, helyesebben bekapcsolódni a kereső akcióba. Még azt gondolhatta volna Severino, hogy tréfát űznek vele, miután köztudott, az ő felesége hasonló cipőben jár valahol. Természetesen fogalma sincs, hol. Tudatlan kis öreg, aki eddig mindig talpra esett. Igaz, készségesen segített a szerencsének. De mi lesz, ha egyszer fordul a kocka? Nincs mese, pontosnak kellett lenni. Több ez, mint illemtani kihívás. Castell-ről egy szót sem! Nieves mindössze öt ruhát próbált fel bámulatos gyorsasággal. Nem akart rekordot javítani, talán ez volt a nemzetközi átlag. Öt ruha adott időegység alatt. Avila egyszerűbb esetnek bizonyult. Ő a bonyolultságot valahol belül hordozta. Büntudattal kapcsolatos értelmetlen védekezését nem cserélhette fel semmivel. Pedig szívesen megtette volna. Végül is nem volt egyszerű eset önmaga számára. Attól tartott, a belső vívódás egyszer átüt a falon, és láthatóvá válik a külvilág számára. Mondani sem kell, a külvilágból főleg Nievesre irányult a figyelme. A nőn állt vagy bukott, hogy kiegyensúlyozottnak érezhesse magát. Nieves nem élt vissza kulcsszerepével. Kifinomult intelligenciája megkímélte a

könnyebb út kísértéseitől. Amikor mások kicsinyes vitáit hallgatta arról, ki uralkodjon a családban, ki hordja a nadrágot, a férj vagy a feleség, csak mosolygott. És esze ágában sem volt uralmi szerepre törni. Nyitva volt hát az út Avila előtt, de ő sem élt a lehetőséggel. A napjaik páratlan egyetértésben teltek, ami hamar kivívta a környezet elismerését és óhatatlanul az irigységet. Nem törődtek vele. Átmeneti zavar után most is könnyed hangulatban várták életük újabb fordulóját, a költözést. Mint a legutóbbi alkalommal, ezúttal szintén az Espronceda utcát jelölték meg találkozási pontként. Utcácskát is lehetett volna mondani nyugodtan, mert az epigrammaköltőről elnevezett hely alig pár házból állt. Annál feltűnőbb volt, hogy a számukra emlékezetes 8-as ház hiányzott. A telek üres volt, térdig érő gaz éktelenkedett rajta. A randvúnak azonban ez nem lehetett akadálya. A megbeszélt időben az üres telek közelében várakoztak. Pontosan érkeztek, mert így találták illőnek. Végre átadhatták maguknak egy másfajta izgalomnak, amelytől átmenetileg Castell megfosztotta őket.

– Én igazán Severin Severinora vagyok kíváncsi – mondta Nieves. – Emlékszem, nagy kópé volt az öreg. Ha rajta múlt volna, most magam is elemésztett feleség lehetnék.

– Szerencsére rajtam is múlt – fűzte a szót Avila. – Tűzoltásban elég jó vagyok, hivatásosnak is beállhatnék.

– Jobb, ha maradsz a bőrödben, most komolyabb dolgunk van holmi tűzoltási gyakorlatnál. Mellesleg mindig a nő választ, ne feledd. Ez még akkor is így van,

ha Severin Severino a lányszöktetésben, majd nőeltüntetésben kiérdemesült lovag.

– Legyen, édesem. Azt mindenesetre elérted, hogy én is Severinora koncentrálok. De ha most is be van állítva, nem tudom, mit kezdhetünk vele.

– Bízzál Istenben...

– És tartsd szárazon a puskaport.

– Na, puskaporról ne beszéljen itt senki, mert még a végén robban. És nem tudom, kit talál.

– A házasodásra és a halálra ráérünk. Házasság amúgy is kipipálva. Ami minket illet. De figyeljünk, mintha énekszót hallanék.

– Ah, tényleg. Énekszónak azért nem nevezném. Mit szoktak a részegek csinálni?

– Talán kornyikálni.

– Úgy van. Szeretem azt, amikor valaki szünet nélkül boldog.

– Érdemes másként? Alig hiszem.

Az énekszó forrásával együtt egyre közelebb ért. Pillanatok múlva felbukkant a sarkon egy festői alak. A kabátja hajtókáján terebélyes hibiszkusz virított. A fején könnyű szalmakalap. Egyáltalán nem látszott vérengzőnek, olyannak, aki feleségeltüntető, hogy ne mondjuk, gyilkos hírében áll. Ez azonban eléggé tudománytalan megközelítésnek hat, különösen a hírekben keringő tények ismeretében.

– Severin Severino úrhoz van szerencsénk? – szólalt meg torkát köszörülve Avila.

– Nahát, fiatalember, miért tesz úgy, mintha nem ismernénk egymást? Akkoriban nem csak én, szerintem

maga is szeretett mindenkit. Persze az elfogyasztott italok, és a maga gyönyörű felesége. Kimondottan szerelmes lettem belé. Ahogy látom, most ugyanennek a veszélynek vagyok kitéve. Veszélynek? Ugyan, miről beszélek? Még hogy veszély. A szerelembe még nem halt bele senki. Aki igen, az meg is érdekelte. De remélem, még most is él. A dolgokat túl kell élni.

– Az eltűnt feleségnek legyen mondva – nyomta el a komisz megjegyzést Avila. Nieves rászisszent. Avila bocsánatkérő kézmozdulatot tett.

– Kire várunk még? – érdeklődött Severin Severino.

– Monroy kapitányra – kérném tisztelettel.

– Monroy kapitány? – adta az értetlent Severino. – Mintha hallottam volna már a nevet. De mit keresne közöttünk egy lovaskapitány?

– Nem lovaskapitány, uram, hanem hajóskapitány, aki átnyergelt...

– Átnyergelt? Akkor mégis csak lovaskapitány.

– Nem, ha mondom – erősködött Avila. – Amolyan vizes kapitány.

– Mert vízbe esett?

– Nem, egészen pontosan hajóskapitány – bökte ki végre Avila.

– Itt, a szárazföldön? – adta az értetlent Severino.

– Éppen itt, uram. Megunta a tengert, vagy a tenger őt, és szárazföldre vetette kifejezetten a mi szerencsénkre. Ugyanis ingatlanokkal foglalkozik. Nekünk óhajt bemutatni egy vagy több lakást, házat, kinek, hogy tesz. Mellesleg uraságod lenne az eladó, mint hírlik.

– Én? – tört ki a döbbenet Severinoból. – Mire föl?

– Állítólag eladó lakásai vannak, nemde? – tért a lényegre Avila.

– Ki mondta?

– Biztosan ön. Monroy információi szerint.

– Mi köze Monroynak énhozzám, a lakásaimhoz?

– Ne idegeljen minket, kérem. Elég a mi bajunk. Mindjárt megérkezik Monroy, és akkor szint kell vallania.

– Már megint vallani? Nemrég vallottam a feleségem eltűnésével kapcsolatban. Engem mindig vallatni akarnak. Érdekes, nem?

– Nem annyira, mint gondolja.

Avila szavai életre keltek. Alig bocsátotta előre Monroy érkezését, a kapitány befordult a sarkon. Úgy látszik, a sarkon mindenki befordul, mert másra nem képes. Kabátja hajtókáján ő is hatalmas hibiszkuszt viselt, de kezével félig eltakarta, mintha rejtegetni akarná. Egyenként lekezelt mindenkivel. Nieves előtt szertartásosan meghajolt, kezet csókolt, és a nő volt annyira modern, hogy jó néven vette a gesztust. Vesztére tette, Monroy ugyanis az örökké képzelgő, reménykedő férfiak, tántoríthatatlanul szerelmes lovagok tévedhetetlennek hitt ösztönével a fogadtatást biztatásnak vélte, és megnyalta a szája szélét. Minden jobb ízlésű kívülálló, szemtanú az ilyesmit gusztustalannak találja, Monroy azonban fittyet hányt a fanyalgók irigységére, s máris készpénznek vette, hogy az üzlet lebonyolítását követően lehet köztük valami, mármint Nieves és közöttük. Avilát cseppet sem zavarta ez a kis közjáték. Kézfogáskor erővel megroppantotta Monroy kezét, mint hajdan egy kara-

tés hasonló összefüggésben az övét, mire a kapitány felszisszent, ám a jelzést nem vették érzékelő antennái. Céltudatosan ment előre, mint valamikor régen a hajó kormányánál állva, kapitányi teendői ellátásakor. Meggyőződéssel vallotta, minden nő meghódítható, legfőképpen azok, akiket ő kiszemelt kalandozásai során. Nievesnek fogalma sem volt, hogy a kiszemeltek között tudhatta magát. Számára a széptevés nem volt zavaró dolog, a feléje áramló bókokat a világ legtermészetesebb módján fogadta. Hagyománytiszteletben nem ismert kivételt. Márpedig a bók férfitől nőig, a meghajlás, a kézcsók a tradíciót képviselték értékrendszerében, méghozzá a legmagasabb szinten.

– Nos, megérkeztem, uraim. Itt volnék.

– Látjuk, kapitány – állapította meg dühösen Avila. – Megérkezett, itt van, ezzel megtettük az első sikeres lépést a megoldás felé. Lássuk, mi következik?

– Úgy veszem észre, a fiatalember kissé türelmetlennek látszik. Nem kell izgulnia. Severin Severino örül, hogy a segítségükre lehet.

– Kicsoda, én? – szólalt meg bambán Severino.

– Ki más?

– Jó, értem. De bocsássanak meg, jelezném, van egy kis probléma.

Avila majd felrobbant mérgében. „Van egy kis probléma?” Mi az ördög lehet?

– Kérném tisztelettel. Itt vagyunk az Espronceda 8. számú ház előtt, ahol egykor egy takaros villa állott, s most nincsen sehol. Valaki ellopta, lebontotta és téglánként vitte el, vagy elvontatta. Volt villa, nincs villa. Pedig

ezt szántam önöknek, vagyis nektek kedveseim. Csak annyit mondhatok, szeretlek benneteket, de ezt mintha már közöltem volna veletek. Nyugodjatok meg, ne essetek kétségbe. Ahol egy villa van, ott többnek is kell lennie. Egész életemben szorgoskodtam. Soha nem szégyelltem a munkát. Pénzért még az idegenlégiót is vállaltam. Majdnem otthagytam a fogamat egy afrikai bevetésen, de nem volt mese. Severin Severino él, és nem hagyja cserben a barátait.

– Köszönjük, uram. A helyzet máris olyan, mintha a probléma nem is létezne. Pedig érzem a zsigereimben, hogy ma éjszaka, és még ki tudja hány éjszaka a szabad ég alatt hálunk, szerelmeskedünk, satöbbi. Tettünk mi már ilyesmit, ám kifejezett kalandvágyból. És mondhatom, rendkívül jól esett. Ugye, Nieves?

– Igen, drágám. Jól beszélsz. Az utóbbi időben ez már szinte szokásoddá vált. Megszállt a szentlélek, vagy mi. Mindenesetre örömmel nyugtázom a kedvező változást. A jutalmad majd meglesz megfelelő időben. Az élet azt tanítja, a teljesítményt honorálni kell. Óriási tévedés, hogy csak a gyerek várja el, s csak neki esik jól. Felnőttek élménybeszámolóiból tudom, majd belehalnak az örömbé, ha valaki rájuk mosolyog, ha elismerik őket.

Monroy kapitány a veretes szónoklatok hallatán tapsviharban tört ki, amelyet ezúttal nem nyomott el a háborgó tenger zúgása. Sőt Severin Severino is besegített. Örömeben felugrott a levegőbe páros lábbal, s egyikkel megütötte a másik bokáját. Ez az ő korában vitathatatlanul bravúr számba ment. Avilának például soha nem sikerült, s fogyatékoságát derekasan fel is jegyezte a

nevével nyitott rendellenességi almanachba. A „Leküzdendő hiányosságaim” címet viselő almanach az idők folyamán több esetben is módosult. Egyes hiányosságok megszűntek, újabbak viszont belekerültek. Másoknak is felajánlotta a nyilvántartás felettébb önkritikus módozatát. Ellenben a mások többnyire skrupulusok nélkül éltek az életüket. Ők inkább az erényeiket vették lajstromba, ha léteztek azok, ha nem. Végül is nem tartoztak senki idegennek elszámolással, önmagukról meg jótékonyan megfélekeztek. Egy alkalommal Avila beletekintett véletlenül egy ilyen erénylistába, és megállapította, hogy az illető szemérmetlen hazudozó. Legfeljebb a színes, kalandos beszámolók kötőszavai lehettek igazak, ha ugyan azok voltak. Nieves nyomában nemsokára Avila is kitanulta a tudományt. Kétség kívül Nieves volt az, aki rögtön átlátott a szitán. Elégnek bizonyult, ha közölték vele a szóban forgó nagyotmondó jelentés nélkülinek tűnő paramétereit, máris felvázolta a hamisság kórképét, annak veszélyeit egyénre, környezetre nézve. „Honnan tudod ilyen pontosan?” – faggatta Avila sokszor. Nieves a fejét rázta. „Nem tudom, fogalmam sincs. A honnan amúgy sem jelentene semmit. Amit tudunk, azt ártatlannul, szerényen kell közölni, ha egyáltalán kell. Az a közléskényszer, információ halmaz, ami ma előnti a világot, nem tesz jót senkinek.” – volt Nieves lehengerlő válasza.

A társaság tapodtat sem jutott előbbre a lakáskeresésben. Hirtelen meg is feledkeztek jövetelük valódi céljáról. Átadták magukat a mámornak. Némi tanakodás után felkerekedtek, és betértek az első útba eső bárba. Nem kellett sokat keresgélgni. Az Espronceda utca kör-

nyéke olyan volt, mint egy világváros szórakoztató negyede. Avilának a nyelvén volt, hogy azért kellene valami hely, ahol Nievessel álomra hajthatják a fejüket, de mégis néma maradt, olyan nyugalmat árasztottak a többiek. Azt persze nem tudta volna megmondani, mit gondol a napról, meg az egész kalandozásról Nieves. Látszólag ő is hagyta magát sodortatni. Talán arra gondolt, hogy megért már néhány hasonló dolgot Avilával. Nem volt éppen kenyeze a kilátástalanság, ismerte azonban az útelágazások törvényszerűségét, amit a világ számos pontján volt szerencséje megtapasztalni.

A napnál világosabb volt, hogy Severin Severino évek óta elhanyagolta ingatlanjait, ha egyáltalán voltak. Avila nem értette, hogyan lehet ilyen fokú nemtörődomséggel a felszínen maradni. A következő pillanatban azzal nyugtatta magát, talán nem is kell mindent mindenkinek érteni. Elég, ha valaki, bárki felfedi, belátja, megérti a dolgok mögöttesét. Talán ennyi is elég az üdvösséghez, ahhoz például, hogy a Severinéhoz hasonlatos lények menlevél, ajánlólevél birtokosaiként araszoljanak az elkövetkező napok derűsebbnek hitt távlatai felé. Az egyik aggodalom azonban úgy látszik, átadta a helyét a másiknak. „Nem én öltem meg...” – futott át Avila agyán a végzetes gondolat, visszahozva a közelmúlt idők félelmeit. Ijedten nézett maga köré, és hálával adózott a napszakok menetrendszerű váltakozásának, amely éppen az est jótékony árnyait borította a fájó realitásokra. Legfeljebb Nieves sejtethetett valamit abból, hogy Avila erősebben szorította a karját. Hacsak ösztönösen nem szerelmi üzenetként fogta fel, és fordította kettejük

jól ismert, otthonos nyelvezetére. Az érzés már számtalanszor kisegítette Avilát időnkénti titkolózásai alkalmával. Viszonzásképpen reménykedhetett abban, hogy adott esetben a fordítottja is bekövetkezik, amikor Nievesnek akad éppen titkolni, rejtegetni valója. Így a tétel bizonyossága is beteljesülhetett. Mindenkinek vannak titkai, s ha azok nem okoznak a másoknak, másoknak károsodást, akkor semmi ok különösebb aggodalomra. Na, jó, de ki az, aki kijelenthet, leszögezhet bármit biztonsággal? Továbbá ki adhat a lélek dolgaira nézve garanciákat? Jól látszik, kereskedelmi természetű és nyelvezetű okoskodással nem lehet messzire jutni vagy szilárdan megállni a földön. Az egyik fontosabb, mint a másik helyzettől függően.

13.

AVILÁNAK a kései botladozás közben az is megfordult a fejében, a sötétség és az alkoholmámor oltalma alatt kikérdezi Severinot, hogy is van az a történet az eltűnt és mindez ideig elő nem került feleséggel. Miként lehet, hogy nincsen a férj, mint gyanúsított letartóztatva, megbilincselve, legalább házi őrizetbe helyezve. Megborzongott, amikor arra gondolt, a találkozáskor olyan valaki kezét szorongatta, aki lehetséges gyilkos, vér tapad az ujjaihoz. Márpedig nincs annyi mosószer, amellyel egy ilyen cselekedet szörnyű emlékét véglegesen el lehet tüntetni. Látásból jól ismert egy fiatalembert, aki megölte a szülők torzsalkodásában bűnbakként kikiáltott nagymamát, és valami különös kegyvel börtön helyett intézetben tölthette a napjait. Anyjával rendszeresen járt vásárolni és feltehetően máshova is. Valahányszor megpillantotta, benne borzadályt keltett, ugyanakkor életszerűnek tartotta már logikai alapon is, hiszen az élet, a nagybetűs, a kisbetűs, a válogatós, a közönséges, az alávaló, a felívelő ezt produkálta.

– Kedves Severino úr, szeretném, ha mesélne magáról kicsit, ha már ilyen szerencsésen összejöttünk – kockáztatta meg Avila egyenesen az öreghez fordulva.

– Mit meséljek, fiatalember? – kapta fel a fejét Severino. – Gondolom, a szenzációk érdekelnék elsősorban. Azokkal sajnos nem szolgálhatok. A feleségem rejtélyes eltűnése más lapra tartozik. Mellesleg az sem biztos,

hogy eltűnt szegény. Lehet, a nyomomban jár állandóan, és arra vár, hogy megfelelő pillanatban lecsapjon rám.

„Miket zagyvál ez itt össze-vissza?” – ütközött meg Avila. Más lapra tartozik a felesége eltűnése? Milyen más lapra? És el sem tűnt? Csak tudja valaki a másikról, éppen hol tartózkodik, vagy hol nem található. És a beteges gyanakvás. Az asszony a nyomában jár észrevétlenül, és majd egy óvatlan pillanatban lecsap rá? Ennyi zöltséget ritkán hallani. Az öreg beteg vagy beteges hazudozó, mint a legtöbb ember, aki kétféle világban él, a valóságosban és a másikban, az elképzeltben. Nem szörnyű, hogy rendszeresen átjár egyikből a másikba? Ennél rosszabb csak az volna, ha egyáltalán nem lenne átjárás, és ott kellene szorongania az áporodott levegőjű, szakadék felé sodró másikban. Nem vitás, az öreg elmeháborodott vagy reménytelenül és halálosan szerelmes egy asszonyba, aki éppen az eltűnés állapotában leledzik méltatlanul több okból is. Ha egyáltalán igaz a történet. Majdnem izgalmas ez az áttűnés a létből a nemlétbe és vissza. Ésszerű magyarázat aligha van rá. Ha nincs, jöhet az ésszerűtlen, a valószínűtlen. Elvégre, ami valószínű, az már majdnem valóságos, s ami valószínűtlen, az még nem biztos, hogy nem létezhet. A lehúzott, lenyelt alkoholokban, whiskykben, sherrykben és egyebekben filozofikus mélységek nyíltak Avila előtt. Várta is, félte is az elsüllyedést ismeretlen megváltásban reménykedve. Severino nem tudhatott szenzációval szolgálni, miközben az egész élete lélegzetelállító kalandregénybe, vagy inkább mesekönyvbe kíváncsozott. A fele mese lehetett, a fele nem. Mindenesetre benne tündökölt a mesék keresetlen igaz-

sága. Várta a szegénylegényt, a legkisebb fiút, aki kiállja a három próbát, és egyre közelebb jut a királykisasszony kezéhez, a tanulsághoz, a véghez, amellyel el lehet futni, amely által lehet okosodni még az okosnak is. Ez a kincs az, amiből soha nem elég. Jó, hátha nem telik szenzációra Severinonak, megteszi egy egészen hétköznapi történet is. Legalább kevesebbet kell kételkedni. A szenzációk mindig egy kicsit gyanúsak. Akkor is, ha nem. A gyanú pedig visszahull az alanyra, aki hihető szeretne lenni a világ szemében. Rendkívüli módon ügyel a külsőségekre. Minél jobban üresedik kifelé az élete, annál inkább. Severino megehette a kenyere javát. Bár ez éppen annyira kétes megállapítás, mintha ő mondana hasonlót önmagáról. Nem tudhatjuk, ki mekkora, milyen kenyérről álmodik, és hol tart annak elfogyasztásában.

– Tudja mit, Severino? – fordult Avila ismét az öreghez.

– Tessék parancsolni – vette a lapot a megszólított.

– Nem parancsolok, még formálisan sem tűröm az ilyesmit. Ne parancsolgasson itt senki, mert nem állok jót magamért.

– Maga sem, fiatalember? – reflektált Severino. – Látja, én ugyanígy vagyok. Akár rokonok is lehetnénk, vér szerintiek, vagy vér fölött valók. Hiszen a vér szerénység véletlen szerény véleményem szerint. Az a másik, amelyhez nem tapad vér sokkal izgalmasabb.

– Mit karattyol uraságod itt a vérről? Csupán arra tettem volna, illetve teszek javaslatot, hogy álljon elő nyugodtan a legbanálisabb történettel minden szenzációtól távol. Esküszöm, lerágom az extázistól mind a tíz

körömöt. Nieves kedvesem jól ápolt, gondozott körmeivel kapcsolatban ugyanezt természetesen nem garantálhatom. A körömlerágás szabadsága is szabadság, és mint ilyen biztosítanunk kell a demokrácia szabályai szerint mindenkinek. Minket Nievessel amúgy is köt a szerelmesek közmegegyezése, amelyet naponta ellenjegyzünk egymás megnyugtatóására.

– Tehát ön szabad kezet ad nekem is a személyre szabott élmények közkinccsé tételében?

– A legszabadabbat – csapta össze bokáját Avila.

Nieves mosolygott a fennköltre sikerült párbeszéd hallatán. Ritkán hallott Avilától költői megnyilatkozásokat. Szíve szerint megállította volna a dolgok folyását az idővel együtt, hogy a fontoskodás aprólékosra szabott díszpéldányait kimerevítve és kihasítva a térből, az éterből, örökre elraktározhassa.

Rendesen kikapcsolták felkerekedésük óta a külvilágot. Legalábbis ezt gondolták. Vállalkozásuk sikeresnek látszott. Na, nem a lakáskeresés, amivel egyelőre felhagytak. Bezárkóztak egy másik bolygóba, nem először életük során. A bolygót alkohalmámornak hívták. Faltól falig, járdától járdáig szédelegtek egymásba kapaszkodva. Óhatatlanul megszabadultak az idő béklyóitól is. Ez a szabadság azonban törvényszerűen nem ígérkezett tartósnak. Mivel érzéküket jócskán letompították az elfogyasztott italok, nem vetettek számot olyan kategóriákkal, mint múlt, jelen, jövő. Ám az idő váratlanul visszatántorította őket végtelen birodalmába, mégpedig az elektronika jóvoltából. Valamelyikük zsebében megszólalt egy mobiltelefon.

- A magáé, Monroy kapitány?
- A magáé, Severin Severino?
- Hívása van, Nieves kisasszony.
- Talán a te mobilod, Avila – gyanakodtak körbe.

Egyelőre jelentkező nem akadt, ellenben felmerült a poharak mélyéről Severin Severino vizenyős tekintete. Körbejáratta, és csak ennyit mondott:

- Tényleg szerettek engem, felebarátaim?

Nyilván nem ez volt a legfontosabb kérdés az adott pillanatban, de a megjegyzést udvariatlannak minősítve nyugodtan utalhatjuk a többi abszolút felesleges közé. Mások helyett, másokkal kapcsolatban kéretlenül megállapításokat tenni nem vezet sehova. A felismerést sajnos egyelőre még nem sikerült közkinccsé avatni.

– Persze, hogy szeretjük magát, kedves Severino – hangzott a megnyugtató válasz valamelyik irányból. – Nem vennénk a lelkünkre, ha felesleges aggodalom gyötörné háborgó lelkét, s a vihar átterjedne esetleg a mi vizeinkre is.

A vizes példázatból ítélve a vigasztalás Monroy kapitány – ingatlanügynök felől érkezhett, aki a gyanút megalapozva szelíd csókot nyomott Severino kabáthajtókájára, ott is a díszelgő hibiszkuszra. Severino hatalmas tüsszentéssel rótt le a háláját. Ettől kezdve úgy megnyugodott, hogy Avila ijedtében keresztet vetett. A többiek hasonlóan cselekedtek. Bármely meggondolásból Severin Severino úgy érezhette, felebarátainak is szükségük lehet szeretetre, nyugalmat árasztó biztosítékra.

– Én is szeretem ám önöket, magukat, titeket kedve-seim. Ha szükséges, írásban is adom, bár most nincs jelen

a személyi titkárom, aki le is pecsételné az évezred dokumentumát. Ebből majd láthatja az utókor, korunkban még nem halt ki a galantéria, a lovagiasság, s mindenekelőtt a szeretet.

Közben valamelyikük mobilja szünet nélkül csengett.

– Emberek, javasolom, vegyük fel.

– Ne várakoztassuk a hívót.

– Először is derítsük ki, hol csörgött, kinek a zsebében, táskájában, ruházatának titkos rekeszében.

– Rakja ki mindenki a mobilját.

Így is cselekedtek. Kirakták a készülékeket a járda kövezetére. A hang, a jel egyértelműen Avila felé mutatott. Avila felvette és hosszadalmas társalgásba fogott a hívóval. A többiek csupán egyes szavakat hallhattak. „Igen – nem – köszönöm – baj – nem baj – áldja meg Venezuelát.” Humanizált madárnyelvnek tűnt, amit hívó és hívott a legnagyobb bizalommal egymás irányában előadtak. Egyszer csak elköszöntek. Avila mély lélegzetet vett. Minden szempár rámeredt.

– Mi történt, Avila? Mondd már, mert megöl bennünket a kíváncsiság – mondta sürgetőleg Nieves.

– Tisztelt társaság – szólalt meg Avila nagy nehezen, mintha népgyűlésen lenne. Megdöbbentő bejelentést kell tennem.

– Tegye, ne vacakoljon itt mások türelmével és idegeivel – erősködtek a többiek.

Avila szót fogadott. Köhintés után beszédbe fogott.

– Ismét kiderült, hogy a teremtő figyel bennünket. Megint a legjobbkor közbelépett. Felmondták ugye a

lakásbérletünket. Sziszifuszi munkával megszerveztük a mai találkozót, amelynek pozitív eredménnyel kellett volna végződnie. Az Espronceda utca 8. egyszerűen eltűnt. Talán nem is létezett, vagy Severin Severino csúnyán átejtett bennünket. Nem érdekes. A főbérlőnk viszont most bejelentkezett, és közölte, ugrott a venezuelai költözés, mert az ottaniak visszamondták a szerződést. Finoman szólva, Venezuela nekünk kedvezett. Gracias a Dios. Az élet már csak ilyen. Egyik kezével ad, a másikkal elvesz. Főbérlőnktől elvett, miközben nekünk adott. Majd megvigasztaljuk szegényt, ha szükség van rá. Nieves remek vigasztaló. Tapasztalatból mondhatom. Nem utaznak főbérelőék, nem költöznek, nekünk Nieves-sel pedig megmarad a régi lakás. Röviden és hosszan, unalmasan és élvezetesen, színesen és színtelenül ennyi.

Dermedt csend volt az első reakció, majd a várakozók tapsviharban törtek ki. Severin Severino örömében cigánykereket vetett, majd örökbe akarta fogadni Nievest, akire lelkesedésében a vagyonát is rá akarta íratni. Nieves szerencsére résen volt. Egy pillanat alatt eldöntötte, nem kér a vagyonból, sem az örökbefogadásból. Mert mi lesz, ha előkerül a feleség? Mi lesz, ha Severino kijózanodik, és nem emlékszik semmire? Különben sem volt tapasztalatok híján. Egy-két gavallérnak mutatkozó nőcsábász szívesen gazdaggá tette volna, ha ő olyan könynyelmű, hogy felül az ígéreteknél, és bármibe belemegy. Józsága, okossága mindenkor visszatartotta a könynyelmű lépésektől. Avila nem kis örömére.

14.

SEVERIN Severino, a föld legnagyobb elméleti segítője sem járt rosszul az isteni beavatkozással. Most már senki nem várja tőle, hogy a semmiből lakásokat teremtsen istenkísértő, helyesebben ördögcirógató módon. Megint megúsza a tetemrehívást. De azért maradt aggódni valója, már ami a szem elől tűnt asszonyt illeti. Nehezen érthető, miért a társas kapcsolatban élő nők válnak köddé, miért nem a férfiak. Konyhai logika szerint éppen a társas kapcsolat következtében a férfiaknak nem kevés közülük lehet a gyanús esetekhez, amint azt Castell lapszerkesztő példája is mutatta Aviláék számára. Bár a közvetett érintettség gyakorlatának kérdése is felvetődhet. Közvetett az érintettség, ha a férfi semmi különöset nem tesz a nő elüldözéséhez. Éppen ez a semmi, a passzivitás válhat lehetséges okká sok esetben. Mindenesetre nem látszott célszerűnek Severinot faggatni. Elsettsége dacára is tudott tiszteletet parancsolni festői megjelenésével, stílusos mozgásával. Avilának különben sem volt kenye a rámenősség. A tapintatot parancsoló jó modor a Nievessel való együttélés során tovább finomodott. Az ominózus estén aggódtak eleget, fáradoztak rengeteget, majdnem szerelmi vallomásokat röptettek egymás irányába mind a négyen, s a nap még mindig nem akart véget érni. Egyelőre nem mutatkozott elfogadható változat, hogyan lehet egymástól sérelmek okozásától mentesen megszabadulni.

– Akkor most hova, merre? – tudakolta Avila félelmet megvető bátorsággal, mintegy impulzust adva a helyzet kedvező megoldásának. Nem számolt azzal, hogy a többieknek esetleg eszük ágában sincs elkészönni és hazatérni. Ezúttal Nievest is a többiek közé kellett sorolnia, bár ő sem formailag, sem lényegileg nem tűnt magányosnak. A magány, mint nagy ötletadó, előmozdító mindenkor el tudta látni a funkcióját, ha erre szükség mutatkozott. Bizonyos értelemben Avilát is meglegyintette a magányosság érzete. Nem tudott mit kezdeni még mindig az el nem követett gyilkosságot érintő furcsa mentegetőzéssel. „Nem én öltem meg...” Milyen kényszer hatására jött a nyelvére ez a változat? Lehetett volna más is? Természetesen. Legalább annyi, mint csillag az égen, s ez már majdnem elég. A képzelet vásznára felrajzolódott a végtelen képlékeny formája. Hogyne volna vonzó a végtelen, amely megajándékoz a szabadság soha nem tapasztalt szédítő illúziójával. Ugyanezzel az illúzióval el is rettenthet, el is veszejthet. Különösen olyankor, akiket rendszeresen orrba vertek a határok, a bezártságok, a lehetetlenségek sorompói. A bátrabbak majdnem elmerészkedtek a sorompóig. Olykor beleverték a fejüket, és éktelen jajgatásba, fogadkozásba fogtak, hogy soha többet, esküsznek minden előre és holtra, szentre és pogányra. A szabadság maradjon csak magának. És ha előfordult, hogy belekapaszkodtak a sorompóba, és az hirtelen felnyílt, akkor éktelenül káromkodva ott kalimpáltak a magasban lebecsátásra várva. A jajveszékelés többnyire elérte a célját. A biztonságos földön rögtön engedelmességet fogadtak. Felrakták a szemellenzőt,

amely aztán megajándékozta őket a jól ismert határokkal. Boldognak érezték magukat, s ha nem szégyelltek, sírtak örömükben. Elérték a földön a szerencse netovábbját, amelyre féltően ráborították könnyáztatta köpenyüket. A nagyközönség mélységesen együttérzett velük. Igaz, az együttérzést a legjobb iskolákban tanították. A legszerencsésebbek bizonyítványt is kaptak róla, amely ajánlásnak minősült a paradicsomba.

– Tisztelt társaság! – szólalt meg újra Avila néptribuni modorban. – Egyelőre ne akarjunk hazamenni, hiszen ha jól értelmezem, ha előérzetem nem csal, egyikünket sem várják odahaza. Otthonainknak is kell egy kis pihenés, hogy kipárologtassák légkörünket, illatainkat. A szellőztetést nyilván nem kellett felfedezni, de igen jól jött az emberiségnek, amely nagyon szerette az ingyenes dolgokat. Most mondják meg nekem, mit adnak ma ingyen a földtekén? Talán a semmit, hihi. Ugye, ezt remekül kifundáltam. Az iskolában valamikor az ilyesmiért jutalmat adtam. Hangsúlyozom valamikor, mert manapság nem futja elismerésre, hálára. Szófukar lett az emberiség. Világszerte bunkóságra oktató intézetek nyíltak, ahol ökrök tanítanak szamarakat. Az eredményt elképzelheti mindenki. Ami engem illet, az utóbbi időben vagy harminckilenc emberrel befejeztem a köszönő viszonyt. Nem került sok fáradságba, hiszen némaságukkal, amellyel reagáltak az én normális köszönésemre, többnyire elvégezték a munkát. Arra természetesen nem számítottak, hogy én is tudok bunkó lenni, ha akarok. Nagyokat néztek, amikor erről meggyőződtek, de ostobaságukra jellemző módon nem értettek az egész-

ből semmit. Következésképpen Jupiternek képzeltek magukat szerény személyemet ökörnek minősítve. A dolgok azonban időnként megfordulnak. Ahogy a legsötétebb gazemberből válik a legjobb pandúr, úgy a Jupiterek is helyet cserélhetnek az ökrökkel. Isten állatkertjében, ahol tudvalévőleg alacsony a kerítés, minden megtörténhet. Elnézést, ha hosszabbra nyújtottam volna a szózatomat. Legközelebb majd jobban vigyázok.

– Ezt melegen ajánljuk magának, Avila – bátorodott fel Monroy kapitány, aki megfélekezett arról, hogy mértéktelenségben maga is szeretett élen járni. Ihletésért nem kellett túlságosan messzire mennie, ott volt az apályra a dagály, a dagályra az apály.

– Mindent vállalom, mindent megteszek, csak ne veszekedjete, kedveseim – rimánkodott Severin Severino.

– Úgy látszik, én vagyok itt az egyetlen józan – gyakorolt kritikát Nieves. – De nem szeretnék kérkedni, mert az ilyesmi általában visszaüt.

– Ne tekintsük azért ezt a napot eredménytelennek – javasolta Avila. – Gondoljunk azokra, akiknek jóval sanyarúbb sors jutott, és például eszükbe sem juthat, új bérlet után nézni, mert nem volt nekik régi sem, hogy aztán felváltsák egy másikkal.

Nieves a továbbiakban társasjátékot javasolt a többieknek. Severin Severinonak eszébe jutott, hogy a nevezetes napon éppen hatvan éve öt esztendőskorában játszott utoljára. A játékra magára nem emlékezett, csak arra, hogy éppen nyelésben volt, amikor a húga csalásról tett jelentést a megrökönyödött szülőknek. Severinot alaposan elnászpárgolták. Két hétig viselte a verés nyomait,

utána elfeledte az egészet. A következő csalásig és verésig. Így zajlott az élet akkoriban Severinoéknál.

– És ön, kedves Monroy kapitány, mikor játszott, illetve csapott be valakit legutóbb? – kérdezte Nieves.

Monroy nem nézett volna ki ennyi tapintatlanságot Nievesből, ám az ilyesmi nem kinézet kérdése. A kapitány hosszasan készülődött a válaszadásra. Olyan hosszasan, hogy közben lejárt a vízi jártassági igazolványa, a cserére, a megújításra pedig egyelőre nem volt semmi esélye.

– Nieves kedves – lelte meg végre a megfelelő hangütést. – Magát nem lett volna szívem soha falhoz állítani. Másra persze mindig kapható lettem volna, ha úgy hozza a helyzet. A játékban, kiváltképpen gyerekkorban megengedhető némi szabálytalanság. Nem szabad elfelejteni, az életet tanuljuk folyamatosan. Ilyen módon kerülhetjük el a buktatókat. Ennek az elvnek később gyakran hasznát vehettem. Hálával gondoltam a régi időkre, noha a jó modorral együtt a hála is kiveszett a világból. Kiveszett, de nem nálam. Észrevették, mennyire sivár ma minden?

– Mennyire sivár? – fontoskodott Severin Severino.

– Fontos megmondanom? – kérdezett vissza Monroy.

– Fontos, fontos. Én a válasz nélkül egy lépést sem tudok tenni ma este. Ha csak...

– Ha csak? – szólt közbe Avila.

A kapitány ennyi ellenséges érzületre nem számított. Nem tehetett mást, felmérte az erőviszonyokat. Kiből lett ellenség, kiből barát, ki színlelte ezt vagy azt a szerepet, ki mutatkozott elszántan őszintének? A reno-

méját mindenképpen védelmeznie kellett, miután tiszteletdíjra az el nem végzett munkáért értelemszerűen nem számíthatott. Önkéntes felajánlás sem érkezett a megrendelők soraiból, sőt megrendelők sem voltak. A kapitány megragadta a mobiltelefonját, és hívást kezdeményezett. Nem volt kivehető, melyik földrészt szemelte ki tárcsázáskor. Ösztöneire hagyatkozott, mint sokszor a tengeri kalandozások alkalmával. Hogy meglepetést okozhatott bejelentkezéseivel, nem lehetett kétséges. A legritkább esetben küldték el melegebb éghajlatra a vonal túlsó oldalán. A kedvező tapasztalat meglepedéssel töltötte el, s ez különösen akkor érthető, ha olykor tévedésből vagy szórakozottságból, vagy dacból önmagát hívta. Nem csoda, hogy önismerete irigylésre méltó magasságokba emelkedett. Már-már az a veszély fenyegett, önveszélyessé válik. Ezt azonban sikerült megelőznie bravúros ritmusérzéssel. A meghíúsult lakáskeresés szerencsére nem vezetett odáig, hogy visszaadja ingatlanügynöki megbízatását. A tengerek tehát háborítatlank maradhattak a csordultig betöltött kapitányi pozíciókkal egyetemben. A tengert ott lehet hagyni a tengerésznek, de újra meghódítani szinte lehetetlen. Ezt a legutolsó matróz is tudhatta. A matrózok ugyanis olykor előléptetésről álmodoznak, bár erre igen ritkán kerülhet sor. Lent és fönt a rangsorban erre szorgalmasan ügyelnek. Monroy szinte észrevétlenül lépkedett fölfelé a ranglétrán. Ritkán csúszott meg a lába egy-egy fokon. Karjának erejében, lábikrájának szilárdságában mindenkor bízhatott. Sokkal inkább, mint a külső segítségben. Gyerekkorban alaposan a fejébe verték, hogy kizárólag

önmagára számíthat. Ha netán másként gondolná, a valóság majd az orrára koppint. Olykor álmodozott, jött a koppintás, aztán megint álmodozás, megint koppintás. Ha megtapintotta szagló szervét, nem észlelt rendellenességet. A tapasztalat engedelmességre ösztönözte. Történhetett volna fordítva is. Az engedelmesek, a feltétel nélkül behódolók nem mindig üdvözültek. Az ilyesmi némi kárörömet okozott az ellenkező táborban. Mégis csak érdemes az igazság mellett hitet tenni, az igazságot keresni. Rámehet ugyan az ember élete, boldogsága, de iránymutatás lehet a jövő számára. Monroy kapitány nem érezte, hogy rajta, az ő helytállásán, elbotlásán fordulna meg a világ sorsa, bár azt sem mondhatta: „Kérem szépen, én csak egyszerű hajóskapitány vagyok, bár lehetnék még egyszerűbb mezítlábas matróz, akin aztán biztos nem fordul meg semmi. Hagyjanak engem békén, nem kevesebb az én feladatom, mint hogy épségben kikötőbe kormányozzam a hajót, szavatoljam emberek és méregdrága szállítmányok biztonságát. Akinek csupán önmagáért kell aggódnia, annak fogalma sem lehet, mit jelent másokért felelni, másokért felelősséggel tartozni. Ez a felelősség extrém esetben büntetőjogi is lehet. Láttam én már börtöncellában hajósokat. Mennyivel másabb a viharos tenger, öles hullámok foglya lenni. Az elemek amellet, hogy ijedtséggel töltenek el, egyben lenyűgöznek. Olyan hatalommal találkozol, amelyhez képest minden emberi eltörpül. Ami engem illet, mindig is ilyen szemmel tekintettem a tengerészhivatásra. A tengeren könnyen válhatsz vesztesé, erről soha nem szabad megfeledkezni. Amikor egy kis templomon itt a szigeten

megláttam a feliratot: „Itt imádkozott Kolombusz.”, nem arra gondoltam, miért imádkozott. Pontosan tudtam, miről van szó.”

Egyetértésnek, elvitatásnak nem lett volna teteje. Önmagához képest mindegyikük képviselt valamilyen igazságot, amelyben esetleg a végletekig hitt. Ez azonban nem feltétlenül jelentette, hogy közönség elé merészkedett volna körömszakadtáig védelmezni az álláspontját. A harsogva harsogó nyilvánosság inkább riasztott, mint bátorított. Sokkal jobban, mint bármikor. Általában szerettek szónokolni az értékek devalválódásáról, morális válságról, a hálaérzet kinnlevőségeiről. Hogy aztán mit tettek az említettek felszámolásáért, az más lapra tartozik, pontosabban nem ismeretes. Időnként napvilágot láttak ugyan hevenyészett statisztikák, ám enyhén szólva nem viselték magukon a hitelesség jegyeit. Kimondottan szánalmasnak minősült, amikor a számszerűség kalodájába akartak kényszeríteni ez ellen természetüknél fogva tiltakozó dolgokat. Monroy kapitány tökéletesen alkalmasnak bizonyult, hogy különféle vizsgálatoknak vessék alá jellemét, magatartását, akár politikai meggyőződését. Severin Severinoról ugyanez nem volt elmondható. Túl-ságosan sok volt vele kapcsolatban a homály, a bizonytalanság. Elterjedt róla, hogy cirkuszi artistaként kereste valamikor a kenyerét, továbbá művészeti titkár volt egy számottevő művész szolgálatában. Éveiből jutott egynéhány az idegenlégióra is, akár gondot okozott vérmes bozótharcosnak elképzelni, akár nem. A világ többnyire külsőségek alapján ítél, aztán ha pofont kap egy nyiszlett kis embertől, hogy a fal adja a másikat, akkor jönnek az

avatatlan prókátorok, akik tonnaszámra gyártják a legendákat. Szórakozásnak lennie kell – mondotta volt Herbert Happy Prikopa, s ebben mélységesen igaza volt, bármely korabeli ötéves megmondhatja. Esetleg ettől boldog, azaz happy ma kissé korosabban.

Tovább haladva a sorban következnek a szép Nieves. Ő olyan természetesen viselte külsődlegességének megejtő jegyeit, hogy nem érhetette rosszmájú kommentár, incselkedő kérdezősködés, tolakodó ismerkedési szándék. Nem szorult segítségre nehezebb helyzetekben. Meglepő határozottsággal rendezte le azt, aki eltévesztvén a lépést megbotlott, és közelebb merészkedett hozzá a megengedettnél. Aki bocsánatot kért, annak kedvesen megbocsátott, és kísérletezhetett másodszor, harmadszor is. Aki viszont megfélemedezett elemi udvariassági kötelezettségéről, az eleve kizárta magát az újabb próbálkozásból, és csalódottan elkotródhatott. Na, már most hogyan lehet egy ilyen nőt feleségül venni? A válasz magától értődően Avilánál keresendő, az ő birtokában lehet.

De ne számítson könnyű sikerre, aki mindent egy lapra téve a titkok nyomába ered. Legjobb, ha nem számít semmire, s akkor talán leesik valami, ahogy ez lenni szokott. Avilából harapófogóval sem lehetett a párját, kettejük kapcsolatát illető információt kihúzni. Ezzel alaposan rácáfolt a férfiúi átlagra, amely kiszínezett, éppen ezért kétellyel kísérendő vallomásokban tobzódott, ha a nők körében aratott hódítói sikerek kerültek szóba. Avila erkölcsi minimumnak minősítette makacs hallgatását, s ezt Nieves megfelelően tudta értékelni. Ha már majdnem elszakadt a cérna, azaz majdnem megtörni

kényszerült némasági fogadalmát, azzal hárította el a tolakodót, kérdezze meg Nievest. Ha ő beszél, lelke rajta, ám ha ez bekövetkezik, ő lepődik meg leginkább. Szerelmi ügyekben ugyanis hajthatatlan, már ami a dolgok kibeszélését illeti. Ők ketten természetesnek vélték a következetes tartózkodásban megnyilvánuló magatartást. Olyannyira, hogy bizony nem egyszer, nem kétszer háta mögött kinevették a pórul járt próbálkozót. Hogy lehet élni ilyen nővel? Hogy lehet élni ilyen férfival? Hát így. Számukra ez volt az egyetlen járható út, a többi meg nem érdekes.

MONROY kissé lemaradva kullogott a többiektől. Ezt a lazaságot nem merte volna megengedni hajóskapitányi pozíciójában. Egy hajóskapitány értékrendje, magatartási követelményrendszere azonban mérföldekben különbözött az ingatlanügynökétől, aki a tengernél jóval kiszámíthatatlanabb piaci törvényeknek kénytelen magát kiszolgáltatni. Ruházata, kiváltképpen a kellemes mediterrán klímán, lehetett olyan lezser, akár elhanyagolt, hogy az felülmúl minden képzeletet. A kényelmet nyugodtan előtérbe helyezhette az eleganciával szemben. A hajóskapitányt viszont mintha a közmondásos skatulyából húzták volna ki. Nem lehetett életlen, vasalatlan, mosatlan és mosdatlan. Kénytelen kellett lennie meg kellett felelnie annak az ideálképnek, amelyet a köznép évszázadokon át kialakított a hajóskapitányokról. A köznép női egyedei az elvárásra természetesen még rátettek néhány lapáttal. Könnyen előírtak bajuszt, szakállt, a fülben diszkrét fülbevalót, amely a megelőző korok tévedését korrigálva férfiaknak is engedélyezte, sőt szinte kötelezően előírta. Ha valaki ellenvetette netán a másik közhelyet, hogy egy férfi kinézetben nyugodtan vetélkedhet az ördöggel, vagy a bevett fordulat szerinti ronda világháborúval, a hölgyek sikoltva kiáltották, legyen álmuk kapitánya minden további nélkül filmszínész külsejű, s az sem baj, ha az ókori római arénák izmos, napbarnított és mindenekelőtt győztes gladiátora. Nem kétséges, Monroy

kapitányt talán elkedvetlenítette kissé a nap alakulása. Ugrott az üzlet, a kellemes magasságban megállapított tiszteletdíj. Továbbá ennek ellenére ezek – mármint Nieves és Avila, Avila és Nieves – olyan boldogok, hogy csaknem kiugranak a bőrükből. Másnak a kárából – lásd Venezuela megghiúsulása – hasznuk származott. Szerelmes éjszaka és még ki tudja, mi minden vár rájuk. Hát nem megérdemlik? – szokta volt kérdezni a belvárosi ügyvéd incselkedve, ha enyhe irigységet tapasztalt valaki részéről. Ez manapság igazán nem párját ritkító dolog. Avila és Nieves nem voltak abban a helyzetben, hogy megvigasztalhatták volna a kapitányt. Helyesebben viszontatszőnek érezték, hogy gázsuláljanak valakinek, aki valójában nem szolgált rá. Mindamellett egy szót sem szólnak, ha Severin Severino a felszínre bátorodik gyanútlan részegségéből, és oltalmába fogad egy csalódott ingatlanügynököt. Erre azonban mégsem lehetett számítani a kérdéses estén, hiszen közülük Severin Severinot érte igazán veszteség. Odalett a háza, villája, az Espronceda 8. szám alatti építményt törölték a föld színéről. Lerombolták, ellopták, s az sem kizárt, nem is létezhetett eredendően. Egyik rosszabb verzió a másiknál, s akkor még ráadásul az a csúnya rejtélyes ügy a feleséggel, aki talán csak a fantázia szüleménye. Hogy izgalmasabb legyen egy szánalmas, önmagának való élet? Hogy próbára tegye az emberi szolidaritást, felhívva a figyelmet vigasztalan magányára? Hogy gutaütés kerülgesse környezetét, mert megnyugodni és segíteni egyaránt képtelen? Egyesek a vaskos kárörömmel bőven beérik, ha már saját örömeire nem telik. Ha a szomszéd tehene is meg-

döglik, maga a beteljesedett boldogság. Nahát, miket beszélnek itt szegény Severinoról? Vajon mire ébred reggel, ha üzlet helyett jól lerészegedik? Lesz-e háza, felesége, továbbá betevő falat a tányérján? Vajon lesz tányérja?

Vigasztalók hadserege bólogat ilyenkor, hogy a helyzet így meg úgy, azért mégsem lehet annyira rossz. Nem tudnak semmit, de ők tudják. A tökéletes sötétségben látnak, a süketségben hallanak, a némaságban pedig beszélnek. Főleg. Mindenkor, minden helyzetben. Bármikor képesek segíteni. A felelősség fogalmát nem ismerik, és a felelősség sem őket. Mindig máshol csavarognak, ha szükség volna rájuk. Sokra tehát nem lehet velük menni, de számolni kell velük. Ez a lényeg. A tűz közelében érzik magukat legjobban. Ott is tüzet látnak, ahol nincs. Ők a tűz és az oltás egyben. Ha még azzal is tisztában lennének, hogy varázslók, már igazán nem lehetne velük bírni. Folyvást törlik a homlokukról a verítéket, mert mindig nagy munka után vannak. Akkor is, ha nem. Különben nem verítékeznek. Egy ritka betegség miatt az ilyesmire képtelenek. Fantomérzés kerítette őket hatalmába. Jó pénzért elárulta nekik a szakorvos, mint a Tudela, aki diplomáját szakaszosan szerezte. Rendelője falát nemzetközi helyszíneken szerzett, gondosan beke-retezett továbbképzési oklevelek díszítik. A kollégát kollégának szólítják, a tegezést, mint kitüntetett társalkodási formulát ritkán alkalmazzák. Az asszisztensnővel, mint Tudela doktor Plöm-Plöm kisasszonnyal, kivételt tesznek, de ez más lapra tartozik. A pacientúra hallgatólagosan tudomásul vette. Kénytelen volt, miután egy elhíresült esetben a frissen felszentelt doktor visszavonta a

tegezést a falujabeliektől. A szigorú gesztust ügyes rímbe szedte: „Tegezés vissza, doktor lett a Miksa.” Az orvossal jól felfogott érdekből senki sem mer packázni. A jól felfogott érdek azonban nem más, merő tévedés. Gyávaság a javából. De erre nem lehet gyógyszert felírni. Ajánlható a természetes gyógymód, például az alkohol és egyéb ajzószeres. Ezek azonban oda vezethetnek, hogy a páciens felbátorodik, és oktan cselekedetre ragadtatja magát. Például közelebbi ismeretségbe keveredik Plöm-Plöm bájaival, ezen keresztül az egzaltált doktor indulatával, beleértve annak tenyerét is.

Avila fogadalmat tett, soha többet. Soha többet nem vet buja pillantást Plöm-Plöm kisasszonyra. Ha gondjai adódnak, máshol keres megoldást. Felesküdött arra is, messzire elkerüli Tudela rendelőjét. Legalábbis kitalált betegséggel, gyatra kórral nem zaklatja a doktort. Valószínűleg Tudela is tehetett valamilyen fogadalmat, mert a korábbi egyetlen találkozás óta szinte naponta gyötörte kérdéseivel Plöm-Plömöt, hol lehet, merre járhat Avila úr, aki anno markáns benyomást tett rá. Arra jótékonyan nem emlékezett, hogy szabályszerűen kipenderítette rendelőjéből. Hozzá ne forduljanak olyanok, akik meg akarnak halni, akik érzéketlenek a Plöm-Plömben rejlő lehetőségekre. Kifejezte abbéli reményét, Avila nem aljasodhatott le annyira, hogy egészségügyi problémája esetén más, nála érdemtelenebb kollégához fordul. Ő nem rabol pácienszt mástól, beéri a saját betegkörrel, de tőle se raboljanak beteget, kiváltképpen olyant, aki kimeríti a felsőbbrendű minőség fogalmát. Amikor az „aviláris roham” utolérte Tudelát, Plöm-Plöm kisasszony rögtön

tudta, mi a teendő. Nem törődve azzal, mennyien vannak a váróban, bezárta a rendelőt, kiakasztotta a „Ne zavarjanak” feliratú táblát, és mesterséges légzésben részesítette a doktort. Ehhez persze neki kellett vetkőznie. Az energiaveszteség heveny energiaveszteséghez vezetett. Az aktus, gondoljon mindenki arra, amire akar, elterelte Tudela figyelmét, és ezzel az „aviláris roham” észrevehetően enyhült.

Tudományosan megmagyarázhatatlan, de Tudela „aviláris függősége” egy időre felvette a kölcsönösség formáját. Avilát nem kínozták „tudeláris rohamok”, ám egy bizonyos, mások előtt titkolt panasszal régóta szeretne volna felkeresni Tudela rendelőjét. Csak éppen közbejött a lakásmizéria, ami átmenetileg fontosabb volt, mint a „nem én öltem meg” kényszerképzelete. Fontosabb volt, de tényleg csak átmenetileg. Minél inkább halogatta különböző okok miatt az orvost, annál jobban nyomta az önvád alóli menekülési kényszer súlya. Nem egyszer azt képzelte, egyszer csak kopognak otthon, Nieves nyitja az ajtót, a küszöbön ott áll vigyorogva Tudela, nem szól egy szót sem, csak fülön fogja őt némán, és az elképedt Nieves döbbenetére elvezeti a rendelőjébe. Mindannyiszor kijózanodott azonban. Rájött, ez túlságosan kényelmes volna. A gondolatolvasó orvos és ő. Nem szól, nem kérdez, csak teszi a dolgát. Ránéz, háromig számol, majd megállapítja a diagnózist, bead egy ismeretlen összetételű injekciót és kész, meggyógyult a képzelt és a valódi bajaiból. Nem volt túlságosan sok, de éppen elég ahhoz, hogy úgy érezze, valami nincs rendben. Mások kétszáz kilométeres sebességgel rohantak a rendelőbe, ha egy

pötty megjelent a karjukon. Kilószám ették a gyógyszert, amitől aztán igazán megbetegedtek, majd jöttek a mellékhatások, a mellékhatások mellékhatásai és így tovább, és az ördögi körből nem tudtak szabadulni.

Avila egyelőre ott toporgott mámorosan egy sikertelenül végződött lakáskeresési akció után az utca kövezetén, és nem értette mi történik, pontosabban nem értette, miért nem történik semmi. Mivel a többiek hasonlóképpen voltak, el lehetett mondani, hogy azon a helyen, abban az órában az értetlenség ki tudja, milyen egységben mért sűrűségi együtthatója meghaladta az utóbbi hat esztendő elemzők szerint is magasnak talált átlagát.

– Mondott valaki valamit? – merült fel megint az alkoholsüllyedésből Severin Severino.

– Nem mondott senki semmit, csak uraságod lelkiismerete szólalhatott meg. Mondja, van egyáltalán? – válaszolt Avila.

– Micsoda van? – kérdezte Severino bárgyún.

– Lelkiismerete.

– Lelkiismerete mindenkinek van fiatalember. Roszszabb esetben volt, csak eladta, mint piacon a libát. Ha hiszi, ha nem, időnként az ilyesmi is piaci portéka. Látna volna az idegenlégióban, mi mindennel kereskednek az emberek a halál árnyékában.

– Hol?

– A halál árnyékában.

– Higgyem is el?

– Látom kedves Avila, maga ilyen kételkedő alkat. Bocsánat, semmi kifogásom, nem is szóltam semmit. Csupán észrevételeztem, hol tartanak egyesek.

– Jó, én is bocsánatot kérek. Megint eljárt a szám, holott megtanulhattam volna.

– Avila barátom, tanulni soha nem késő. Utólag is lehet, de még mennyire. Aki akar, mindig okulhat, okosodhat.

– Osztom a véleményét. Én legalább elmondhatom, nem menekülök az ismeretek elől. Bár érzem a dolgok hátulütőjét. Ismeri azok tragédiáját, akik túl sokat tudtak?

– Ismerem, hogyanne ismerném. Érdekes módon, a két szélsőséget volt szerencsém megismerni, az ostobákét, meg az okos tojásokét. Mind a két kategória tapasztalataiból lehet okulni. Mit a tapasztalataiból? A sorsukból.

– Úgy látszik, rám is rám férne az idegenlégió.

– Ezzel ne vicceljen, Avila, mert könnyen megjárhatja. Oda csak akkor jelentkezzen, ha elment az életkedve. Elnézve kedvesének szépségét, ezt aligha hiszem.

Esze ágában sem volt Avilának az idegenlégió. Bár-mikor csatlakozhatott volna, ha ahhoz van kedve. Rejtély, hogy a gondolat időről időre megkísértette. Először az olvasmányaiban, aztán az életben is, a plakátok hirdetésein, a légiós laktanyák közelében csatangolva. És személyesen ismert néhány embert, akik megjárták a légiót. Hitte is, meg nem is a meséjüket, bár a kemény tartást, a markáns arcélt nem lehetett elvitatni tőlük. Egy ukrán, akit aztán elbocsátott a légió, még a sebesülése nyomait is megmutatta. Ezt már Avila sem vehette színlelésnek. Valahogy nem kíváncszott a nyomdokaiba lépni. A hősiességnek ez a konkrét válfaja nem érintette meg. Eleinte fogalma sem volt, hogyan célszerű közelíteni a gyengébb

nemhez. Nem is aratott különösebb babérokat a hódítás művészetében. Nievessel viszont rögtön learatta a legjelentősebb babért. Annak ellenére, hogy ő sem kért számon tőle csatatéren, lövészárokból szerzett diadalokat. Elegendőnek vélte, hogy a kezére pályázó férfiú letöltötte a normális katonai szolgálatot, és ennek pozitív jeleit felfedezhette rajta a megismerés folyamatában. Severin Severino is átmehetett valamikor valakinél a vizsgán. Ha az illető hölgyet nem riasztotta eleve a legendákkal és rémtörténetekkel egyaránt övezett légió, akkor valószínűleg elégedett lehetett az eredménnyel. Kétség nem férhet hozzá, fess legény volt régen az öreg. Az arcán húzódó ráncok megértek volna egy komolyabb tanulmányt, különös tekintettel a barázdák forrásvidékére. A nők kifejezetten kedvelik a kalandorokat. Általában jóval többet feltételeznek róluk, mint az indokolt volna, s ezzel bizony elbizakodottá teszik őket. Csodálkoznak aztán, ha ezzel a kalandor visszaél, holott a lovagi tempó meg a zshiványság nem feltétlenül járnak kézen fogva, és nem is említhetők egy napon.

– Monroy kapitány – szólította meg ezúttal Avila a kapitányt, akiből így elég nehezen válik majd, legalábbis a társalgásban, ingatlanügynök.

– Mi tetszik, Avila? – kérdezte meglepetten Monroy.

– A légióról beszélgettünk itt Severinoval. Igen kíváncsi volnék, szerepel-e az idegenlégió az önéletrajzában?

– Elég hivatalosan hangzik, ahogy kérdez. Mintha csak valami kérdező biztos, közvélemény kutató lenne. Őszintén megvallva nem szeretem az ilyesmit. Azt ku-

tatnak, amit akarnak, az eredményt is manipulálhatják, azt igazolnak vele, amit akarnak. Röviden, velősen, kedvesen és udvariatlanul ennyi. Ha már beleléptünk, na, nem a légióba, hanem ebbe a párbeszédbe így foglalhatom össze.

– A kapitány jól megkerülte a választ. Ez az igazi. Fél órát beszélünk, és nem tudunk meg semmit, nem marad semmi.

– Látom, Avila, magának létkérdés a kérdés. Így tartozom annyival, hogy ne kerüljem meg a tényeket. Durr, bele a közepébe. Két út volt annak idején előttem. Az egyik a tenger, a másik a légió. Lett volna természetesen további háromezer, de úgy vagyunk, mint a vásárlással az üzletekben. Két esetben nehéz igazán a választás. Ha nincs egyáltalán választék, meg, ha az igen bőséges. A kettő több mint az egy. Választhatok, de nem kapok a dömpingtől idegsokkot. Mellesleg, később kinyílt a világ. Így kerülhetett látókörömbe az ingatlanpiac. No, a légióról annyit, hogy a tengertől megkaptam mindent, plusz még azt is, amit a légió adhatott volna. Bizonyára meglepődik, de engem mindig zavart a légió mellett a jelző, hogy idegen. Igaz, nem mondhatták, hogy ismerős, meg gondolom arról is szól, hogy bárhol bevethető idegen földön.

16.

NIEVEST nem lehetett faggatni légiós múltáról, legfeljebb arról, van-e a dologról véleménye. Mindenről volt nézete, de nem tartotta fontosnak minduntalan kifejteni. Nem egyszerű kihívás sem többet, sem kevesebbet beszélni, mint amennyi éppen szükséges. Arányérzéken múlik az egész, s tudvalévőleg azt sem adják ingyen. Nieves szerencsés csillagzat alatt született. A külső és a belső tökéletes összhangját mondhatta magáénak. Az általa sugárzott harmónia nem hagyta közömbösen környezetét. Ki-ki vérmérséklete, intelligenciája szerint foglalt állást vele kapcsolatban. Köztük vegyesen voltak az irigyek és a jó szándékú lelkes pártolók, hogy ne mondjuk, rajongók. Kevesen akadtak, akik felvették a le sem dobott kesztyűt, és könnyelműen versenyre keltek, vállalva a valószínűsíthető kudarcot. Dehogy akart Nieves bárkivel is versenyezni, kesztyűket dobálni, párbajra hívni. Nem számolt azonban azzal, hogy létezése egyesek szemében szinte provokációnak számít, s az egyesek ugyanazon az úton óhajtanak haladni, amelyen ő, csak éppen szemben és olykor egészen durva eszközökkel, felkészülve a mindenáron való ütközésre. Ugyanazon az úton és szemben azt jelenti, hogy akaratlanul szembesül velük, s ha már szembesül, ütköznie kell, bármennyire kellemetlen. A ledobott kesztyű példázatánál maradva, éppen a kéretlen ellenfelek dobták az arcába a kesztyűt, és próbálták csatára kényszeríteni függetlenül a harc

várható kimenetelétől. Nem a kimenetel volt számukra a lényeg, hanem kizárólag a harc, amelytől elhamarkodottan már egyenrangúnak képzeltek magukat, a küzdelemre kényszerült Nievest pedig eleve legyőzöttnek. Könnyű mondani ilyen helyzetben, térj ki, válaszd a békés utat. Aki már volt hasonló helyzetben, az tanúsíthatja, nem lehet kitérni, s nem akkor van béke, amikor te akarod. A béke egyáltalán nem szerepel a provokátor tervei között. Ha a szót hallja, gúnyosan elhúzza a száját, mit neki a béke, amikor ő rendíthetetlenül tör a győzelemre, s ennek érdekében minden eszközt bevet.

A fárasztó nap újabb fordulatot vett, amikor megint megszólalt valakinek a mobilja. Most nem találgattak, hanem kirakták a járda kövére a készülékeket, s árgus tekintettel figyeltek. Ismét Avila irányába mutattak a hang és a fény jelei. Avila felkapta a telefont, ránézett a kijelzett számra, és nem hitt a szemének. Castell volt, a hívó, a regionális lapszerkesztő. Örömhírt közölt. Megtalálta a feleségét.

– Végre egy jó hír – szólalt meg Avila. – Na és, hol, mikor? Most nem tudsz róla beszélni? Nem baj, majd elmeséled. Az a fontos, hogy megvan. Szia, majd találkozunk.

– Minek kell örülni? – kérdezte Nieves.

– Meglett a Castell felesége.

– Ez nagyszerű! – csatlakozott az örömhöz Monroy.
– Ha minden elveszett nejhez párosítunk egyet, akit sikerült megtalálni, akkor helyreáll az egyensúly. Csupán az a kérdés, eredendően, a világ teremtménye óta hogyan áll az elveszett és a megtalált feleségek aránya, s van-e számot-

tevő előrelépés ezen a fronton. Nehogy illúziónak essünk áldozatul, a megtalált feleség lényegileg nem pótolhatja az elveszettet. Mások örülnek az egyiknek, ismét mások siratják a másikat. Az előbbiekhez könnyű csatlakozni, az utóbbiak szomorúsággal töltene el, és őszintén megvallva nem vonzanak.

– Igaza van kapitány uramnak – erősítette meg az álláspontot Severin Severino, aki lehetséges módon átmenetet képzett az elveszett és a megtalált feleség között egy személyben.

– Én a maga helyében hallgatnék – korholta Avila az öreget.

– Ne légy olyan harcias, szerelmem – csitította Nieves. – Severino úrnak is megvan a szempontja. Bár elmondhatnánk ezt a kedves feleségéről is. Mivel hűlt helye...

– Ezekkel a feleségekkel mindig baj van, nem vették észre? – vágta el a mondatot Monroy.

– Nemem és pozícióm égisze alatt akár ki is kérhetném magamnak ezt a fölöttébb diszkriminatív álláspontot – mondta Nieves szemrehányó hangon. – Általában minden igaz, vagyis semmi sem az. Egyszerűen sérti az ember igazságérzetét az ilyen kirohanás.

– Nieves kisasszony, nem rohanok én sehova, sem be, sem ki, csupán összegyűjtött tapasztalataimra támaszkodva mondtam valamit.

– Jobban tette volna, ha az igazságot tartja szem előtt, tisztelt kapitány – enyhült meg Nieves. – Az igazság keresése nehéz kenyér, de nem mondhatunk le róla,

mert óhatatlanul teret engedünk az igazságtalanságnak, amiből bőven akad ezen a világon.

– Bizony, bizony – bólogatott egyetértően Severino.

– Az esetnek azért van egy megszívlelendő tanulsága – fordította komolyra a szót Avila.

– Micsoda, árulja el! Majd kifúrja az oldalamat a kíváncsiság – így Monroy.

– Számomra leginkább az, hogy ne essünk pánikba rögtön. Ha eltűnik a feleség, még akkor sem. Az esetek többségében előkerülnek. Gyakran egyszerű zsarolási szándék húzódik meg a háttérben. Ha a nő megszökött a harmadikkal, akkor nincs miről beszélni. Ha azonban nincs harmadik, és bűncselekménytől sem kell tartani, akkor legyünk türelmesek, foglaljuk le magunkat bármivel, kivéve a rögtöni és újbóli párkeresést, számoljunk huszonnégyig, vegyünk hidegzuhanyt, üljünk ki a tengerpartra, figyeljük a hullámverést és mindenekelőtt várjunk türelmesen. Pontosan azért, mert a feleség, ott, ahova elbujdosott éppen arra számít, hogy türelmetlenek leszünk, megöl a féltékenység, hogy sírógörcs, könnyzuhatag árnyékolja be, kezdi ki férfiasságunkat.

– Befejezte, fiatalember? – kérdezte türelmetlenül Monroy kapitány-ingatlanügynök.

– Látja, kapitány, milyen hamar elveszíti a türelmét? Látnivaló, jó ideje távol tartja magát a női nemtől. Mi ez az erőszakolt elszigeteltség, mérhetetlen zárkózottság? A szerzetesi magány sem lenne megfelelő magyarázat arra, hogy ennyire hátat fordítson az élet érzéki örömeinek, lányoknak, asszonyoknak. Nem gondolja, de mélységesen megbántva érezhetik magukat emiatt. Fogalma sincs,

mennyi alkalmazkodást kíván az együttélés. Nem ismeri a konfliktus, a kompromisszum fogalmait, legalábbis mintha nem ismerné. Remélem, nem gázoltam bele a lelkivilágába.

– Befejezte, Avila?

– Egyelőre be.

– Akkor arról tájékoztatom, sajnálatos módon belegázolt a lelkivilágomba. Az életemről nem tudhat semmit, de ez nem az ön hibája. Most éppen nem vagyok nő, sőt egyéb formulákkal, párosítási, párosodási variációkkal sem szolgálhatok, de ez nem mindig volt így. Kapitányságom ideje alatt nem sok értelme lett volna egy hónapokig otthon hagyott feleségnek, miközben én járom a tengereket. Ha van kegyetlenség a földön, akkor ez az. Jelentkező persze akadt volna elég, hiszen a kapitánynak azért elég jó az árfolyama a halpiacon. Nem engedtem meg magamnak sem a fényűzést, sem a könnyelműséget. Hagytam fejemre zúdítni a közhelyet, hogy a tengerészre minden kikötőben vár egy nő. Nincsen annyi nő, annyi kikötő, hogy én vállalkoznék az ámokfutásra. Amit a kikötői kocsmákban mesélnek kivénhedt matrózok a szájtáti közönségnek, azt el lehet osztani kettővel. Továbbá az én beosztásomban elvárt valami komolyságot a reglama, ha a kapitány önmagától nem várna el semmit. Azaz biztosítva vagyunk, voltunk a szélsőségek ellen.

– Értettem, kapitány – helyeselt Avila. – Ezennel megkövetem. Sajnos elragadt az indulat, noha Nieves mindig óvott a forrófejűségtől. Őt is szeretném megkövetni. Nem történik semmi, ha a hibáinkat belátjuk. Úgy

értem, nyugodtan megtehetjük. Nem billen le fejünkről a korona.

– Ó, a teremtés koronái! – mosolyodott el Nieves.

A TEREMTÉS koronái hallgatólagosan lemondtak ezen az estén a hatalom jelvényeiről. Nem óhajtottak uralkodni. Örültek, hogy egyáltalán meg tudtak állni a lábukon. Lett volna mit elmélkedni azon, miért járja be oly gondosan az alkohol az emberi test részeit a megfájduló, zavaros fejtől az émelygő gyomron át egészen az elnehezült lábig és vissza. Az ital már csak ilyen vándorló, cirkuláló szerzet, amiért akár kitüntetést is érdemelne, ha ledönti áldozatát, ha nem. A nap túlságosan hosszú nyúlt, de az éjszaka valahogy nem akarta elengedni őket. Mintha csak tartogatott volna még valamit, mielőtt lehúzzák a rolót, és mámoros búcsút intenek egymásnak. Összességében pozitív mérleget vonhattak az eltelt órák történései alapján. Annak ellenére, hogy a kitűzött cél, a kiszemelt lakás áruba bocsátása nem teljesült. Sőt, eltűnt a föld felszínéről nem kis megrökönyödést előidézve. Az még hagyján, hogy a dolog a kaland résztvevőit meglepte. A fölött viszont már nehéz napirendre térni, hogy Severin Severino, a tulajdonos sem tudott róla semmit. Legalábbis tudatlannak és fölöttébb meglepettnek látszott a helyszínen. Megpróbálta ugyan tulajdoni lappal igazolni és nevesíteni az Espronceda utca 8. számú ingatlant, a telekkönyvi hivatalnokok viszont az igazak álmát aludták, nem állhattak rendelkezésre. A szomszédok és azok szomszédjai meg azért nem tanúskodhattak, mert a rossz közbiztonság miatt visszahúzódtak házaik távolabbi zugaiba, az ajtókat pedig gondosan zárták. A véde-

lem megerősítésére szolgáló véredek hevesen ugattak, a kamerarendszerek is szorgalmasan működtek.

Meg lehetett figyelni, Severin Severinot nem rázta meg különösebben a ház eltűnése, mintha az ilyesmi a világ legtermészetesebb dolga lenne. A legenda szerint több más ingatlant is birtokolt főleg a tengerparti övezetben, ezekről azonban nem tett említést. Úgy látszik, az Espronceda 8-as számút akarta Aviláékra sózni, a terve azonban a tényállás szerint megghiúsult. Hasonló közömbösséggel az igazán gazdagok reagálhatnak a jelentős veszteségre, de az sem kizárt, hogy befelé sírnak, csak kifelé tükrözik a közömbösség látszatát, mintha semmi sem számítana. Rajtuk ne köszörülje senki a nyelvét, ne sajnálkozzon, ne hizlalja a kárörömét. Avila szerint az emberek lépten-nyomon vizsgáznak. Akkor is, ha megszólalnak, akkor is, ha méla hallgatásba burkolóznak. A közöny olykor beszédesebb, mint a szószátyár prédikátor. Az egyelőre nem szerepelt a tervben, hogy az Espronceda 8. után vegyék sorra a következő lakást, illetve lakásokat. Ha már annyi van Severin Severinonak. Ha van is, bizonyára foglalt, laknak benne. Hacsak nem estek áldozatul szintén merényletnek. Romosak voltak, le kellett bontani őket. Ledózerolták, mert nem volt építési engedély. Elhordták a tolvajok téglánként. A gyanakvás persze jó vigyázni. Ha rendesen belefog az ember, soha nincs vége. Kiderülhet, – a gyanakvás szintjén – semmi sem igaz Severino lakásaiból. Miért nem mindjárt az egész várost tudja magáénak? Az Espronceda alapján jogosnak tűnt minden sejtelem. A dolog nem lett kibeszélve. Mint igen sok dolog az életben. Ezért aztán prob-

léma hegyeken járkál, alszik az emberiség. Az adósságot csak gördíti maga előtt, emeli, egyre csak emeli a dombokat, a halmokat, amelyekből előbb vagy utóbb összeáll a hegy, aztán mindenki tétlenül, bambán néz a másokra, nem ért és főleg nem csinál semmit. Ahelyett, hogy belefogna a munkába, csökkentené a saját adósságát, ezzel óhatatlanul az össznépi tartozást.

Kicsit világosabb fejjel Avila és Nieves átgondolták volna, mennyi minden történt egyetlen nap alatt az életükben. Ugyanakkor nem a mennyiség volt a fő jellemző, hanem a minőség. Költözési szándékkal ébredtek, s egy telefonhívás jóvoltából maradt a régiben minden. Ezt is, azt is meg kellett emészteniük. Az életet végül az emészténivalók mentén is le lehet játszani. Csak éppen rengeteg italt kellene legurítani az egészség megőrzése érdekében. Nyugodtan lehetne akár józanságot emlegetni. Nem csak alkoholisták mondják, hogy az ital kijózanít, átemel egyik világból a másikba, majd lehet, abból egy harmadikba. Néhány pohár után megnyílik a lehetőségek tárháza. Ha nem vigyázol, elveszhetsz benne, és imbolyogni kezdesz. Ekkor mutogatnak rád idegenek ujjal, nézd, hogy be van rúgva. Semmi közük hozzá, éppen ezért formálnak véleményt, hadd tudja meg mindenki, nekik még az is van, mármint véleményük. Nievesék szerettek kívülállók maradni, nem szólni, nem kotyogni, nem belekotyogni, nem csodálkozni. A nap vége felé egyetlen gondjuk maradt, szépen lassan, lehetőleg észrevétlenül leszakadni a társaságtól. Nem rajongtak a formális megoldásokért. Ezúttal szinte elképzelhetetlennek tetszett számukra a búcsúzkodás nyilvános színjátéka.

Ölelések, csók, fogadkozások, áltatások, szükségképpen hazugságok, majd ugyanaz többször megismételve. Az alkohol összekavarja a számtani képességeket, a túlzó kedvesség örve alatt mindent hajlamos megengedni, csak maradjon mindenki, hiszen még nem is kérdezték ezt vagy azt, voltaképpen semmit, s ez öreg hiba, ha már így szépen összejöttek, megszeretett mindenki mindenkit, a barátság örökké tartson, száz-kétszáz év csak az igényteleneknek elég. Aviláék nem voltak igénytelenek. Kihasználva a sötétet, a tömény fáradságot megfelelő pillanatra vártak, amikor egy gyorsan elmormolt köszönéssel vagy nélküle levágják az utat, a kanyart, s amilyen gyorsan csak lehet, kilépnek. Kizártnak tartották, hogy a hoppon maradt Monroy-Severino kettős kiabálva ered a nyomukba. A gondolatban, majd szóban megfogalmazott tervet cselekvés követte.

– Köszönünk mindent, jó éjszakát, nagyon örültünk – hadarták kórusban.

A választ, ha egyáltalán volt, nem hallották, belevestek a sötétségbe. Kézen fogva szaporázták a lépéseiket, nehogy egymástól is elszakadjanak, s emiatt előadódjon egy hír értékű valami újabb feleség, s netán férj rejtélyes eltűnéséről. Még csak az kellene, hogy Castell, a regionális lapszerkesztő neszét vegye a dolognak, és tartományi szintű rémhírt indítson útnak a gyorsaság fontosabb, mint a pontosság jelszóval, amely a sajtóetikai dilemma egyre szélesebb körben alkalmazott feloldása. Máig a helyzet odáig romlott, hogy nem csak a pontosság lett félretéve a sublód legmélyebb rekeszeibe, a gyorsaságot is felváltotta a jóleső kényelmesség. Ha az olvasó

siet, az ő baja, hadd siessen. Majd jól elfárad, különben se akarjon mindent tudni, aki kíváncsi, hamar megöregszik. Nievesből nem lesz eltűnt feleség a szenzációhajhász újságok miatt. Avila pontosan emlékezett esküvői fogadalmára. Bekeretezett formában a nappali falára akasztotta Nieves kifejezett egyetértésével. A tudatlanok ilyesmit még nem láttak. Rájuk jellemző rosszindulattal szolgálalkúséget emlegettek. Az önmagukhoz őszintébbek kissé szomorúak voltak, és irigynek látszottak.

17.

AVILA ÉS NIEVES – nem lehet mást mondani – végül szabályszerűen kereket oldottak. Sikeresen elhagyták megpróbáltatásaik helyszínét. Úgy érezték, visszanyerték szabadságukat. És ebben alig van túlzás, ha visszapörgetjük kalandozásaik állomásait. Kalandozások állomásai? Ők maguk is mosolyognának a megállapításon. Nem történt több, csupán sodródtak a jelentősnek aligha értékelhető eseményekkel. Sérüléseket, esetleg sérelmeket nem szenvedtek. Ez feltétlenül hozzátartozik a nap krónikájához. A tétlenség, az eseménytelenség és az eredménytelenség bizony tartogathat veszélyeket. Az emberi viselkedés olykor kiszámíthatatlan. Az viszont kiszámítható volt, hogy hazafelé veszik az irányt. Várta őket az otthon, amelyet elhagyni készültek, s amely hűségesen velük maradt, mert Venezuelából kedvező hírek érkeztek. Akinek túlságosan jellegtelen az indoklás, tetszés szerint kerekíthet belőle bármit, hogy érdekesebb legyen. Bár Venezuela véletlenszerű beavatkozása azért eléggé rendhagyó. Ha nem lettek volna fáradtak a vándorlás és az alkoholos nyomás következtében, talán ünnepélyesen kihúzzák magukat, s megilletődve lépik át a jól ismert küszöböt, hálát adva a sorsnak a kedvező változásért, jobban mondva a változás elmaradásáért. Szinte öntudatlanul zuhantak az ágyba, s szerelmes ölelésben tértek újra magukhoz.

– Mit szólsz, drágám? – kérdezte csókok között Nieves.

– Mihez mit szólok? – viszonozta Avila.

– Hát a történetekhez, pontosabban ahhoz, hogy nem történt semmi.

– Örülök veled együtt, édesem, és boldog vagyok. Erre majd újra iszunk, ha a maiból magunkhoz térünk, ha kijózanodunk.

– Ne siettessük az időt. Lazuljunk el, amennyire csak lehet. Ráérünk, nem gondolod?

– Most még rá.

– Hogy érted?

– Úgy, hogy fontos teendők várnak ránk, külön-külön és együtt is.

– Jó, de most hagyjuk békén a teendőket. Elég lesz holnap felébredni.

– Elég, elég. Én is azt mondom. Tegyük el magunkat holnapra. Jó éjt, drágám.

– Jó éjt neked is.

Reggel vakító napsütésre ébredtek. Később a szokásosnál. Egyelőre megengedhették maguknak. Elmerültek a narancslé és a kávé élvezetében. Megegyeztek abban, hogy azért nem volt hiábavaló az előző nap. Kifejezetten szórakoztatónak találták Severin Severinot és Monroy kapitányt, ugyanakkor lovagiasan felmentették őket a kudarc miatti felelősség alól. Nagyobb baj, hogy Severino lakása az Espronceda utca 8. szám alól szórén-szálán eltűnt, Monroy kapitány-ingatlanügynök pedig ennél fogva kilátástalan ügy mellé szegődött. Az anyagi veszteség mellett az elpocsékoltság is szomorúsággal

tölthette el őket, miközben Nievest és Avilát hasonló szomorúság nem sújtotta. Abban is megállapodtak, bizonyos idő elteltével baráti találkozóra hívják majd Severinot és Monroyt minden kötelezettség nélkül, ami a mai világban elég ritka. A barátság akkor igazi, ha érdektől mentes. Hogy esetleg Monroy és Severino másként vélekedhet a barátságról, az ő személyükről, pillanatig nem fordult meg a fejükben.

– Majd szerkesztek egy szellemes meghívót, aztán személyesen kézbesítem – ajánlkozott Avila.

– Mégis mire gondolsz?

– Természetesen a Parasol, Girasol vagy Quitasol nevű bárra, Monroy kapitány törzshelyére. Emlékszel? Ott ismertük meg. Remélem, Severinonak is megfelel.

– Miért ne felelne meg? De ne siessünk. Időt kell hagyni mindenre. Ettől egyszerűen jobbak lesznek a dolgok.

– Ha nem a kényelmességet tartod szem előtt, akkor egyetértek. A hátsó szándék ugyanis leront mindent.

– Ki beszél itt hátsó szándékról?

– Igazad van.

Egyébként tartósan kísértette őket a múlt, ha már a társalgásban amúgy is „arrafelé jártak”. Múltra emlékeztetett a kis előkertben virító vérpiros hibiszkusz, s mint-ha a régebbi időkből bukkant volna föl a postás, aki vidám köszönés után nagyméretű borítékot nyújtott át Avilának.

– Biztos valami hivatalos küldemény – jegyezte meg Nieves.

– Nem, drágám. Tudod kitől jött?

- Honnan tudnám, hiszen nálad van.
- Nem hiszem, hogy kitalálnád. Mond valamit neked a Juan Antonio Miranbell név?
- Várjunk csak. Te jó ég, csak nem a festőművész?
- Bizony az. Jól elfeledkeztünk egymásról, illetve mi őróla, hogy igazságosak legyünk. Vele viszont történhetett valami, hogy levelet küld a címünkre. Bocsánat, nem levelet, meghívót.
- S mire hív az impresszionizmus és a kávéfőzés királya?

– Jobb, ha felolvasom.

„ Nieves és Avila, Kedves Barátaim.

Szeretettel hívlak Benneteket lakásomon, a Graciliano Afonso utca 3. szám alatt folyó hó hatodikán este 8-kor nyíló kamara kiállításomra, amely keresztmetszetet kíván adni művészetemről, szükségképpen az életemről. A programot csellójátékkal színesítem. Azon se csodálkozzatok, hogy a tárlat kissé kávéillatú lesz, hiszen régen megszokhattátok. Nagyon örülnék, ha találkozoznánk.

Szeretettel: Juan Antonio Miranbell”

– Úgy látszik, rossz korban élünk – volt Nieves első gondolata.

– Miért mondod ezt? – kérdezte Avila.

– Azért, mert az ember szinte könnyekig meghatódik, ha valami kedvesség éri. Olyan ritka manapság az ilyesmi.

– Akkor örüljünk kétszeresen. Igaz, nem lett belőlem festő. Nem az igyekezeten múltott. Veled kapcsolatban meg nem jött be a mester ravasz terve.

– Milyen terve?

– Hogy elérjen nálad valamit. Anno nem tudta rólad levenni a szemét és majdnem a kezét.

– Egy festőtől nem is vártam volna ilyesmit. Szinte sértőnek találtam volna.

– Romlottság atyja ne hagyj el! Csak lassan a testtel. Emlékszel, hogy eltűntetek Maspalomason az óceán partján, engem meg majdnem a frász tört ki?

– Lehet azt elfelejteni? De nem attól tartottál, hogy a vízbe veszem, hanem egészen mástól. Mert, hogy ketten tűntünk el. Te meg rögtön kombináltál.

– Ahogy Miranbell mester is. Mit gondolsz, mire ment ki a homokdűnék között tett ajánlata, hogy vetkőzünk le, nyugodtan szerelmeskedjünk veled, őt nem zavarja egyáltalán?

– A festő és a vadra ácsingózó férfi ősi ösztöne.

– Én az utóbbit éreztem erősebbnek.

– Ti férfiak mind egyformák vagytok.

– Ezzel vigyázzunk egy kicsit. Mindent azért nem vállalok.

Festőleckékkel kezdődött a történet. Miranbell mester feladott egy hirdetést az Espot Semanal című reklámújságban. Növendékeket várt korlátozott számban. A leckén kívül kifogyhatatlan kávéfőzővel is kecsegtetett. Avilát már a telefonon keresztül tehetségesnek ítélte. Szegény ember. Végül csalódnia kellett. Lelkesedése rögtön visszatért, amikor megismerte Nievest, aki tapintatosan visszahúzódott a láthatatlanságba. Okosan felismerte a dolog veszélyeit. Avila ott maradt a mester nyakán két másik tanítvánnyal. Az egyik később a divattervezői pályán kamatoztatta tehetségét. A harmadik nő-

vendék, egy gazdag asszonyság beérte azzal, hogy elkészítette Miranbell felügyelete alatt szeretett rokona portréját. Avila a festészen kívül megismerte a mester kalandos életét. Rendületlenül főtt a kávé, füstölögtek a komisz kávészivarkák, Miranbell meg ontotta a nőkről szóló, fölöttébb tanulságos történeteit. Majdnem sikerült megsajnáltatnia magát, ám kiderült, nem kell félni. Rutinosan kormányozta élete hajóját a legveszélyesebb zátonyok, sziklák között. Amikor társaságra vágyott, akkor azzal szerencsétlétte a véletlen, amikor éppen korlátlan szabadságra áhítozott, akkor pedig sikerült megszabadulnia a női nem legragaszkodóbb példányaitól, feleségtől, barátnőtől, modelltől. Nem bírta elviselni a féltékenységet, a pedáns rendet. Aki ilyesmivel kísérletezett nála, annak hamar kitelt az ideje. Mindamellet híre ment, hogy asszonyvérrel táplálkozó vámpír, aki átharapja a szeretői nyakát. Az áldozatok tárháza egyszerűen nem akart kimerülni, de csodák csodája mindegyik életben maradt, legfeljebb fölpanaszolta, amikor végül is hoppon maradt. Miranbell mester megszállottja volt a hétvégi maspalomasi túráknak.

Kocsiba vágta magát, valamint újdonsült barátait, Nievest és Avilát, és máris zúgott az autópályán délre a sárga autó. A homokdűnék közelében lerakta a kocsit, megszabadultak a ruháiktól, s mezítláb taposták a sivatagi homokot, mígnem a nudista strandhoz értek, ahol megjelenésükkel némi feltűnést okoztak. Először is azzal, hogy ha lengén is, de fel voltak öltözve, másodszor a társaságuk összetételével. Egy gyönyörű nő, egy szakállas, ősz hajú férfiú és egy fiatalabb. A langyos klímájú

délen ilyen felsorolásból bármit ki lehet hozni, csupán fantázia és romlottsági fok kérdése. Ki kinek a kije? Kit kivel kell összekötni? Vajon a két férfi egy pár, esetleg az idősebb férfi a nővel, vagy a fiatalabb a nővel? Netán bizarr hármas, „ménage à trois” mindenki gyönyörűségére? Ha a fantázia elindul, ha a melegben felforr a vér és pornográf jelenetek rajzolódnak a képzelet vetítővásznára? A nudista strandon Avila észrevette, más nők is vannak a világon. Szőkék, vörösek, feketék, barnák. Agreszív jelenlétük lenyűgözött mindenkit. Hogy, hogy nem, mind kíváncsiak, ugyanakkor elérhetetlenek. Miranbell mester is közelebb érezhette magát titkos vágyai beteljesedéséhez. De vigyázat, a közel képes több száz kilométeres távolságra esni, amilyen csalóka a képzelet. A távol meg a füledbe liheg, és igazán nem tudod, hol vagy, hova kerültél, ki és mit akar tőled már megint. Szinte hihetetlen, senki nem akar semmit. Milyen elrugaszkodott szeglete ez a buja világnak? Mindent a szemnek, semmit a kéznek. Szeretnénk tudni, ki mozgatja a történéseket, kivel kell jóban lenni, kit lehet lefizetni holmi előnyökért. Mert, hogy ne lehessen, kizárt dolog. Mert, hogy a rengeteg kéjsóvár között ne akadjon három, aki mindenre kapható, abszolút lehetetlen.

Akkor és ott a nudista strandon vízben, homokban gázolva szótlanok voltak. Kifáradtak, de még inkább nem merték volna egymás gondolatait firtatni. Nem a kíváncsiság hiányzott belőlük, hanem a bátorság. A titok maradjon titok, ne kelljen csúnyán kiábrándulni, csalódní, felocsúdni. A szótlanság indulati kitörésig fokozta az érzékek működését. Napszemüveg és napernyő mögé

rejtőzködtek abban a reményben, hogy senki nem lát és nem tud semmit. Az elektronikai forradalom küszöbén, sőt már kevéssel túl a küszöbön ez elképzelhetetlen volt. Avilába akkor még nem költözött belé a gyilkos önváddal kapcsolatos védekezési ösztön. „Nem én öltem meg...” Nem szívesen látott volna vért a rengeteg strandoló között. Szinte a lélegzetét is visszafojtotta, mintha az óceán partra csapó hullámai nem nyomták volna el amúgy is. Titkos vágyai szerint szívesen csatlakozott volna a meztelenül strandolók, fürdőzők közé. Mindössze egy fürdőnadrág választotta el tőlük, ám az egy szál nadrág abban az órában a világot, a civilizációs küszöböt jelentette. Fél mozdulat, amit lehetetlen volt megtennie. Hasonló kínok gyötörhették Nievest is. Miranbell mester szakállán vízcseppek csillogtak, arckifejezése örök figyelmeztetést sugallt: „No pierdes el objeto de la vista.” Ne veszítsd a tárgyat szem elől! Erre figyelmeztette, ettől óvta Miranbell. Avila annak idején a rajzórák alkalmával szent fogadalmat tett, nem veszíti a tárgyat szem elől. Ha kifejezetten az ellenkezőjére kérnék, akkor sem. Tágabb értelemben a tárgy ezúttal az emberre is vonatkozott. Tárgy volt maga Avila, Miranbell mester, a másik két növendék, a fiatal Ana Perez Honrubia, aki divattervezői pályát választott, és Mari Sanchez Maluenda asszony, ő a gazdag Tafira negyedből érkezett a szeretett rokon portréját megfesteni. Tárgy volt a feketére füstölődött kávéfőző is, amely szüntelenül ontotta magából a gőzölgő levet. A mester percig nem tévesztette tekintete elől, mintha bármely pillanatban szárnyat növesztve elrepülhetett volna oda, ahol még nagyobb szükség lehetett volna rá.

MIRANBELL a maga módján szigorú volt a növendékekhez, s kevésbé önmagához. Rosszul tűrte, ha Aviláék, egyszóval a növendékek egymás között társalogtak. Pedig nem sokat diskuráltak. Eltérő feladatokkal kötötte le őket a mester, aki állványról állványra járva tett szűkszavú megjegyzéseket, célra törő észrevételeket. Aztán amikor a festőleckék hivatalos ideje lezárult, a két hölgy rendszerint gyorsan eltávozott, Avila viszont többnyire maradt. Kezdetben önkéntesség látszata volt a dolognak, mígnem Miranbell ravaszul kidolgozta a végleges változatot. Valamilyen ürüggyel marasztalni igyekezett Avilát. Általában sikerült is a marasztalás. A mester előállt egy-egy ártatlan ötlettel. Például azzal, hogy még nem is kávéztak. Ez egyáltalán nem volt igaz. A sötétre színeződött masina a leckék alatt is szüntelenül ontotta a fekete levét, amelyhez tetszetős kávészivarkákat kínált a mester. Az ürüggyül szolgáló kávé többször felváltotta a kérés, maradjon még Avila, fontos témát szeretne vele megtárgyalni. A kettesben lefolytatott beszélgetések középpontjában általában nem művészi kérdések álltak, hanem Miranbell mesternek a női nem képviselőivel megesett kalandjai. Szerephez jutottak itt modellek, féltékeny feleségek, csalódás következtében apácakolostorban menedéket kereső hölgyemények. Az élménybeszámolók időnként lecsapódtak Miranbell alkotásaiban, ahogy ezt a mester külföldi tárlatán egy szem-

füles műkritikus igen ügyesen észrevételezte. Érdemét csak fokozta, hogy a jelenséget, az erotikus vonalat ártatlan virágcsendéleteken is felfedezte. A mester fölöttébb örült ennek. Nem élt hiába, s elmondhatta, hogy szertelen természetéből művészileg is profitált.

Egyszer csak elérkezett a pillanat, Avila hirtelen hátat fordított a festőállványnak, súlyba helyezte a ceruzát, a tollat, a színes krétát, a festőecsetet, majd kijelentette, semmi keresnivalója a képzőművészet világában. Nos, akkor még Miranbell sikerrel lebeszélte végzetes lépéséről. Nem ígért semmit, bármennyire kézen fekvő volna feltételezni ennek ellenkezőjét. Maradt a literszám lefőzött kávé, a számtalan kávészivarka, a leckék utáni beszélgetések intimitása és az örök érvényű jó tanács: „No pierdes el objeto de la vista.” Ne veszítsd szem elől a tárgyat. Avila fogadalma erősebb lett, mint valaha. Az intelmet a civil életben is sűrűn alkalmazta, ha másként nem, egy rövid figyelmeztetés formájában: „Maradjunk a tárgynál.”

A mester nem játszotta ki a kártyáit, miért is marasztalta a véglegesen távozni készülő Avilát. A felszínen a növendék rövid idő alatt megnyilvánuló tehetségéről beszélt, az igen hamar kialakuló barátságról. A felszín alatt valószínűleg ott lapult Nieves személyének varázsa, fizikai valója. Egy darabig ugyanis ő elég gyakran ellátogatott a Graciliano Afonso utcai műtermes lakásba, s ezt a gesztust Miranbell fölöttébb jó néven vette. Mindaddig amíg Nieves rá nem jött, feleslegesek az ő látogatásai, még a végén bárki félreértheti, akár a két másik növendék, Ana Perez Honrubia és Mari Sanchez Maluenda

asszonyosság. Általában nem zavartatta magát mások véleményétől, de a kivételektől sem irtózott betegesen. Amikor úgy érezte, másként is határozhat, nem félt ezt megtenni.

Avila őszintén helyeselte Nieves elhatározását. A szokásos kényelmes álláspontot választotta, amelyért többször érte szemrehányás Nieves részéről. Nieves döntött, neki meg csak bólintania kellett. Azon el lehetett gondolkodni, mi történik akkor, ha ő veti fel az ötletet, valamelyikük felesleges kettőjük közül a műteremben. A sima logika szerint nem lehetett vitás, ki a létszám fölötti. A kézenfekvő dolgokat azonban érdemes gyanakvással szemlélni. Általában visszaigazolnak parányi igazságot, s ez minél kisebb, annál jelentősebb. Számolhatott volna Avila Nieves érzékenységevel, s akkor visszakozik a távozásra szólító javaslattal. Merőben másként nézhetett ki a helyzet Miranbell mester szemszögéből. A szép nők iránti leküzdhetetlen vonzalma könnyen befolyásolhatta volna véleményét, s akkor világnak csúfjára Avilát küldi haza, Nieves pedig marad, ha ő is úgy akarja. Avila tízes megbízhatósági skálán minimum kilencesre tippelte a nő hűségét, s a kilences hajsza híján majdnem tízes, ha innen nézed. Ha onnan, akkor könnyen nyolcas. Felívelő kilences vagy lefelé hajló, lehet választani. Miranbell mestert a megbízhatósági skála közelébe sem engedte volna. A festő és a hűség nem fért meg egy napon és egy lapon. A megállapítás fölért vádaskodással, s ezen a ponton bizony a vádló számára is helyet kell keresni a hűségskálán, ahova rengetegen törekszenek, s csak keveseknek jut hely. Avila nem vindikálta magának a jogot,

hogy bármit is kijelenthet, megmondhat. Belülről mar-
dosta a képzelgő önvád, pontosabban az ellene való vé-
dekezés. Lehetséges bűntény árnyéka vetült rá, s a húsé-
gesek rekordjait szerette volna döntögetni. Majdnem
veszélyes közelségbe került a képmutatáshoz, amit min-
denképpen szeretett volna elkerülni. Addig somfordált a
téma körül, amíg rá nem jött, a legegyszerűbb megoldás,
ha ráhagy mindent Nievesre.

Távozni akar, mert valamit megsokallt? Igaza van.
Az okot egyszerűen nem hajlandó elárulni? Jól teszi.
Valójában semmi dolga. A festőállványok foglaltak, a
mester elfoglalt, ha ő is beáll a körbe, felborulhat min-
den. Ki adja át a helyét önzetlenül? A vak választás és a
sorshúzás egyaránt méltatlan lenne. A szépség olykor
zavaró tud lenni akarata ellenére. Ilyenkor sajnálatosan
veszít az erejéből. De aztán visszanyeri egy teljesen más
szituációban, ahol esetleg szintén zavart okoz.

Nem jelentette ki fennhangon, mi a végleges szán-
dék, Miranbell azonban megérezte valamit a levegőből,
s szinte az útját állta.

– Hova, hova, Nieves kisasszony? Itt akar hagyni
engem? Szabad ezt énvelem tenni?

Nieves szíve szerint úgy válaszolt volna, de még
mennyre, hogy elmegyek. Az én maradásomnak semmi
teteje. Ám udvariasságért sem kellett a szomszédba men-
nie egyéb erények mellett.

– Ó, mester, nagyon kedves öntől, hogy marasztal. A
vendégnek viszont kötelessége menni.

– Ugyan már, ki beszél itt vendégről, meg vendéglá-
tóról? Barátok vagyunk vagy nem?

– Persze, persze, ám a festőlecke nem éri el a célját, ha én örökké kísérgetem Avilát, s ezzel óhatatlanul zavart keltek.

– Megnyugtatom, kisasszony, jelenléte jótékony hatással van a műtermi levegő összetételére. Rólam nem is beszélve. Jó, de megadom magam. A lába nyoma szerencsére itt maradt, s ezt nem veheti el tőlem.

Nieves önfeledten nevetett a vallomás hallatán.

– Rendben, mester. A lábam nyoma maradhat, én azonban megyek, mert dolgom van.

– Érdekes, mindenki a dolgával jön, ha kifogásolok valamit. Ennyi dolog lenne a világon? Szent ég, hiszen akkor nekünk is igyekeznünk kell. Nem szeretne műtermem serény alkotóközössége lemaradni. Ugye, Avila?

Avila nem állt ellen a provokációnak.

– Messzemenően igaza van a mesternek. Jól beszél. Igyekezzünk, hátha jutunk még ma valamire.

– Ma, holnap, holnapután, azután... Mi juthat még nekünk ezen a földtekén?

– Sokszor magam is ezt kérdezem, mester.

– Nagyon helyes, Avila. Néha el kell gondolkodni a látszólag értelmetlen kérdések értelmén.

– Sokáig hallgatnám még ezt a magvas párbeszédet, de nekem tényleg mennem kell – ragadta meg a szót Nieves, és kilépett az ajtón. Miranbell tehetetlenül nézett a távozó után, majd mélyet sóhajtva a kávéfőző felé vette az irányt. Itt már csak a kávé segít, és egy szivarka. Hirtelen Avila is feleslegesnek érezte magát, de maradt. Érezte, rá még szükség lehet, ha Miranbell is úgy akarja. Arra gondolt, otthon Nievessel majd visszatérnek a mű-

termi jelenetre. Addig a pontig leülepednek az indulatok, a vágyak, szerencsés esetben a józan értelem is szóhoz juthat. A Graciliano Afonso utcai műteremben ez szinte lehetetlen volt. Erős, ugyanakkor érzékeny egyéniségek gyengeségei töltötték meg a légkört. A körkörös elpuhulás veszélye tűnt fel a határon, s ha Miranbell mester még holmi szesszel is fűszerezte a szünet nélkül adagolt kávéját, akkor beláthatatlannak ígérkeztek az elkövetkező idők várható történései.

A ház fürdőjében felirat hívta fel a figyelmet a vízzel ajánlatos takarékosagra. Ám olyan módon, hogy az semmiképpen sem tűnt közigazgatási intézmény ellentmondást nem tűrő hivatali akadékoskodásnak, amelynek a megtartását utálattal lehet elvégezni. Sokkal inkább hangzott bujálkodásra való sejtelmes csábításnak. Hiába, a csomagolás... Mindig a csomagolás. „Takarékoskodj a vízzel, fürödj a barátaiddal.” A barátok rögtön ledobják a ruhát, és a fürdő szűk keretei között figyelnek fel egymás testére? Rossz az, aki rosszra gondol? Való igaz, a tanács az ártatlanság tolakodó látszatára nézve vetélkedhetett volna bármely hasonlóval, s elviszi a pálmát. Másfelől közelítve, vagyis alapul véve a mester fülledtségben tobzódó kalandjait női áldozatok körében, rögtön elvesz az ártatlanság szelíd látszata, és az ember arra gondol, ami-re kézen fekvő gondolni.

A kettős hangulatot hordozó fürdőszobai felirat voltaképpen megadta a Graciliano Afonso utcai lak eszmei tartalmát. Ház eszmei tartalommal? Elég furcsán hangzik, de meg lehet szokni. Megbarátkozni vele, ahhoz kell a megfelelő töltés, a mindenre nyitott kíváncsiság. Direkt

utalás is figyelmeztethetett volna az illő magatartásra, a megfelelő hozzáállásra, azonban annál diszkrétebb volt a ház ura, egyben egyetlen lakója, hogy kiálljon a térre, s felvállalja tulajdonképpen rejtett önmagát. Egyébként minden további a jövőre volt bízva. Nieves távozott a műteremből, mégpedig konok fogadalommal, hogy többé nem lépi át a küszöböt. Nem és nem. Ha valaki nem érti, majd megérti idővel. Jobb sorsra érdemes, szegény idő, megint terhesebb lett egy megbízatással, amelyet valószínűleg teljesít, mint annyiszor máskor.

A műtermet stílszerűen festmények díszítették. Többségben Miranbell alkotásai. Az egyiken nőalakok ültek egy asztal körül ruhátlanul, az arcok viszont mintha erőszakos, késsel elkövetett támadás nyomait viselték volna. A mester a szokásos magányos kávézások alkalmával többször beszélt Avilának a nőkről, a kalandjairól. Egyetlen esetben említett nevet. Lolítának hívták a hölgyet. Élettárs, feleség, barátnő, bármelyik lehetett. Végül a féltékenység felőrölte a kapcsolatot. A féltékenység, amit Miranbell nem bírt elviselni. Lolítának, ahogy emlékezett Avila a történetre, mesés szép modellekkel kellett vetélkednie. Illetve a féltékenység természete, lényegi tartalma szerint egyáltalán nem kellett vetélkednie, de ő képtelen volt féken tartani az indulatait. Odáig ment, hogy kulcslyukon leskelődött, szemétben turkált hűtlenségi bizonyítékok után, s akár talált valamit, akár nem, jeleneteket rendezett, sírt, fenyegetőzött, majd bocsánatot kért, szerelmi vallomásban tört ki a féltékenységi drámák rituáléja szerint. Az érzelmi hullámváz megannyi változatát nem tudta jól kezelni Miranbell. Elvették tőle az

alvást, az álmokat, a nyugalmat, az illúziókat, ezért egy botrány tetőpontján kiutasította a házból Lolítát. Azóta Miranbell egyedül élt, bár erről senki sem kért tőle igazolást, legkevésbé Avila, aki végighallgatva Miranbell meséit hosszan elgondolkodott, s valahogy nem értette az egészet. Nem érthette ezért szemrehányás, az ő tapasztalatai másról szóltak, mást mutattak. Nievest fényévnnyi távolságra érezte minden Lolítától, könnyektől, magánéleti drámáktól. Szerencsésnek tartotta magát, ugyanakkor megszólalt benne az emberség, és kifejezetten sajnálta az ismeretlen Lolítát, a mestert érdekes módon kevésbé. Nőpárti érzelmeit számtalan helyzetben kinyilvánította, amikor ennek szükségét érezte. A mestert viszont megkímélte azonnali megjegyzésektől, általában is óvakodott idegen terepen való magabiztos jövésmenéstől. Nem szeretne volna beleártani magát olyan dologba, amiről kevés információval rendelkezett, másfelől ezek az információk egyetlen forrásból származtak. A másik fél teljesebb igazság érdekében ajánlatos meghallgatására nem kerülhetett sor. Lolíta eltűnt a múlt ködében. Avila, bár nem volt benne biztos, úgy emlékezett, apácakolostor lakója lett. Miranbell később utólagos férfiúi megbánás vagy talán csak következetlenség jegyében szeretne volna felvenni vele a kapcsolatot, de ez nem sikerült. Lolíta megmaradt emléknek, amelyet ritka baráttal, mint Avila meg lehetett osztani.

Az élet ajándéka vagy büntetése, az ember a saját sorsán kívül másokét is hordozza, s ez nem mindenkor örömteli teher. A sorsok óhatatlanul kapcsolatba lépnek egymással, viszonyítási alapot képeznek, miközben a

mások tapasztalatai nem feltétlenül épülnek segítően, eligazító érvénnyel a tiédbe. Avila is így hordozta Lolíta és Miranbell szomorkás szerelmének történetét. Számára mindennél fontosabb volt a félelemmel átszőtt tanulság, hogy adott esetben Nieves is juthatott volna Lolítaéhoz hasonló sorsra nem megfelelő férfi, mondjuk egy Miranbell kezén. Valahol hallotta a cinikus bölcselkedést: egy nőnek legjobb ellenszere egy másik nő. Hasonló gondolat parancsszavára élhette a mester az életét. Ha ez így volt valóban, akkor nem nagyon csodálkozhatott, ha a számítása nem vált be, s olyasmivel is meg kellett békélnie, ami nem volt éppen az ínyére. Lolíta talán boldogabb volt akár a kolostori bezártságban, mint Miranbell a madár röptű szabadságával a modellek társaságában. Miután a mesternek nem sikerült megtalálnia, nem derülhetett ki az igazság, sem annak fordítottja. Csupán annyit tudni, Miranbell élte tovább az életét, főzte liter-szám a kávé, szívta komisz szivarkáit, s tángálta kevés számú növendékét a képzőművészet akadályokkal és örömeikkel tarkított ösvényein. Az akadályok és az örömek vegyesen voltak jelen Avila életében is.

A FESTŐLECKÉK rendkívüli légkörébe belekavartak a szigorú hétköznapi hordalékai. Amikor már maga is majdnem elfogadta a művészi fogékonyságáról terjedő híreket, a tévéhíradóból értesült arról, hogy munkáltatója egy valamikor szebb napokat megért gazdasági társaság igazgatója mesés összegeket eltüntetve külföldre távozott, s ismeretlen helyen, feltételezhetően offshore paradicsomban törli a fejét újabb turpisságokon. Avilát nem nagyon érdekelte, szerepel-e a főnök máris az Interpol körözési listáján vagy ez a jövő zenéje. Inkább foglalkoztatta a tudat, hogy munkahelye megszűnt, s nézhet más után. Alkatával nem fért össze a sietség, vagyis nem kerekedett fel rögtön újabb munkáltatót keresni. Szerencséjére Nieves is békén hagyta, pontosabban nem sürgette semmivel. Amúgy is el volt foglalva a saját dolgával. Éppen külföldre készült egy delegációval, hogy a világ béke esélyeit fürkésszék egy egzotikus országban. Avila fabatkát sem adott volna akkor éppen a világbékéért, de a lehető legtapintatosabban fejezte ki kételyeit. Kifejezetten örült Nieves utazásának, ugyanakkor félt az átmeneti egyedüllétől. Ahogyan ő fogalmazott, bizonyos helyzetekben rázuhan az emberre a sorsa, a múlt csapásainak sorozata, a jelen bizonytalansága, a jövő kilátástalansága. Mindez bőven megalapozza a szomorúságot, különösen, ha az imádott feleség is éppen akkor utazik messzi országba. Mikor utazzon, tessék mondani? Avila természet-

tesen megértette a véletlen egybeesések törvényszerűségeit. Értelmileg. A szíve azonban összefacsarodott. Végképp elmaradt régi dédelgetett terve, hogy jól beolvas a főnöknek. Húzta, halasztotta, amennyire csak erejéből, lustasággal vegyes visszafogottságából tellett. Tökéletesen akarta a dolgot végrehajtani, ahogy csak lehet, de mindig közbe jött valami. Egy sokkal jobb program, párányi elbizonytalanodás az igazság sokféleségével, viszonylagosságával kapcsolatban, Nieves egy-egy józanságra intő megnyilatkozása, a főnök jobb sorsra érdemes családja iránt érzett sajnálat. Otthon talán nem is sejtik, mekkora hólyag. Hogyan is sejténék? Meggyőződésük, apjuk földre szállt angyal, szép summát visz haza a hónap végén a mellékessel együtt, s rangos előléptetés vár rá, ő pedig az előléptetésre. A külföldre távozással meglepett a feljebb sorolás előtt, mint annyi más igazgató, elnök, ügyvezető. Népbetegség lett az illegalitás útján járkálás hatalmas pénzösszegek eltüntetésének kísérőjelenségével. Nincs itt semmi baj, szokták mondani Nievessel egymás között. Dúsgazdag ország az, ahol ennyi pénz nyomtalanul eltüntethető. Alig van annyi bot, amennyivel a szökevények útját üthetik, annyi meg végképp nincs, amennyivel azok fejét, más testrészét ütni kellene. Pedig...

Pedig rengeteg a hatóság, az egyenruhás, a civil, a titkos stb. Majdnem annyi, mint a tolvaj. Nieves érezte, Avila bajban van. Különböző ötletekkel állt elő, mit kellene csinálnia távollétében. Tanácsokkal jött, kit kellene meglátogatnia. Márki rangú uraság is szerepelt a névsorban. Régen, közvetítőn keresztül, ismeretlenül bátorította őket, nyugodtan keressék fel előkelő magányában.

Avilának nem volt kedve a dologhoz, Nieves rábeszélő művészete azonban meggyőzte arról, időnként érdemes az akarattal ellentétes dologra vállalkozni. Az emberi szervezet nemhogy nem tiltakozik ellene, kifejezett szüksége van rá a mindennapi egyensúlyhoz. Nievesnek nem lehetett ellentmondani. Így az ő elutazása pillanatáig Avila mindent megígért, amit lehetett. Maga is elcsodálkozott, miután meggyőződött arról, mennyire simán veszi a fordulókat, milyen könnyen lendült át a hangulata egyik szélsőséges állásból a másikba. Az sem zavarta, hogy számítania kellett a majdani mérlegkészítésre, mit teljesített vállalásai közül, mit nem. Joggal érezhette úgy, meg van mentve, megmenekült. A helyzete mégsem olyan kilátástalan, mint hitte kezdetben, amikor hétfőről keddre munkanélkülivé vált.

Próbálgatta különböző hangzatos aforizmák igazságtartalmát, bár próbakó nem szeretett lenni. Ha fönt vagy, barátaid megtudhatják, ki vagy. Ha lentre kerültél, megtudod, kik a barátaid. A csúcson soha nem érezhette magát, azaz nem kellett félnie, hogy elszédül. Inkább előfordult az ellenkezője, amikor alantas helyzeténél fogva értesülhetett arról, kik a barátai. Nem szükséges ide jelző. Mi az, hogy igaz barát? Barát vagy nem, és kész. Távol álltak tőle elérhetetlen magasságok és végképp megalázó mélységek. Ugyanakkor soha nem adta fel a küzdelmet. Ösztönösen megérezte a felszínen maradás titkát. Nem tartotta zavarónak, ha olykor külső segítségre szorult. Élt vele, amint lehetett. Egyszer meghívást kapott egy kiállításra. Argentín művészetbarát, gyűjtő mutatta be a helyi bank aulájában Salvador Dali

szürrealista festményeit. Pezsgőspohárral a kezében beszédbe elegyedett vele. Az argentin feltűnően kedves volt, érdeklődött a sorsa iránt. Amikor megtudta, hogy Avila éppen ég és föld között lebeg, akár egy Dali-látomás központi figurája, önzetlenül felajánlotta a segítségét. Elhangzott a bűvös mondat, amely talán a legtöbbször hagyja el jótét lelkek ajkát a földkerekségen: „Vannak barátaim.” „Nekem pedig nincsenek” – csúszott ki majdnem Avila száján. Szerencsére az argentin folytatta: „Nagyon szívesen segítek. Adok névjegyet, rajta talál címet, telefonszámot. Hívjon nyugodtan, találkozunk és mindent megbeszélünk.” Ez még nem volt állás, de az argentin kedvessége lenyűgözte Avilát. Nem volna igaz, ha azt mondanók, visszanyerte az emberiségbe vetett hitét. Azt soha nem veszítette el végleg, néha azonban megingott, s ezt természetes közbülső állapotként könyvelte el, mint ahogy az egész életet. Az argentinnal való véletlen találkozás, meg a Miranbell mester műtermében átélt festőleckék arra a megállapításra juttatták, a képzőművészet területén kellene a boldogulást keresnie. Ennyi véletlen, nem lehet véletlen, s ha ez így van, megvan a kiindulópont, amelyet oly régóta keresett. Nieves azért nem volt annyira elragadtatva az ötlettől. Jobb híján még tudomásul vette a dolgok állását. Nem érezte a jogosultságot, hogy a csírájában leledző lendületet megtörje, kibontakozását bármilyen eszközzel megakadályozza.

A költözés elmaradt, lehetett mással foglalkozni. Nem sokáig kínozták őket a tanácstalanság, mitévők legyenek. Bizonyos értelemben Miranbell mester meghívója kijelölte számukra az irányt. Először még fel kellett

dolgozniuk a meghívó szövegét, aztán felkészülni az eseményre, azután felkerekedni, megjelenni, jelen lenni, a legvégén az utómunka, ismét feldolgozni a történeteket. Ilyen bonyolult az egész, ha azt akarom. Ugyanakkor ilyen egyszerű, ha másként közelítek. Csupa kellemkedés, barátság, öröm, remény, ismerkedés. Idegen férfiak és nők, akik szintén egy kis felszabadulásra, vadonatúj élményekre vágynak, és hajlandók átlagostól eltérő vállalkásokra, átadni magukat bizarr meglepetéseknek. Elképzelték, hogy a többi meghívott hasonló izgalmak közepette készül Miranbell mester különös képzőművészeti attrakciójára, amelyet saját csellójátékával fűszerez. Ennyit lehet tudni egyelőre, s ezt hirdeti a meghívó szövege. A meglepetés a leírt szöveg mögött rejtezik, s mivel meglepetés, nem tudni róla semmit. Ám ha csak annyi, amennyit a meghívó ígér, az is elképesztő hatással lehet a barátokra, az ismerősökre. Egyeseknek talán fogalmuk sem volt Miranbell csellójátékáról. Titkolta vagy sem, most elő mer vele hozakodni. Ez az, amikor a tehetség koncentrálódik, s oda húzódik, ahol amúgy is van belőle. Nyilván ott érzi igazán jól magát. Nem feszeng, hanem igazolást keres más természetű, jellegű talentumban. Keres és talál. Ha nem kutakodik, akkor is.

Nem akartak Aviláék legendát keríteni Miranbell mester köré. Önmagában már az is legendának számít, hogy a meghívással visszatér az életükbe, legalábbis vissza akar térni. Az utóbbit azonban nem tudhatták pontosan. Ami az egyiknek szenzáció, a másiknak esetleg csak egy epizód. Castell, a regionális szerkesztő mesélte a pályakezdésről, hogy első cikkét szíve szerint aranyke-

retbe foglalta volna. Elolvasta egyszer, kétszer, tizenöt-ször és még többször. Amint így elbűvölten gyönyörködött a saját alkotásában, megállt mögötte egy idősebb kolléga, és blazírtan csak annyit mondott: „ennél csak jobbat írhatsz a jövőben. Dobd el, felejtsd el.” A közmondásos világ omlott össze Castellban a cinikus megnyilatkozásra, de nem vetette magát vonat alá, nem ugrott le a templomtoronyból és a patkánymérget is gondosan elzárta, nehogy meggondolatlanságra ragadtassa magát. Egy darabig neheztelt a száz szerkesztőségi csatában edzett kollégára, aztán megenyhült, majd újabb fordulat-tal, körülbelül az ezerötszázadik riport után igazat adott neki. Azonban önmagának soha nem engedett meg olyas-mit, hogy egy kezdőnek elvegye a kedvét hasonló módon.

Miranbell, mint legenda? Ki tudja? A meghívóban jelölt napon rejtélyes dolgok történtek. Nem verték félre a harangokat, mégis mintha másként szóltak volna. Az óceán hullámai is lomhán spriccelték a vizet a parti fő-venyre. A nap szeszélyesen bujkált a felhők között, mint-ha oka lett volna rá. Csupa furcsaság, csupa „mintha”. Mintha Nieves is fáradtabban ébredt volna. Avila szerint ez semmiképpen nem volt magyarázható az éjszakai szerelmeskedéssel. Ha azzal nem, akkor mivel? Mit va-rázsolt ez a Miranbell a meghívó borítékjába a szép sza-vak, az ígéretes program mellé? Végül mit ér a művészet titkok, varázslatok nélkül? S nem az a legizgalmasabb az ember számára, amire semmiképpen nem talál magyará-zatot? A balgák szélsőséges pozíciókban helyezkednek el. Ők azok, akik hitük szerint mindenre tudják a magya-rázatot. Velük foghatnak kezét azok, akik szerint semmit

nem tudhatunk. Aviláék a kettő között helyezkedtek el, de a viláért sem a félúton.

– No, akkor ma megyünk? – szólította meg a reggeli kávé mellett Avila Nievest.

– Hová is megyünk, drágám?

– Hová, hová, hát a Miranbell mester estjére – replikázott – Avila.

– Mondd ezt még egyszer, olyan szépen hangzik.

– Minden marhaságba belerángatsz. A Miranbell mester estjére.

– Köszönöm.

– Ami engem illet, kissé izgatott vagyok.

– Én nemkülönben – csatlakozott Nieves. – Annak idején fogadalmat, tettem, többé nem lépem át a küszöböt. Ez lesz a legjobb mindenkinek. Aztán hova készülök most? Éppen oda.

– Semmi baj. Nem szegtél meg semmit. Mellesleg az sem baj, ha az ember időként változik. Aki görcsösen ragaszkodik a kijelentéséhez, azt a mai világban könnyen baj érheti.

– Gondolom, Avila, most meg akartál nyugtatni. Én meg éppen ideges lettem attól, amit mondtál.

– Elnézésedet kérem, drágám, nem akartam semmi rosszat. Csupán jelezni szerettem volna, hogy vannak értékes, súlyos fogadalmak, amelyek köteleznek, másfelől pedig az olyanok, amelyek rugalmasan változtathatók. Miranbell mester házának, műtermének küszöbe, pontosabban annak a fogadalmi vonatkozása ilyen. Végül is, ha jól emlékszem, annak idején nem történt semmi szörnyűség, hogy negatív ígéretre ragadtattad magad.

– Hát nem erőszakolt meg, az biztos. Szóval sem bántott, az is igaz. Egyszerűen felismertem jelenlétem fölöslegességét, és ez fogadalomra készítetett. Nem éreztem az egészet súlyosnak. Sőt, az eltelt idő alatt meg is feledkeztem róla. Míg nem...

– Jött a mester meghívója.

– Pontosan, édesem.

Avila és Nieves a semmin vitatkoztak, ami gyakran előfordul földi halandókkal. Minden nézőpont kérdése Ez azt jelenti, ha az egyik túlságosan nagy jelentőséget tulajdonít a dolognak, akkor a másik sarokba szorítva érezheti magát, s kénytelen felvenni a kesztyűt. A semmi ekkor hirtelen más régióba emelkedik, ahol már valaminek látszik. Az történt, hogy manipuláció áldozatává vált a vitázó felekkel együtt. Innentől kezdve bármi megtörténhet, ami előtte öt perccel elképzelhetetlen volt. Avila és Nieves rögtön demonstrációs példát is szolgáltatottak az elmélet érvényességének igazolására. Elég volt Nievesnek egy ártatlan megjegyzést eleresztenie az eseményre való készülődés közben.

– Aztán vigyázz, Avila!

– Mire vigyázzak, Nieves? – kapta fel a fejét Avila.

– Vigyázz, mert az emberek változnak.

– Várj csak, drágám, ez olyan fenyegetően hangzik.

– Pedig nincs benne semmi fenyegető. Csupán arról van szó, az emberek valóban változnak.

– És nekem mi közöm van ehhez? Magam is változom, de nem hiszem, hogy normál esetben ez valami veszélyt jelentene a külvilágra nézve.

– Nem rólunk van szó. Soha nem tudunk önmagunktól elvonatkoztatni, elszakadni – érvelt Nieves.

– Kérlek, beszélj világosan.

– Arról van szó, hogy bizonyos elképzeléssel meggyünk Miranbell estjére – fogott magyarázatba Nieves. – Elképzeljük a házigazda külsejét régi emlékképek alapján. Már ez is csalódást okozhat. Nem beszélve a jellemről, egyebekről.

– Nos, drágám, én nem vagyok hajlandó képzelgésekkel gyötörni magam. Tény, van bennem egy jó adag kíváncsiság. Ennyit szívesen megelőlegezek, helyesebben, nem is kerülhetném el. Ennél többet azonban nem tehetek.

– Egyszóval, fel vagy készülve mindenre.

– Fel vagyok, de nincs bennem feszültség. Sőt, amennyire csak lehet, ellazítom magam. A jóga ebben segít nekem. Arra azonban már képtelen vagyok, hogy mondjuk a mester velünk kapcsolatos várakozását vonalaiban is felmérhessem. Ha hiszed, ha nem, ő is kíváncsiságra van kötelezve, de jól teszi, ha nem kínozza magát túlságosan. Ahogy én Miranbellt megismertem, nem nagyon izgulhat. Mindamellett a képzőművészeti látásmód elibe rajzolhatja a te fürdőruhá, vagy éppen pucér alakodat, s ez felgyújthatja a fantáziáját.

– Te bolond, akkor tűzoltók is lesznek remélhetőleg. Látom, nem veszed komolyan a figyelmeztetést. Csak annyit mondtam, vigyázz, az emberek változnak.

– Én meg azt mondom, természetesen. Mindenre felkészültem, de nem tudok semmit. Ilyen egy modern analfabéta.

AVILÁT azért nem hagyta nyugodtan Nieves aggodalmaskodó megjegyzése, amely olyan mellékszövegével bírt, mintha ő tudott volna valamit előre, valaki beavatta, felkészítette, konkrét támpontokról tájékoztatta. Erről szó sem volt. Avila úgy érezte, a rátelepedett önváddal kapcsolatos védekezés mellé újabbat rendelt a sors Nieves jóvoltából. „Nem én öltem meg...” Mindez nem elég, most még vigyázzon is, mert az emberek változnak. Na és ha változnak? Na és ha ez netán veszélyforrás? Sötétben tapogatózik, aztán ha a látogatás folyamán fejbe vágják a festőállvánnyal vagy megszurkálják egy ecset jobbik végével, akkor megállapíthatja, lám, az emberiség felfedezte a műtermi használati eszközök eredeti rendeltetését, amely a civilizáció során barátságosabbra módosult. Kinézhet-e bármit a mesterből? Hogyne, miért ne. Milyen ember az, aki egész nap kávéfőz, kávészivarkákat rágcsál, és a női nem elleni aljasságokon töri a fejét? Normális dolog az ilyesmi, vagy sem? Ez itt a kérdés. Ennél furcsább dolgokat is tesznek manapság emberek mások bosszantására, saját maguk örömére. Bolond a világ. Mindig is az volt. Bölcsesség bölcsesség hátán, és mégsem lehet előbbre jutni. Az emberiség sötétben tapogatózik. Óhatatlan erotikus felhangja miatt egy ilyen mondat már korhatáros lehet. Nieves számíthatott Avilára. Ha nem lett volna vigyázó, figyelő állásban alapjáraton amúgy is, akkor Nieves szerető figyelmeztetése bíz-

vást megtette a hatását. Ha valaki megmondaná, hogyan kell vigyázni, és mire célszerű vigyázni...

Ahogy telt a látogatásig hátralévő idő, úgy fokozódott a feszültség. Pedig még el sem játszottak a nagyon is kézen fekvő gondolattal, kik lehetnek rajtuk kívül Miranbell mester meghívott vendégei. Okos volt a mester, hogy nem tájékoztatott erről senkit. Ha lúd, akkor legyen kövér gusztusos májjal, szóval a csemege ínycsiklandó ígéretével. Ha történetesen közli a névsort, beláthatatlan következmények sorozatát indíthatja el. Egyik-másik vendégnek valószínűleg akadtak volna érvényesíthetetlen fenntartásai. Ha ő ott lesz, vagy a másik, akkor én sajnós... Nem, ez képtelenség. Ne szabjon itt feltételeket senki. Ellenkezőleg. Örüljön, hogy a meghívottak listáját gyarapítja. Ám ha nem örül a szerencsétlen, az sem baj, túléli majd valahogyan a társaság. Túlélésben nyilván mindenkinek van gyakorlata, tapasztalata. Az igazán udvarias házigazda gondosan állítja össze azt a bizonyos listát. Ez azonban nem zárhatja ki, hogy akár szándékosan egymás iránt ellenséges érzülettel viseltető vendégek is helyet foglalnak az asztalnál a vendéglátó akaratából. Ráadásul egymás mellett, egymással szemben. Úgy kell nekik. Úgy kell nekik? Ha nem kaparják ki ellenfelekként egymás szemét, akkor az est sikere már félig garantált.

Ha aztán mégis kikaparják egymás szemét, akkor hosszú időre biztosítva a beszédtema a város előkelőségei körében. Következésképpen ki így, ki úgy profitálhat az eseményből, s talán a házigazda becsülete sem szenved csorbát. Egyesek örülnek, őket szeretjük, mások hízalják a kárörömet, az anyjuk mindenit. Az esztendő leg-

botrányosabb partija címért folyó versenyben örömmel, kárörömmel egyaránt kiemelt szerep jut. S ha valaki né- tán azt hinné, nincsen tétje az ilyesminek, az nagyot té- ved. Tét például rögtön az újabb partikra, bálókra, bemu- tatókra szóló invitálás partnerrel vagy partner nélkül. Lehet kísérletet tenni állandónak ismert párok szétvá- lasztására, esetleg véglegesen. Semmi sincs kizárva. Avila biztonságban érezhette magát. Aligha merte volna őt magában meghívni Miranbell, s még kevésbé vetemed- hetett arra, hogy kizárólag Nievesre számít nem éppen a legtisztességesebb szándékkal. Ámbár mindenkinek mást jelenthet a tisztesség, a minimumot mindenkinek célszerű követnie. A minimum viszont nem feltétlen zárja ki a botrányt, bizonyos szeánszok savát-borsát.

Avila és Nieves az öltözködésben a praktikumra tö- rekedtek. Igyekeztek eltalálni a fél elegancia – fél közna- pi viselet normáit, ami akkor sem lett volna egyszerű, ha merő matematikai feladvány. Ott, ahol arra buzdítják a barátokat, víztakarékossági szempontból fürödjenek együtt, vagyis vessék le a ruháikkal együtt az előítéletei- ket, nem lehet súlyosan hibázni az öltözködésben. Le- gyen az öltözés vetkőzés, a vetkőzés öltözés, legalábbis mintha az lenne. A kevesebb több, a több kevesebb. A „mintha” rejtélyes valami. Hogyan lehetne meghatároz- ni? Nem kell meghatározni, hinni kell benne, és akkor lehet megfelelő helyre tenni. Miután mindent eldöntöt- tek, vitás kérdésekben megegyeztek, taxit hívtak és elin- dultak. A taxis néhány keresetlen bókot szórt Nieves felé. Milyen jogon, miért, nem probléma. Avila ebben élt hosz- szú évek óta. Az idők folyamán megtanult nyelni. A

szeme sem rebbent, amikor a taxis közölte, a menyasszonya megszökött egy venezuelai dohánykereskedővel vagy ültetvényessel. Ekkor hirtelen felrémlett egy régi emlék, egyszer már találkoztak ilyen taxissal. Vajon ugyanaz lehet? Vagy egyre több taxis menyasszonya lép le és éppen Venezuelába? Szomorú dolog. De miért pont Venezuela? Végre megérkeztek a Graciliano Afonso utcába. Avila rendezte a számlát, a taxis figyelmeztette, vigyázzon a feleségével, mert pazarlóan csinos, s ezt rengetegen észreveszik. Nem örült a kotnyeles megjegyzésnek. Majdnem felrobbant mérgében, és ezt Nieves láthatta rajta. Nem szólt semmit, csak a fejét csóválta. Nyilván ő is hozzászokott, helyesebben hozzáedződött az efféle jelenetekhez. Nem maradt idő elmélkedésre, mert a ház ajtajában felbukkant Juan Antonio Miranbell impresszionista festő bozontos feje. A mester diadalkiáltásban tört ki. Teátrálisan kezét csókolt Nievesnek, Avilát finoman mellbe bokszoalta. Mindkét gesztusnak megvolt a maga jelentése. A kézcsók hódolatot, titkos vágyat fejezett ki, a mellbeverés irigységgel vegyes elismerést. S máris a ház belsejében találták magukat, ahol nagyobb társaság gyűlt össze. Nieves és Avila elsőre megállapíthatták, látszatra több ismerős is akad a vendégek között, a találgatással azonban óvatosak voltak, nehogy kellemetlen incidens történjen, ami aztán hátrányosan befolyásolja a hangulatot. Avila emlékezett arra, hogyan akarta egyszer valakinek bemutatni a saját feleségét. Az esetből tanult, azóta általában kivárta az utolsó és az utolsó utáni pillanatot. Tévedjen más, ő majd szívesen lesz elnéző, még nagyobb örömmel megbocsát, ha netán szükség mutatkozna erre.

Miranbell köszörülte a torkát, szólani készült. Kanállal megkocogtatott egy poharat és beszédbe fogott.

– Kedves barátaim! Engedjétek meg, hogy bemutassam újonnan érkezett vendégeimet, Nieves kisasszonyt és Nicolas Delgado Avilát. Avila bizonyos ideig stúdióm rendszeres látogatója volt, mint növendék, aztán az élet más irányba szólította. Én felfedeztem benne a tehetséget, de nem voltunk talán eléggé kitartóak. A tehetség útjai kifürkészhetetlenek. Most már mindegy. A lényeg az, hogy körünkben üdvözölhetem mindkettőjüket. Mai összejövetelünk célja szerepel a meghívón. Saját festményeimmel szeretném demonstrálni művészetemben a zene és a képzőművészet egymást megtermékenyítő kölcsönhatását. Póriasra fordítva a szót, zenét festettem, festészeti elképzeléseket zenésítettem meg, igyekeztem kifejezni a zene nyelvén. Mennyire sikerült, személyesen ellenőrizhetitek. Meggyőződésem szerint minden művész a zenei kifejezés tökéletességére törekszik, ha igazán maradandót akar alkotni. Ennél kevesebbet nem is érdemes akarni. Kívánom, érezzétek magatokat jól.

Taps kísérté az est házigazdájának szavait, majd italok és változatos tapsok kíséretében felbomlott a rend. Mindenki Miranbell képeit akarta látni, illetve felfedezni rajta a mester által mondottak érvényesülését. Avila egy ősz halántékú, fess megjelenésű úr mellé keveredett. Az barátságosan rámosolygott, és megszólította.

– Fiatal barátom, úgy gondolom, mi már találkoztunk.

– Bocsánat, uram, kihez van szerencsém?

– Rodrigo Alameda de Villaflores márki vagyok.

– Ó, a márki úr! – kiáltott fel Avila. – Hát visszatért, vagy netán el sem távozott annak idején? Ne haragudjon, ha netán tolakodó a kérdésem.

– Haragról szó sem lehet. Elmentem és visszatértem. Rajtam is beigazolódott az utak törvényszerűsége, hogy elfelé és visszafelé egyaránt vezetnek. Ennél fogva alkalmat adnak korrekcióra, megbánásra, javításra. Aztán az is igaz, az emberélet bizonyos pontjain, szakaszaiban nem találjuk a helyünket. Akkor sem, ha látszólag minden a legnagyobb rendben, nem hiányzik senki és semmi. Csakhogy ez önbecsapás, szemfényvesztés. Mindig hiányzik valami. Erről szól az élet. Elmegyünk és visszatérünk, majd megint útnak indulunk és újra és újra. Pontosan művészek szoktak időnként beszámolni arról, milyen tért ölelő utazásokat tesznek képzeletben, gondolatban, miközben ki sem mozdulnak otthonról. Dicsekvés nélkül elmondhatom, sok mindent elértem. Tanultam, tapasztaltam, meggazdagodtam, megtaláltak elismerések, kitüntetések, bizonyos körben tisztelet övezett, övez most is, s mégis... Adósnak érzem magam az élettel szemben, s az élet is adósom nekem. Nem panaszkodom, csupán visszatekintek. Az idő az emberélet legfontosabb tényezője. Jobbat nem kívánhatunk magunknak, mint hogy mindig akkor legyünk pontosan a helyzet magaslatán, akkor lehessünk a legokosabbak, amikor arra a legnagyobb szükség van. A késedelem és a sietség egyaránt baj forrása lehet. A legfontosabb pedig, hogy lehetőleg ne bánjunk meg semmit. De ezzel befejezem a monológot, inkább maga meséljen Avila barátom az életéről.

Avila nem tudott olyan kimért, elegáns lenni, mint a márki, ráadásul kertelésre volt kárhozatva. Az őszinteség jegyében beszélnie kellett volna arról, milyen képzetek gyötrik a hétköznapiakban, s hogyan próbál azoktól megszabadulni egyelőre sikertelenül. A márki az ő magasságából, helyzetéből lehet, nem is értené, s még azt hihetné, már fiatalon elhagyta a józan esze. Jobb híján a Nievessel való harmonikus kapcsolatáról, a csendes boldogság szépségéről mondott keresetlen szavakat. A márki figyelmesen hallgatta, és a szép történet szemmel láthatóan meglelégedéssel töltötte el. Avila közben odahívta Nievest, akit bemutatott a márkinak. Az első találkozásakor Nieves éppen külföldön tartózkodott. Rodrigo Alameda de Villaflores márki akkor rugalmasan foglalt állást, s fogadta Avilát.

– Nieves kisasszony, örülök, hogy megismerhetem. A bölcselkedést a magam részéről befejezem. Amikor a női szépség ilyen egyértelmű megnyilatkozásával szembesül az ember, akkor a szó majdnem feleslegessé válik – bókolt a márki Nievesnek, aki viszonzta az elismerést.

– Ó, márki úr, mélyen meghatódtam annak idején, amikor Avilától tudomást szereztem nagylelkű adományáról. Reményeim szerint jól hasznosítottuk, ezt különben kötelességünknek is éreztük. Magam sem hiszem, hogy az anyagiak megoldást jelentenek problémákra, átmenetileg azonban kiséghíthetnek. Nem csak a nemeség kötelez, hanem a nemes adomány is. Avila érzékletesen elmesélte az önnel való találkozást. Igazán sajnáltam, hogy akkor nem lehettem jelen. Béke delegációval látogattunk el a Fülöp-szigetekre. Az út mindenféle szem-

pontból tanulságos és hasznos volt. A békéért, a békeségért érdemes fáradozni minden szinten, bár elképesztő, mennyire törékeny, mennyi veszély leselkedik rá.

– Tanúsíthatom, kedves Nieves, ez így van. Mondhatom, mindenért fáradozni kell, semmit nem adnak ingyen. A háborúról élénk emlékképeim vannak. A spanyol polgárháború után születtem, a pusztítás nyomait, az ölés abszurditását így is megtapasztaltam. Spanyolok gyilkoltak spanyolokat. Rengetegen szétszóródtak a nagyvilágban, mint emigránsok, menekültek. Én is elmehettem volna később honfitársaimat követve az amerikai földrészre. Nem akartam. Ma, amikor az ország látszólag szét akar esni, se szeri, se száma a szeparatista gondolatnak, cselekvésnek, mindennél fontosabb az itthon maradottak kiállása az egységes haza mellett. Mást nem tudok, és nem is akarok elképzelni. Kérem, bocsássa meg az érzelmi kitörésemet.

– Nincs mit megbocsátani, márki úr. Ön rendkívül meggyőzően beszél. Most látom, milyen szerencsés volt az én párom, Avila, hogy annak idején, távollétemben fogadta.

– Szóra sem érdemes, kedvesem. Reméltem, ezzel a gesztussal nem követünk el önnel szemben tiszteletlenséget. Számomra nagyon fontos volt a találkozás. Éppen akkor akartam jelképesen kivonulni az életből, s távoli, ismeretlen helyre távozni, hogy szembe nézhessek úgy igazán önmagammal.

– S ha szabad kérdezni, sikerrel járt a márki úr?

– A kérdésre csak körülbelüli választ adhatok. A csekvés nem az én formám, szerényen azt mondhatom,

életemnek ezt a pillanatát sem bántam meg. Elmentem és visszatértem. Rájöttem valamire. Kétségeimre pontosan ott leltem meg a választ, ahonnan elindultam. Erre azonban csak az út megtétele után jöhettek rá. A legfőbb tanulság, hogy az utat, a fáradságot nem lehet megtakarítani, sem megvásárolni. Van, aki úgy születik, hogy az ilyesmit rögtön tudja. Én nem tartozom ebből a szempontból a szerencsések közé. De nincs mit megbánnom, hiszen végül is megérkeztem.

21.

AHOGY tovább oldódott az est légköre, Avila megismerkedett a hacienda, vagyis a pénzügy, az adóhivatal munkatársával. Valdefuentes úrban azonban nem az volt az érdekes, hogy a hacienda derék szolgálója, hanem, hogy Avila egyszer régen már találkozhatott vele. Akkor, amikor Severin Severino nyomában járva informálódtak Nievessel, Monroy kapitánnyal és Severinoval a Sarasate utca 23-as számú házban, amely ház állítólag valamikor Severino tulajdonát képezte, csak túlادott rajta. Valdefuentes szószátyárnak tűnt akkoriban. Komolyan kérte magát, hogy bármit is mondjon, amit esetleg tud Severino múltjáról, kilétéről. Hosszan mérlegelte az információk átadásának kockázatát, majd több üresjárat után meglepő dolgokkal állt elő. Például, hogy Severin Severino valamikor cirkuszi légtornász volt, a felesége pedig malabarista, azaz egyensúlyozó művész. Az útjaik egyszer csak szétváltak. Aztán mi történt, mi sem, a rendőrség állítólag körözte Severinot felesége rejtélyes eltűnése ügyében. Avila felfrissítve az emlékeit, kérdéssel fordult Valdefuenteshez.

– Valdefuentes úr, mit gondolt akkor rólunk a látogatás után? Elég erőszakosnak tűnhettünk, ahogy magára törtünk.

– Kérem szépen, megpróbáltam a magam módján segíteni. Kényes ügyben kértek tőlem információt. A

hacienda szolgálója nem keveredhet gyanús ügyekbe, mert könnyen baja esik.

– Remélem, nem esett baja.

– Megnyugtatom, nem. Csak azt nem értem, miért pont egy kétes alakhoz fordultak a lakásgond megoldása ügyében.

– Ma már mi sem értjük. Kiváltképpen, hogy újra Severinonál kötöttünk ki, amikor költöznünk kellett.

– Mi történt?

– Semmi, mert maradhattunk a régi apartmanban. A maradás történetétől azonban szeretném megkímélni.

– Kérem. Remélem, ezúttal nem Alfonso Monroy hajóskapitány-ingatlanügynök volt a közvetítő.

Avila nemmel válaszolt, és rögtön meg is bánta. Semmi kockázata nem lehetett az őszinteségnek. Többször megesett vele, hogy értelmetlenül keveredett hazugságba, füllentésbe. Az igazi bajt önmagának okozta ilyenkor. Nem győzött egy-egy jelentéktelen, zavaros dologból kifelé hátrálni. Feleslegesen tévedett energiapazarló kerülőutakra. Mire végül a helyére került, ahogy mondani szokta, már egészen rosszul érezte magát. A környezete sajnos észrevette az árnyalatnyi változásokat, s az aggályokat sem hallgatta el. Mit is mondhatott Avila megnyugtatóul? Nem sok mindent, de az sem hangzott meggyőzően. Kérdőjelek maradtak a levegőben, kérdések, amelyekre senki nem válaszolt. Avila sem, akinek a legfontosabb lett volna, hogy kimozduljon tespedtségéből. Persze, hogy Nieveshez fordulhatott volna segítségért, ki máshoz. Megkímélte a nőt, mert így találta célszerűnek. Nem lehetett volna meggyőzni az ellenkezőjéről.

Miranbell mester rögtönzött tárlatvezetést tartott önként jelentkezőknek. A résztvevők egyszer csak megálltak egy kép előtt. A festmény nőt ábrázolt gitárral, és a „Lolita” címet viselte. „Csak nem?” – futott át Avila agyán, de elhessegette magtól a gondolatot, mert lehetetlennek tartotta, hogy az egykori feleségről lenne szó, akinek Miranbell összeférhetetlenségi tényállás következtében kirakta a szűrét, a nő kolostorba vonult, a mester később kereste, de nem találta. „Micsoda emlék!” – kiáltott fel majdnem Avila, azonban elharapta a szót. Egy nő állott mellette. Finoman Avilához simult, hogy jobban lásson. Nem kért elnézést, sőt, mintha élvezte volna a helyzetet. Avila zavartan pillantott rá, és elpirult. A zavarra csak nőtt, amikor a nő megszólalt:

– Mondja, fiatalember, elhinné, ha azt mondanám, hogy a képen szereplő Lolita én vagyok?

– Nem is tudom – válaszolt bizonytalanul Avila.

Ahhoz, hogy a nőt jobban szemügyre vehesse, el kellett volna tőle távolodnia, amihez valójában semmi kedvet nem érzett. A nőt sem indította a válasz hirtelen mozdulatra.

– Úgy érti, hölgyem, hogy a mester egykori felesége tetszik lenni, aki versenyre kelt a modellekkel, a rivalizálást azonban rosszul tűrte, féltékenykedett, ezt viszont a mester nem bírta elviselni? Ön volna az tényleg? De hiszen kolostorba vonult a szakítás után, apáca lett. Nem? Tudtommal a mester, talán mert megbánta a szakítást, később kereste, sajnos hiába. – mondta egy szuszra Avila.

– Valóban – válaszolta Lolita, vagyis a nő, aki annak adta ki magát. – Tudja, a műterem erotikával teli izgal-

mas légköre után nem volt egyszerű megszoknom a kolostor komor hangulatát. Rájöttem idejében, nem nekem való. Én is kerestem Miranbellt, ő is engem, így majdnem törvénytörő volt az újbóli találkozás.

– Már meg ne haragudjon kedves Lolíta, hogyhogy ezt a szenzációs hírt nem közli a társasággal a mester?

– A válasz egyszerű, kedves...

– ...Avila.

– Szóval Avila, a válasz egyszerű. Juan Antonio nem szereti, sohasem szerette a felhajtást, a magánszféra fitogtatását. Magam sem, de most ez a kitárulkozás, a személyiségem levetkőztetése valahogy kézenfekvő volt számomra. Megérte. Látom, kikerekedett a szeme, rózsák gyúltak az arcán. Tökéletes szerelemre kész állapota egy férfinak, s alighanem nőnek is. Nézzen meg engem, mit lát rajtam?

– Mondhatom, ugyanazt – nyögte Avila.

– Hát akkor? – lihegett a nő.

– Hát akkor? Mire gondol? – súgta Avila a nő fülébe.

– Hát akkor szeressen engem, én máris levetkőztem – ajánlkozott Lolíta.

– Követném, ha nem volnának ennyien körülöttünk.

– Meg ugye itt van a szépséges felesége?

– Igen, itt van. Aligha örülne, ha most hallana minket.

– Ebben ne legyen olyan biztos. A szabadság reprodukáló képessége egyenesen csodálatos.

Mikor Avila kissé magához tért, gyanú ébredt benne. „Akkor hát, akkor hát” – visszhangzott a fülében. Valahonnan ismerős volt számára a két sürgető szó.

„Akkor hát?” Severin Severino jutott eszébe. Ő ismételte az első lakáskeresési akció közben becsípve, szeretetteljes hangulatban. Monroynak, Nievesnek és Avilának csak visszhangoznia kellett. Közösén meglették a választ, a megoldást. Hát akkor siessünk... Hát akkor szeressünk... Severino mindenkit szeretett, ők is szerettek mindenkit. Nem lehetett kimaradni a szavak fülledt hangulatú játékából. Rendben van, gondolta Avila, mégis honnan vette ez az önjelölt Lolíta, hogy ő is ugyanazokat ismétli, mint varázsigéket, „Akkor hát?” Elég egyértelmű, mit szeretne, de honnan támadt az ötlete, hogy Severino szerelmi hívószavait használja, amikor bujálkodásra ösztönöz. Nem vitás, a dolog végére kell járni. Ki kell deríteni, ki ékeskedik idegen tollakkal, ki kinek a kije, felesége, szeretője, barátnője, minden aljasságra elszánt megrontója.

– Kedves Lolíta – udvarolt a nőnek Avila. – Van itt még valami, aminek a végére szeretnék járni.

– Maguk férfiak mind egyformák. Mellébeszélnek, pontosabban beszélnek, amikor cselekedniük kellene. Közben a férfiasságukkal hengegnek.

– Én nem hengegek, Lolíta, csupán arra volnék kíváncsi, honnan van az „Akkor hát, akkor hát” a szóhasználatában?

– Szívesen megmondom hercegem, de nem lesz sok a meglepetésekből?

– Mondja csak, mondja, aztán majd meglátjuk. Ájulásig lehet szerelmeskedni, ájulásig tudunk hallgatni.

– Csak vigyázzon, meg ne üsse magát.

– Ne féltsen, csak mondja.

– Maga akarta.

Ez a „maga akarta” olyan riasztóan hangzott Avila számára, hogy szíve szerint visszavonta volna a bízattatást. Így is jócskán belekeveredett a nő hálójába. Magyarázkodhat majd Nievesnek, ha bármit is észrevett az enyelgési jelenetből. Mosakodhat, ahogy akar, nem tagadhatja, megkívánta a „Lolita” című festmény központi figuráját alakító nőt, az egyetlen, mivel a gitárt nem kívánhatta meg.

– Nos, nem tudom ismer-e egy Severin Severino nevű vigéct, aki az elhíresült történet szerint cirkuszi légtornász volt, a felesége pedig malabarista, egyensúlyozó művész? – fogott magyarázatba Lolita. Sokan ismerhetik a sztorit, bejárta annak idején a régió sajtóját. A feleség ugyanis nyomtalanul eltűnt. Állítólag egy szikláról a tengerbe hajították, azaz meggyilkolták, a tetemet azonban soha nem találták, bár a rendőrség buzgón nyomozott az ügyben. Többen valószínűsítették, a nő nem esett áldozatul merényletnek, hanem elszökött otthonról és, elbujdosott, hogy megleckéztesse a férjet, és igazságot szolgáltatson egy meggyötört feleségnek. A közvélemény hamar pártokra oszlott. Nem panaszkodhatott Severin Severino, bőven adódtak hívei, akik a felelősséget a történetek miatt egyoldalúan a nőre hárították. A nő pártfogói felvonultak a város utcáin, s harcos jelszavakat skandáltak, követelve a drasztikus férj példás megbüntetését. A hatóság természetesen nem léphetett. Meg volt kötve a keze. A nyomozás eredménytelennek bizonyult, mert nem volt tetem, értelemszerűen tettes sem lehet. Az

indítékot meg nem lehetett becsukni, illetve terhelő bizonyítékként a férj nyakába varrni.

– Mondja, drágám, miért meséli ezt most el nekem?
– türelmetlenkedett Avila. – Csak nem akarja azt mondani, kegyed egyúttal Severin Severino szikláról a tengerbe hajított vagy nem hajított, soha elő nem került felesége is, aki gyilkosság áldozata lett vagy nem lett, vagy csupán egy gyerekcsíny alapos verést érdemlő elkövetője?

– Tovább nem húzhatom az idegeit, bevallom, bizony én volnék valamennyi felsorolt, vagy már az ördög tudja, ki vagyok. Komolyan összezavarodtam. De úgy kell nekem. Miért kellett kalandos életre vágyódnom? Miért nem értem be a tűzhely melegével, a szerény polgári léttel? Miért nem tudtam értékelni a férfiak durvaságát, a napi verést a napi szexszel, az ajándékba kapott csecsebecsét stb.?

– Severin Severino kedves felesége, Miranbellné, drága Lolíta, hogy bírja elviselni ezt a rengeteg személyiséget, pozíciót, úgy, hogy minderről nem tájékoztatja a kíváncsi bulvársajtót, az Egyesült Nemzetek Szervezetét, a londoni tőzsdét stb.? Netán egyedül én tudok minderről Miranbell mester meghívásának köszönhetően?

– A titok immáron nem titok, hiszen elmeséltem magának, hercegem. Visszafogadna Severin Severino és Juan Antonio Miranbell is, de két helyre nem mehetek, választásra sem szeretnék kényszerülni. Megmaradok magamnak. Ebben egyeztem meg mind a két férjemmel, akiket mellesleg zsaroltam is. Őszintén megvallva meglepően gazdag a női hadviselési eszköztár. De mondhatom, nem volt egyszerű eset. Az én pechem, nem kedve-

lem az egyszerű, szimpla dolgokat. A férjeim? Ha lehet, okuljanak a saját hibáikból. Ezt őszintén kívánhatom nekik. De nézze a képet! Ugye mennyi mindenről mesél egy festmény? „Lolita”. Nő gitárral. Mit szól hozzá?

– Elképesztő asszonyom. Maga mellett Mata Hari csak komornyik lehetne, vagy még az sem. Felhatalmaz arra, hogy a történetét elmeséljem imádott feleségemnek, Nievesnek?

– Úgysem tudnám megakadályozni. A népek szeretik a locsogást, a szaftos pletykákat, amelyek, valljuk be őszintén, nem egyszer igazak. Tudja, nem zörög a haraszt. Arra kérem, a pikáns részeket lehetőleg hagyja el. Ugye a jó hírem. Meg nem tudna velük mit kezdeni szegény.

– Bízsa csak kettőnkre, nem vagyunk mi olyan esettek. Az én Nievesem nem az a száanalomra méltó fruska, akit a sarokba lehet állítani, aztán ott is marad.

– Örömmel hallom. Nem bírom a gyenge nőket. Kikérem magamnak, nem vagyok én feminista, de kellőképpen felerősödtem. Higgye meg, van értelme annak, ha a sors amúgy jól megveri az embert. De nem panaszkodom, mert mást esetleg még jobban megver. Túl kell élni, nincs mese. Én túléltem sok mindent. Ma már másra vágyakozom. Lemondani, földadni soha nem szabad. Különben nem is értem, miért vagyunk olyan rapszodikusak, szomorkásak. Az imént még semmi bajunk nem volt, legalábbis úgy emlékszem. Sőt! Bizonyos határokat közelgettünk. Képletesen szólva a fal majdnem leomlott, már csak az imádság tartotta.

– Hála az imádságnak – sóhajtott Avila. – Jobb így mindenkinek.

– Biztos maga ebben, hercegem?

– Hát...

– Ez a „hát” mindent elárul.

– Nem tudom, mit, de nem is szeretném tudni. A fantázia időnként túlságosan élénk.

– Időnként meg nem eléggé.

Ezzel a mondattal Avila egyszerűen faképnél hagyta a neveket, címekkel, családi pozíciókkal gazdagon ellátott Lolítát, s elindult megkeresni élete párját. Nieves Ana Perez Honrubia divattervezővel és a módos Mari Sanchez Maluenda asszonysággal folytatott élénk eszmecserét. A két hölgy akkor volt Juan Antonio Miranbell impresszionista festő növendéke, amikor Nicolas Delgado Avila. A női trió társalgása annyira mégsem volt élénk, hogy szem elől tévesztették volna Lolíta és Avila bizalmas kettősét. Ilyenkor a legmagasabb szinteken is elhangzik a kérdés:

– Mit akart tőled az a nő?

AVILÁT zavarták az előítéletek. Nem értékelte különösebben, hogy miközben neki jóhiszeműen megelőlegezték az ártatlanságot, Lolítára óhatatlanul bélyeget ragasztottak, befeketítették. Egyik oldalon a szegény kiszolgáltatott Avila, a másikon a vadász ösztönének hódoló, férfifaló Lolíta, aki éppen átharapni készült legfrissebb áldozatának a nyakát. Szegény Avila.

– Hogyhogy mit akart? – próbált időt nyerni Avila.

– Úgy, hogy mit akart? – erősködött Nieves. – Majdnem felfalt a nézésével, s mintha hozzád simult volna, te meg bezzeg hagytad.

– Nem lehettem udvariatlan. Szegény, sok minden keresztülment. Az eddigi élete valóságos dráma.

– És te persze megsajnálta.

– Kénytelen voltam. Megdöbbentő dolgokat mesélt. Ha tudnátok.

– Majd te elmeséled, és akkor megtudjuk.

Avila igyekezett kerülni a konfliktust, s érdeklődni kezdett a két egykori rajziskolai növendék hogylétéről. Ana Perez Honrubiáról hallott bizonyos híreket, a sajtóban is olvasott róla. A kifutók lassan megismerték a nevét. Állítólag szép jövő előtt áll. Maluenda asszonyság a gazdag Tafira negyedből viszont maga volt a megtestesült rejtély. Nem igaz, hogy a gazdagok unalmasak, nem igaz, hogy nem szeretnél tudni róluk semmit. Az ódzkodás nem más, mint a kevésbé szerencsések rozoga lába-

kon álló, eredménytelen kompenzációja. Sokra nem mennek vele. Az elutasító magatartás nem teremt jó közérzetet, továbbá visszatetszést kelthet a kívülállókban.

Avila tetemrehívás alóli kibúvó keresése sikerrel járt. Nieves békén hagyta. Egyelőre. A túléléshez ez már elegendőnek bizonyult. Megvolt a híres haladék, ami igen gyakran hiánycikk a halpiacon. Miranbell szerzői estje fénypontjához érkezett. A mester fogta a csellóját, és a hangszeren felcsendült egy megindító saját szerzemény *Üzenet az utókornak* cím alatt. A cselló olyan hangszer, amelynek utolérhetetlen hangzása alaposan megnöveli a hallgatóságra gyakorolt hatást. Nem is volt baj egészen addig, amikor egy óvatlan pillanatban megszólalt a lakáscsengő.

– Ki lehet, ki lehet? – néztek egymásra meglepetten a vendégek. Miranbell mester bosszúsan leengedte a vonóját, s kíváncsian nézett a bejárat felé. Valaki ajtót nyitott. Alfonso Monroy kapitány és Severin Severino adták egymásnak a kilincset. Avila és Nieves elcsodálkoztak. Fogalmuk sem volt, hogy Monroy és Severino is a mester baráti köréhez tartoztak. Gyakorlati jelentősége nem volt a csodálkozásnak. Ha meghívták őket, hát meghívták. Ha kicsit felöntöttek a garatra előzőleg, semmi gond. Nyilván szomjasak lehettek. Az Atlanti Óceán sós párája érdekesen hat a nyeldeklőre. Az ember fia sűrűn inni kíván. Nem kellene hozzá zsíros falatok, lehet rögtön élesbe fordulni, s az itálnak itallal megalapozni. Rézszeget a szigeten alig látni, miközben egyre több nemes ital gurul le az emberiség torkán, a félreértést elkerülendő természetesen alkohol, s a különböző alkoholok alat-

tomos keveréke. Mindenki mixel, kever, kavar, egyesek művészi tökélyre fejlesztik a mesterséget. Magától értődően nem rohanhatták le a két újonnan érkezőt udvariatalanul kíváncsisággal, mit keresnek Miranbell portáján. Legfeljebb azt lehetett megtudakolni, hogy szolgál a közérzetük ezen az elbűvölő estén. Ennek meg abszolút nem volt értelme. Severino néhány „akkor hát” után megnyugtatta a társaságot, mindenkit szeret, ha netán kétsége lett volna felőle bárkinek. A hirtelen beállt zavarért, meg azért, hogy a zenei produkciót félbe szakították, nem kértek elnézést. Alkoholizáltságuk foka meghaladta azt a mértéket, amikor még aggódsz, s aggodalmadhoz méltó udvariassági formulákkal bajlódsz. Elsőszámú feladat ilyenkor, hogy meg tudj állni a lábadon, rögtön ez után pedig, hogy lehetőleg ne verj le semmit, ne törj össze üvegeket, porcelánokat, az ételeket pedig még véletlenül se a füledbe rakd, hanem eredeti rendeltetési helyére, a szádba.

– Bocsánatot kérünk mindenkitől – jelentette be Monroy kapitány lehengerlő modorban. A bocsánatkérésben osztozott vele Severin Severino. Mindenki megbocsátotta a tapintatlanságot, még az udvariatalanságtól legsúlyosabban érintett Miranbell is. Semmi olyant nem művelt a csellójával, amiből az elmondottak ellenkezőjére lehetne következtetni. Sőt, készen állt újra a játékra, a hangszer rendeltetésszerű használatára. Nem folytatta a félbeszakadt szerzeményt, hanem új darabba fogott. Avila elégedett volt, hogy sikerült elkerülni a nagyobb botrányt. Mellesleg a fejét csóválta, mennyi kockázata adódik egy minden bizonnyal jól előkészített rendez-

vénynek. Ugyanakkor nyugtázta magában, pontosan így életszerű minden, ahogyan történt.

Avila átlátta, nem hatolhat le Juan Antonio Miranbell szerzői estjének átláthatatlan mélyrétegeibe. Egyfelől képtelen megtenni fizikailag, másrészt nem vállalható a felelősség, hogy agyi károsodás, gutaütés, részleges kétoldali lesántulás veszélye nélkül szembesüljön úgy igazán bármivel, ami még az est folyamán kiderülhet. Úgy érezte, mintha már napok óta dagonyázott volna Miranbell mester műteremnek kikiáltott alvilági mocsarának mélyén, ahol vitathatatlan értékű művészi produktumok mellett születtek a többi között élő halottak, kolostori lázadók, örök lángon égő szerelmesek, fölesküdt adóhivatali bürokrata, márki rangjára emelt földkörüli bóklászók. A sor nem teljes, hiszen, mint említettük, a mézédés csellósólót éppen darabokra vágta Monroy kapitány-ingatlanügynök és Severin Severino partitúrában nem szereplő kettős belépője. Mindezek, valamint a rajztermi növendékek rendes éves találkozójának bemutatott résztvevői és a zárásig hátralévő idő még számos meglepetést ígértek. Ígérni azonban a szegény ember is képes a szüntelenül elégedetlenek kánonja szerint, noha ők talán még az ígérettel is adósak maradnak.

Miranbell mester végre a csellója fölé hajolhatott. Újra megszabadulhatott hozzá méltatlan esetlegességektől, megfeledkezhetett az italok pincehidegségének ellenőrzéséről, az ételek kellő fűszerezettségének biztosításáról, nők és férfiak egészséges arányának kialakításáról az ötletszerű társalkodói csoportokban. Repült a vonója, nem is csak képletesen, hanem elszabadult, kötetlen

szárnyakon. Szinte eggyé vált hangszerével az érzelmes zenemű extázisában. Egyes pillanatokban úgy látszott, a hangszer játszik rajta és nem fordítva, ő pedig hálából kifogyhatatlan fantáziával tölti a dallamokat a fára, a húrokra. Tökéletes a visszhang, az összhang, a piano, a fortissimo, a szünet, a csend. Ihlete van a festőnek, aki hangszerrel alkotja legújabb művét zenei képek segítségével. Az eredmény egyszerre jelenik meg a festő vásznán és az éterben. Azért a tudatlan, ösztönös zenerajongók mellett egyetlen szakértő tanúja is volt a produkciónak. Manuel Torrox operaénekes, akinek a karrierjét egy végzetes megfázás kettétörte, s mit tesz a sors, ő is ügynökösködéssre adta a fejét. Holott... Holott gondos apák fölfektettek a pályaválasztás előtt a gyerekek egy tiszta papírlapot, és rajta szemléletes szájbarágással lerajzolták mihez tartás végett, mit kéne neki csinálnia, a helyett, amit ő szeretne. Különben fel is út, le is út, meg amíg az én kenyere met eszed, meg elmész a háztól, mert agyon is ütlek – vérmérséklet szerint. Vigéc nem lehet a gyerek, hacsak nem a világ szégyene akar lenni. A gyerek nem akar világ szégyene lenni, de vigéc éppen lenne, mert az olyan mozgalmas, kalandos foglalkozás, s jól is fizet, amikor jól fizet. Amikor pedig nem, az külön izgalmas túlélési kaland. Mellesleg nem igazán tudja, mi az a vigéc. Az apja meg azért nem magyarázza el neki, mert voltaképpen ő sem tudja pontosan, csak körülbelül. Ha körülbelül adsz valakinek enni, akkor talán éhen hal, ha körülbelül szereted, akkor nem szereted. A fejlett óvodákban már tanítják az ilyesmit, akár két világnyelven.

Szóval Manuel Torrox, mint kimúlt operaénekes pontosan fölmérhette Juan Antonio Miranbell csellójátékának terjedelmi határait, különös tekintettel a minőségre. Amikor egy-egy zeneszám véget ért, a díszes társaság tagjai vezényszóra Torroxra tekintettek, aki behunyt szemmel bólintott: igen, ez is rendben volt, hölgyeim és uraim. Tehetséges a mi vendéglátónk, Miranbell mester. Elmondható róla, nem csupán a nők birodalmában igyekszik teljes munkát végezni. Zenéje, ízlése irigylésre méltó. Avila és Nieves igyekeztek az irigylésen kívül maradni. Nem szerettek volna rossz dolgokkal beoltódni, fertőződni. Bőven elég volt az a szenny, ami úgy általában ráhull az emberre, s nem védekezhet ellene. Ők ketten azért is szívükbe zárhatták Manuel Torrox operaénekesügynököt, mert ő javasolta nekik Tudela doktort, amikor kegyetlen hátfájás gyötörte Avilát. Ő engedelmesen fogadta az ötletet. Meggyógyítani ugyan nem sikerült, de erre nem is minden orvos képes. Tudela közölte rögtön a gyógyítás akadályait, s erotikus irányba terelte az egész kezelést, ahol szerény nézete szerint jóval több babér teremhet egy hátfájós betegnek. Feltéve, ha Plöm-Plöm kisasszony, a doktor asszisztensnője, summa cum laudált mindenese, nagyvonalúan fűnek-fának felkínált szeretője veszi kezelésbe. Avila akkoriban még zöldfülű lévén az efféle dolgokban udvariatlanul elhárította, ellenben ő kínál gyógymódot a saját hátfájására a doktornak, aki érthetően kihajította a rendelőből. Orvos és beteg azonban végzetszerűen egymásra vannak utalva. Egy idő után Avilára kényszerképzet támadt. Gyilkossággal kapcsolatos önvád ellen kellett védekeznie. „Nem én öltem

meg.” Felszínes megközelítésre azt mondhatnánk, meghibbant szegény. Ám ez nem volna igaz. Ilyen durva váddal még Tudela doktort is méltatlan volna illetni. Pláne hogy önzetlenül felajánlotta Plöm-Plöm kisasszony sajátos, nem éppen érintésmentes gyógyítási eljárását, amelytől számos férfi beteg talált a helyes útra. Avila hiába kereste Tudelát, nem találta a Generál Mas de Geminde utcán a rendelőjében, sőt magát a rendelőt sem sikerült meglelnie. Eltűnt. Az emlékezetes hátfájás után Tudela doktor is érdeklődött Avila után. Plöm-Plöm kisasszonnyal közösen keseregtek, hogy bottal üthetik legemlékezetesebb betegük nyomát. Tévedés azt hinni, hogy egyik beteg ugyanolyan, mint a másik. Ez szemenszedett hazugság, bárki megerősítheti. Ha ez igaz volna, akkor kopírpapírral, másolóval lehetne a betegeket gyógyítani a mai költségek töredékéért.

Mivel Miranbell mester szerzői estjének, kiállításának és csellókoncertjének egyik legfőbb tanulsága volt, hogy ezen a nevezetes napon minden megtörténhet, minden megvalósulhat, Avila eljátszott a gondolattal, vagy talán inkább álommal, egyszer csak csengetnek, kopognak, harangoznak, kiált a müezzin, leadják a tűzjeleket, nagy csinnadrattával megérkezik Tudela doktor és Plöm-Plöm kisasszony kettőse. Avila nem sajnálta a fáradságot, lesétált a közeli tengerpartra, az Alcaravanerasra, tekintete a hajókon túli, távoli messzeségbe révedt, mintha onnan volna várható a doktori pár. Az a szép a mai világban, hogy már szinte semmire sem mondhatod, az ki van zárva. Senki sem tudja, mi van kizárva, s mi nem. Várj türelemmel, esetleg megtudhatsz valamit. Ha nem, akkor

hát nem. A titkok nincsenek a türelmedre, illetve a türelmetlenségedre bízva. Jól is néznénk ki! Avilának támadt egy ötlete. Hirtelen ledobálta a ruháit, és a tengerbe vetette magát. Az éjszakai playán, mindenkitől távol megtudhatta, mi az, ami hiányzott neki. Az időérzését elveszítette. Fogalma sem volt, mennyi ideje játszik a hullámokkal. Nem számolt azzal, hogy kereső akciót kezdeményeznek a felkutatására. Nem volna érdemes Miranbell mester csellójátékát újból megszakítani, s kitenni őt magát vagy a vendégeket holmi atrocitásnak. Mikor már kellőképpen kifáradt, amúgy nedvesen felöltötte a ruháit, s megindult a Graciliano Afonso utca, a műterem felé.

ÖSSZEKAPASZKODÓ pár került a szeme elé. Nem vetett rájuk különösebb ügyet, hiszen nem ismerheti őket. Akkor, meg minek. Ahogy elhaladt mellettük, ismerős hangszín ütötte meg a fülét. Hátrafordult, és földbe gyökerezett a lába. Nem volt, nem lehetett kétsége afelől, hogy Tudela doktort és a legendás Plöm-Plöm kisaszszonyt sodorta útjába a véletlen, vagyis azt a két embert, akiket valamikor régebben hátfájásának köszönhetően megismert, majd tartósan eltűntek a szeme elől. Olyannyira tartósan, hogy akkor sem találta őket, amikor Nieves előtt is titkolt képzelt vagy nem képzelt betegséggel igyekezett őket megkeresni, megtalálni.

– Ne ijedjen meg, asszonyom, ne féljen tőlem, uram, kérdeznék önöktől valamit – szólította meg az egymásba kapaszkodott párt Avila.

– Csak tessék, tessék, de siessen, mert nem érünk rá
– válaszolt a férfi, akinek az arca nem látszott igazán jól.

– A tengerről jövök, itt vagyok a közelben házibulin. A fürdéstől sikerült kijózanodnom, s ahogy jövök, megláttam önöket. Feltűnt, hasonlítanak valakire.

– Ne haragudjon, uram, nem tudja, hogy mindenki hasonlít valakire? Még talán ön is.

– Köszönöm a kioktatást, uram, de önök konkrét személyekre hasonlítanak, nem akárkire, nem önmagukra, nem is az árnyékukra. Nekem úgy tetszik, önök ha-

sonlítanak egy régi orvos ismerősömrre és kedves asszisztensnőjére.

– És ha hasonlítunk, már azt sem szabad? Meddig korlátozzák még az ember fiát ebben az országban?

– Nem korlátozok én senkit. Kerek perec megkérdem, véletlenül nem a Tudela doktor úr őegzaltáltságához és a ragyogó adottságokkal rendelkező, fölöttébb kíváncsi asszisztensnőjéhez, Plöm-Plöm kisasszonyhoz van szerencsém?

– Ördöge van, uram. Ön előtt valóban Tudela és Plöm-Plöm helyezkedik el, várva, hogy mielőbb megszabaduljanak a zaklatástól.

– Sajnos, egyelőre nem lehetséges. Néhány ellenőrző műveletet még el kell végeznünk. Annak idején a hátfájásomat sem bízhattam akárkire.

– Ki vele, de gyorsan! – sürgette a műveletet Tudela.

– Nos, az első kérdésem önhöz, hogy tetszik lenni a vér látásával, úgy értem, mennyire bírja?

– Semennyire, nekem ne nyögdécseljen a beteg, ne sírjon, panaszkodjon. Nálam nincs fagifor szag, fecskendő, fehér köpeny stb.

– Jó. Második kérdésem, tele volt a rendelője külföldi orvosi továbbképzések bekeretezett dokumentumaival?

– Telis tele, most már csak a háztetőn és az utcán férnek el.

– Harmadik kérdés: honnan hozta magával Plöm-Plöm kisasszonyt a mi szigetünkre?

– Megmondhatom, a brit szigetvilágból.

– Negyedik kérdés: felajánlja időnként Plöm-Plöm kisasszony bájait a férfi betegek gyógyulása érdekében?

– Természetesen. Tudományos vizsgálatok igazolják ennek a sajátos gyógymódnak a jótékony hatását. Akkor meg miért ne alkalmaznánk?

– Ötödik, egyben utolsó kérdésem, szépen bánt ön annak idején egy Nicolas Delgado Avila nevű beteggel, amikor az hátfájásával jelentkezett a rendelőjében?

– Dehogyan bántam szépen. Kivágtam a rendelőből, csak úgy nyekkent. Én orvos vagyok, kérem, nem érek rá holmi nyavalyákkal vacakolni.

– Több kérdésem nincs. Tökéletes, önök elnyerték a legmagasabb bizonyítási szintet.

– És ön kicsoda, ha már itt erőszakoskodott velünk?

– Nicolas Delgado Avila vagyok, aki annak idején elhárította a Plöm-Plöm felől áradó kedvességet.

– Hogy tudja a személyazonosságát igazolni?

– Úgy, hogy igen nagy szükségem van a doktor úrra és a Plöm-Plöm kisasszonyra. Képzeljék, azzal gyötröm magam, hogy megöltem valakit.

– Hát ez elég súlyos dolog. Mondja, hogy tehetett ilyent?

– Ez semmi...

– Hogyan? Még valakit megölt?

– Nem. Még gyötröm magamat valamivel?

– Mivel?

– Azzal, hogy mégsem én tettem. Nem én öltem meg. Nem tudják véletlenül, melyik az igaz?

– Ember, maga meghibbant.

– Más is mondja, de a gyilkosságtól függetlenül.

– Hogy-hogy?

– Nem tud róla senki, csak most maguk. Tudják, szégyellem. Megöltem, de nem öltem meg, nem öltem meg, de megöltem. Micsoda ördögi játék ez? Belebolondulok.

– Azon már szépen túl van, kedves Avila. Valahogy ki kellene belőle keverednie. Nem gondolja?

– Igen, de egyedül nem tudok.

– Mondhatom szép dolog.

Avilának eszébe jutott, végre meg kellene kérdeznie Tudelaékat, hova igyekeztek eredendően. Meg is kérdezte. A válaszon szabályszerűen elhűlt.

– Van egy kedves barátunk, nem hiszem, hogy ismeri.

– Hogy hívják?

– Juan Antonio Miranbell, impresszionista festő. Művészi estre invitált bennünket, ahol ő képeket állít ki, csellózik. Késve bár, de oda tartottunk éppen.

– Nos, akkor, mehetünk együtt, magam is odamegyek tengeri fürdőzés kitérője után. Onnan jövök, oda megyek. A hangulat pazar. Sok jó ember jött össze. Micsoda figurák, te jó Isten! De vannak kivételek is.

– Egyet mondjon.

– Például a feleségem, Nieves.

– Hogy-hogy, még be sem mutatta nekünk.

– Hogyan mutattam volna be? Igazán nem volt tervben, hogy még ma találkoznak.

A műteremben tetőzött a hangulat. Tényleg már csak Tudela doktor és Plöm-Plöm kisasszony hiányoztak. Miranbell mester festményeket magyarázott érdeklő-

dőknek. Természetesen elhallgatta a „Lolita” című kép (Nő gitárral) valódi történetét. A művészet hazudik, ugyanakkor kimond egy magasabb szintű igazságot. Ennek érvényességét sokan tagadják, mondván, hazugságra még időlegesen sem építkezhetsz. A másik szélsőség, a megengedésre hajló szerint föllenthetsz összevissza, nem feltétlenül jönnek rá a befogadók. Miranbell mester az újabb jövevények hírére félbeszakította a rögtönzött tárlatvezetést, és Tudeláék elé járult.

– Csakhogy megérkeztetek kedveseim, már azt hittem, betegen kell átvészelnünk ezt a fárasztó, nehéz napot. Veletek minden más. Ismerjétek meg a vendégeimet. Örülnek majd nektek, meglátjátok. Nálam, ezen a napon minden az örömről szól, minden arra van hangolva. Látnátok, hogyan fürdőznek benne itt valamennyien. Hát nem ez kell a népnek, mondjátok? Mit a magas művészet, az esztétika? Lent van minden, ott találtok mindent. A fönt is lent van. Ezt ugyan elsőre nehéz elfogadni, de sokan elcsodálkoztak, amikor megtapasztalták, mégis csak igaz.

– És mi lesz most, Miranbell? – tudakolták Tudeláék.

– Az lesz, kedveseim, hogy bekaptok valamit. Nem, jobbat tudok. Fogjuk az elemózsiát, az italokat, és lemegyünk a playára, az Alcaravanerasra fürödni.

– De hát nincs is fürdőruhánk – vetette ellen Tudela.

– Minek ide fürdőruha? Mindenki úgy megy a tengerbe, ahogyan született. Ruhátlanul, meztelenül, ahogyan tetszik. Ugye, Avila barátom?

Avila rögvest kigyógyult minden bajából. Nem mondhatta, hogy lopva megszökött, és éppen az előbb

mártózott meg az Atlanti Óceánban. Többé már nem volt kérdés számára, kit ölt meg, és kit nem ölt meg. Tisztában volt azzal, az egykori vendéglői bölcsesség szerint bárki lehet tudtán kívül bűncselekmény részese, résztvevője. A társaság ujjongott a fürdési ötlet hallatára. A tenger fölött már hajnali fények derengtek. Mámoros vendégsereg dobálta a ruháit szanaszéjjel a playán és gázolt a tengerbe. Talán megtisztulni.

VÉGE

Pákovics Miklós művei:

Afortunadas – Szerencsés szigetek

Hordozható mennyország (Barrio Castell néven)

Majd kinyomozza Mike

Holnap emigrálunk

Guruló mozigépész I.-II. (e-könyv)

Rejtett hívás

Örökké hibiszkuszok

pákovics
miklós

örökké hibiszkuszok

Az olvasó számára ismerősnek tűnhetnek Pákovics Miklós *Örökké hibiszkuszok* című új regényének hősei. Nem véletlenül. Avila és Nieves, a két rokonszenves szerelmes, a furcsa gyógyászati felfogásáról híres Tudela doktor, Plöm-Plöm kisasszony, az odaadó asszisztensnő, Monroy, a tengert az ügynökségért feláldozó hajóskapitány, Severin Severino, többszörös lakástulajdonos és lehetséges gyilkos, Juan Antonio Miranbell, kávéfőzésben és festészetben egyaránt kiérdemesült művész, valamint a nagyvonalúságot magas szinten művelő Rodrigo Alameda de Villaflores márki szerepeltek már a szerző *Hordozható mennyország* című könyvében évekkel ezelőtt.

Bármilyen hihetetlen, a felsoroltak egyszerűen vissza akartak térni, talán az emberséges szerzői bánásmód miatt, talán azért, mert a történetek színhelye egy paradicsomi sziget, ahol a klíma kellemes, az éjszaka, csakúgy, mint a nappal könnyelműségre csábító, a titkok pedig meglehetősen különösek, olykor vérfagyasztóak.

Pákovics Miklós valóban kíméletesen bánik a szereplőkkel. Nem ábrázolja őket bolondosabbnak, mint amilyenek, gondatlanabbnak sem, mint amennyire az egzotikus miliő ezt indokolná. Mindenkinek megvan a maga baja, rigolyája, álma. Mindegyik vágyódik valamire, leginkább szeretetre.